

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Only Ever YOURS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NIKKI ASH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Only Ever YOURS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NIKKI ASH

K O N T E N T S

[Çalma Listesi](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm](#)

[Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm](#) -

[Onsekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dört Bölüm](#)

[Yirmi Beş Bölüm Yirmi](#)

[Altıncı Bölüm Yirmi](#)

[Yedi Bölüm Yirmi Sekiz](#)

[Bölüm Yirmi Dokuz](#)

[Sonsöz](#)

[Nikki ile Bağlantı Kurun](#)

[Yazar Hakkında](#)

[A Chance Encounter'dan Övizleme](#)

C O P Y R I G H T

Only Ever Yours Telif Hakkı © 2021 Nikki Ash

Kapak Tasarımı ve biçimlendirme Jersey Girl

Designs Fotoğraf Sara Eirew Photography

Amy Briggs tarafından düzenlendi

Emily A. Lawrence tarafından düzeltildi

TÜM HAKLARI SAKLIDIR. Bu kitap, Uluslararası ve Federal Telif Hakkı Yasaları ve Anlaşmaları kapsamında korunan materyaller içermektedir. Bu materyalin izinsiz olarak yeniden basılması veya kullanılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya bir bilgi ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.
Yazarın/Yayıncının açık yazılı izni.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aradıkları kişiyi bulduklarını anlayanlara.

PLAYLIST

Apple Music'te dinleyin

Skin- Sabrina Carpenter
Break My Heart- Dua Lipa
I Won't Give Up- Jason Mraz
Marry Me- Jason Derulo
Nasıl Sevilir- Lil Wayne
The Way- Ariana Grande feat. Mac
Miller Stickwitu- The Pussycat Dolls
Body On Me- Nelly
Stay With Me- Sam
Smith Anyone- Justin
Bieber Without Me-
Halsey

CHAPTER ONE

"BEN ESMER OLANA TALIBİM."

Arkadaşımın görüş açısını takip ederek Noah ve bana bakan iki kadına bakıyorum ve inliyorum. Birinin ağartılmış sarı saçları, çok fazla makyajı ve sahte göğüsleri varken, diğerinin doğal kumral saçları, daha az makyajı ve mükemmel avuçlar gibi görünen göğüsleri var. "Sen bir pisliksin. Esmerleri tercih ettiğimi biliyorsun."

Noah viskisinin son damlasını da içiyor ve kıkırdıyor. "Doğru, ama sarışınlardan bıktım. Farklı bir şeye hazırım." Barmen arkadaşımız olduğu ve umurunda olmadığı için tezgahın arkasından şişeyi kapıyor ve kendine bir bardak daha doldurup dudaklarına götürüyor ve tek seferde mideye indiriyor. "Ayrıca, şu sözün doğru olup olmadığını merak ediyorum: sarışınlar daha çok eğlenir. Ve bu teoriyi test etmenin tek bir yolu var." Esmer kıza doğru başını sallıyor. "Onu becer ve daha mı az eğlenceli yoksa daha mı çok eğlenceli olduğunu gör."

Başımı sallayıp gülüyorum ve bu adamla nasıl arkadaş olduğumu sorguluyorum.

Bardağını tekrar doldurduğunda, ona yan gözle bakıyorum.

"İyi misin?" "Evet, iyiyim."

"Onu almana izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" Ona ikimizin de tanımadığı esmer kızdan bahsediyorum.

Gülüyor ve "Tabii ki hayır" diyor, şüphesiz ilk tanıştığımız zamanı hatırlıyor. İkimiz de aynı bardaydık, ortak arkadaşlarımızla içerken seksi bir esmer yaklaştı. İkimizin de gözü ondaydı ama eve benimle gitti. Ertesi gece yine dışarıdaydık ve bir sarışın yaklaştı. Ona onu alabileceğini söyledim çünkü ben sadece

esmer. Kız fiyaskoyla sonuçlandı ve Noah ve ben sonraki birkaç saati maçı izlerken saçmalayarak geçirdik. Ertesi gün tekneyle gezmeye gideceğimi söylediğimde bana daha önce hiç tekneye binmediğini söyledi, ben de ona bana katılmasını teklif ettim ve o zamandan beri takılıyoruz.

Esmer kıza doğru bakıp göz göze geldiğimizde, ona özel sırıtışımla vuruyorum. Utangaç bir şekilde gülümseyip elini kaldırarak bana el sallıyor ve ben de onu tavladığımı anlıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Noah, kadınlar bize doğru yürürken, esmer olan gözlerini benden ayırmıyor. "Her zaman istediğini elde ediyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum, bu dünyadaki yerimi sahipleniyorum. Sahip olmadığım pek bir şey yok ve istediğim herhangi bir şeyi elde edemeyeceğimi hayal bile edemiyorum. Babam beni istediğim şeyin peşinden gitmem, o şey benim olana kadar durmamam yönünde yetiştirdi ve ben de bu yaklaşımı hayatımın her alanında kullanıyorum.

Kadınlar yaklaşırken ve esmer olan önümde dururken, "Onu istiyorsan, inisiyatifi sen almalıydın," diyorum. "Onu istediğini söyledin ama ben harekete geçtim." Kendimi beğenmiş bir şekilde sırıtıyorum. "Bu da sana bir ders olsun." Bir kolumu esmere doluyorum. "Ne içiyorsun güzelim?"

Bana ne istediğini söylüyor ve ben de barmene siparişi hazırlamasını söylüyorum ki Noah'nın telefonu barın üstünde çalıyor.

"Bunu almalıyım," diye mırıldanıyor, kaptığı gibi uzaklaşıyor.

İki kadına da içki ısmarladım ve isimlerini öğrenmeye çalışıyordum ki Noah kaşlarını çatarak yanıma geldi.

"Sorun nedir?" Kadınları unutarak soruyorum.

"Annem," diye boğuk bir sesle konuştu. "Uzun zamandır hastaydı. Az önce aradılar ve geceyi çıkaramayabileceğini söylediler."

Sözleri beni boktan bir arkadaş gibi hissettiriyor. Annesinin hasta olduğunu bile bilmiyordum. Noah sessiz bir adamdır ve ben asla zorlamam. Takılırız, içeriz, kayığa bineriz, kadın tavlarsınız. Ama gerçekten konuşmuyoruz.

"Kahretsin dostum, özür dilerim. Neye ihtiyacın var?" Başını sallıyor. "Gitmem gerek."

Çıkışa doğru ilerliyor ve ben de peşinden gidiyorum. "Bekle, ben de seninle gelebilirim. Sen içiyordun..."

"Taksiye binerim. Bunu yalnız yapmam gerek ama teşekkürler."

Kaldırılma çıktığında bir taksi çağırdı ve arkasına bakmadan atladı. Zorla mı binsem yoksa kendi haline mi bıraksam bilemedim,

Bir şeye ihtiyacı olursa burada olduğumu bildirmek için ona mesaj attım. Okuduğunu göstermesine rağmen cevap yazmadı.

Artık sevişme havamda değilim, hesabımızı ödemek için geri dönüyorum ve sonra evime gidiyorum. Bardan ve kampüsten birkaç blok ötede babama ait bir apartman dairesinde yaşıyorum. İçeri girdiğimde Noah'a tekrar mesaj attım. Birkaç kez annesinden bahsettiğini, yakın olduklarını söylediğini duydum, ama babasından hiç bahsetmedi, bu yüzden sadece ikisi olduğunu varsayıyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp bir tişört ve eşofman giydikten sonra ailemi aramak için telefonumu alıyorum. Noah'nın annesinin hasta olduğunu ve her an ölebileceğini duyunca kendi annemle konuşmak istedim. Birkaç yıl önce anneme kanser teşhisi konulmuştu ve bir süre başaramayacağından endişe etmiştik ama neyse ki atlattı ve şu anda kanserden kurtuldu.

Annem ilk zil sesinde cevap veriyor. "Isaac, her şey yolunda mı?"

Endişeli ses tonuna kıkırdıyorum. Cuma gecesi oldukça geç bir saat, o yüzden bir şeylerin ters gittiğini düşünüyor. Çok da uzakta değil.

"Ben iyiyim. Sadece merhaba demek istedim... ve seni sevdiğimi söylemek istedim."

Telefondan gülümsediğini duyabiliyorum. "Oh, *meu amor*, ben de seni seviyorum." *Meu amor*, annemin ana dili olan Portekizce'de sevgilim anlamına geliyor. Çok sık konuşmaz, özellikle de babam Ermeni olduğu ve Portekizceyi hiç bilmediği için, ama kendimi bildim bileli bana bu lakapla seslenir.

"Sizi görmek için sabırsızlanıyorum," diye devam ediyor. "Seninle kalmamızın sorun olmayacağından emin misin?"

"Elbette." Son dört yıldır evim olan apartman dairesine göz gezdiriyorum. Çoğu çocuk kampüste yaşar ama babam okula gideceksem güvenli bir yerde, izleyebileceği bir binada yaşamam konusunda ısrar etti. Harika bir manzarası olan güzel bir yer olduğu için şikayet edemem. Ayrıca ailemin bana lise mezuniyetim için aldığı teknenin yanaştığı marinaya da yürüme mesafesinde.

Ev oldukça temiz ama annemin standartlarına uygun olduğundan emin olmak için birini getirmem gerekecek. Kadın tam bir temizlik manyağı.

"Baban ve ben Perşembe günü geleceğiz. İkimiz de sizinle gurur duyuyoruz. Mezun olacağına inanamıyorum. Araştırdığın işlerin eve yakın olma ihtimali var mı?"

"Olabilir. Seçeneklerimi açık tutuyorum."

Aileme liseden hemen sonra aile şirketine çalışmak yerine Üniversiteye gitmek istediğimi söylediğimde, babamın

ama daha iyi bilmeliydim. Sırtımı sıvazladı ve ne yapmaya karar verirsem vereyim destekleyeceğini söyledi, bu asla onun için çalışmamak anlamına gelse bile.

Son birkaç yıldır birkaç farklı şirkette staj yaptım ve tutkumun sayılar olduğunu keşfettim, ancak onlarla ne yapmak istediğimden henüz emin değilim. Ayrıca eğitimimi uzatmayı ve MBA yapmayı düşünüyorum.

"Bu gece aramanızın bir nedeni var mı... merhaba demek istemeniz dışında?"

"Ve seni sevdiğimi," diye ekliyorum, onu arama nedenimi hatırlayarak. Yumuşakça gülüyor. "Neler oluyor, Isaac?"

Babam arka planda bir şeyler homurdanıyor, iyi olduğumdan emin olmak için annemden telefonu istediğine eminim. Ben ailesiyle iyi geçinen şanslı insanlardan biriyim. Beni yanlış anlamayın, babam sert bir adamdır ama çok yakınız ve hiçbir şey istemedim. Banka hesabımda, istesem tekneme binip yıllarca çalışmak zorunda kalmadan veya para konusunda endişelenmeden yelken açabileceğim kadar param var. Ama yapmak istediğim bu değil... Bu dünyadaki yerimi bulmak istiyorum. Babamla birlikte çalışmayı düşündüm ama kendim için istediğim geleceğin bu olduğundan emin değilim.

"Isaac," diyor babam, beni düşüncelerimden uyandırarak. Telefonu annemden almış olmalı. "Sorun nedir, oğlum?" diye soruyor saçma sapan bir ses tonuyla. Babam iş bitiricidir ve bir sorun varsa düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapar.

"Selam baba. Üzgünüm, benim için her şey yolunda. Aslında arkadaşım Noah. Annesi hasta ve bu geceyi atlatabilecek gibi görünmüyor."

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Ailem Noah ile hiç tanışmadı, çünkü ben tatil için eve gittiğimde o çalışmak zorundaydı ve buraya geldiklerinde bize katılamadı ama onu ve son altı ayda ne kadar yakınlaştığımızı biliyorlar. Çok fazla arkadaşım yok ama o yakın bir arkadaşım oldu.

"Hiç sanmıyorum. Şu anda onunla birlikte."

Telefonum kulağımda bipleyene kadar birkaç dakika konuşuyoruz. Çekip baktığımda Noah'tan geldiğini görüyorum ve aileme iyi geceler dileyip onları haberdar edeceğimi söylüyorum. Telefonu kapattık ve ben mesajı açtım.

O öldü.

Mesaj atıp nerede olduğunu soruyorum, yanına gitmeyi teklif ediyorum ama mesaj okunmuyor.

Sonraki birkaç gün boyunca onu aradım ve mesaj attım ama mesajlarım cevapsız kaldı. Evine gidip kapısına vuruyorum ama cevap vermiyor. Yas tuttuğunu biliyorum ama beni içeri almamasından nefret ediyorum.

Perşembe günü, mezuniyetimden bir gün önce, telefonum çaldığında Noah'ı milyonuncu kez arıyordum. Arayanın ailem olmasını bekliyordum, çünkü birkaç saat önce arayıp yolda olduklarını ve benden sadece birkaç saat uzakta olduklarını bildirmişlerdi. Ekranımda babamın avukatının adı belirince kafam karıştı.

"Frank, nasılsın?"

Frank Abelman çocukluklarından beri babamın en iyi arkadaşı ve baroyu geçtiği andan beri de avukatı. Aynı zamanda babamın erkek kardeşi ben küçükken vefat ettiği ve annemin ailesi Brezilya'da yaşadığı için amcama en yakın kişi. Annem babamla üniversiteye burslu olarak geldikten kısa bir süre sonra tanışmış ve bir daha geri dönmemiş. Ailesi birlikte olmalarına karşı çıktı ve annemi evlatlıktan reddetti.

"Isaac, neredesin?" Sesi kanımı dondurdu.

"Evdeyim. Neyin var?" Bir sebep olmadıkça beni asla aramaz. Meşgul bir adam ve aileden biri gibi olsa da gerçek bir aile babası değil. Babam gibi değil.

"Orada..." Telefonda kalın kalın yutkunduğunu duyuyorum. "Ailen... Gittiler."

CHAPTER TWO

GITTILER. Ailem öldü. Frank'in haberi vermesinin üzerinden beş gün geçti ve hâlâ aklım almıyor. Bir dakika önce mezuniyetim için planlar yaparken, bir dakika sonra cenaze töreni planlıyordum.

Pembe laleler. Annemin en sevdiği.

İki boş tabut çünkü cesetleri kurtarılamaz durumdaydı.

"Biri onları yoldan çıkarmış ve arabaları alev alıp patlamış.

Bunu kimin yaptığını bilmiyoruz. Biz konuşurken olay soruşturuluyor."

Arkadaşlarının, ailelerinin ve babamın iş arkadaşlarının önünde her birinin tabutunun üzerine birer gül koyarken, bedenim hala uyuşmuş, kalbim paramparça. Böyle olmaması gerekiyordu. Büyürken babamın dünyasının tehlikeli olduğunu biliyordum. Annem ve ben korumasız hiçbir yere gitmezdik ve babamın yanında her zaman adamları olurdu. Birçok kez tehdit edildi, ama her zaman dokunulmaz, yenilmez gibi hissettirdi.

Sanırım değildi.

Gün uzar gider. Rahip konuşmasını bitiriyor ve ardından bir yaşam kutlaması yapıyor. Herkes bana başsağlığı diliyor ama kafam o kadar bulanık ki bu insanların yarısının kim olduğunu bile hatırlayamıyorum.

Sonunda bitti ve Frank bazı şeyleri konuşmak için onunla gitmemi istedi.

"Bekleyebilir mi? Uzun bir gün oldu."

"Elbette," diyor ağzı sıkı bir şekilde. "Ailenizin evinde mi kalacaksınız?"

"Hayır, ben evime dönüyorum. Burada olamam."

Baktığım her yerde ev bana ailemi, çocukluğumu hatırlatıyor. Köşedeki dükkân, annemle birlikte şeker almak için bisiklete bindiğimiz yerdi. Park, yürüyüşe çıktığımız ve piknik yaptığımız yer. Okula burada gittim, burada büyüdüm, ailem her adımında yanımdaydı. Kasabadaki sahada oynadığım futbol maçlarında babamın kenarda tezahürat yaptığını hâlâ duyabiliyorum. Annem lise mezuniyetimde sahnede yürürken ısıklık çalıyordu. Nefes almak, kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım var ve her anı beni aşağı çekerken bunu burada yapamam.

"Anlıyorum," diyor, "ama yakında konuşmalıyız."

Bana sarılıyor ve sonra yollarımız ayrılıyor. Bu şehirde daha fazla kalmak istemediğim için doğruca evime dönüyorum ve iki saatlik yolu kendi içimde kaybolmak için kullanıyorum.

Eve gittiğimde sıcak bir duş aldım ve giyindim. Postalarımı karıştırırken annemin el yazısıyla bana gönderilmiş bir zarf görüyorum.

Yedi gün önce postalanmış. Öldürülmeden önce.

Yırtıp açtım ve içinde el yazısıyla yazılmış bir mektup vardı. Yazmayı çok seviyor, dünyanın dört bir yanında mektup arkadaşları var ve arada bir bana da yazıyor. Teknoloji dolu bir dünyada birine elle mektup yazmaktan daha kişisel bir şey olmadığını söylüyor.

Sevgili Isaac, diye başlıyor mektup ama artık okuyamıyorum çünkü gözyaşlarım -annemle babam öldüğünden beri ilk kez- gözlerime doluyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Onları uzaklaştırıyorum, annemin son sözlerini okumak istiyorum.

Sevgili Isaac,

Sana yazmayalı uzun zaman oldu. Gelecek hafta üniversiteden mezun oluyorsun ve seninle gurur duyuyorum. Oğlum demekten onur duyduğum güçlü, akıllı bir adam olarak büyüdün.

Mektubu okurken hıçkırıklar bedenimi sarıyor ve gözyaşlarım sıcak ve ağır bir şekilde yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Beni ne kadar çok sevdiğini ve bir gün kalbimi fethedecek kadınla tanışmayı dört gözle beklediğini anlatmaya devam ediyor. Büyükanne olmak için sabırsızlandığını. Babamı bulduğu ve bana sahip olabildiği için ne kadar minnettar olduğunu.

Okuduğum her kelime beni daha çok ağlatıyor, sıvı damlaları kağıda çarptırıyor ve mürekkebi bulaştırıyor. Ve mektubunu bitirdiğinde, beni çok etkileyen bir şey yazıyor.

Kendi yolunu çizmek için heyecanlı olduğunu biliyorum ama itiraf etmeliyim ki umarım bir gün eve dönüş yolunu bulursun. Seni özliyorum aşkım ve her zaman burada seni bekliyor olacağım.

Bazılarına bu sözleri suçluluk duygusu gibi gelebilir ama annemi tanıyanlar için bu, her zaman gidecek bir yerim olduğunu bilmemi sağlamanın bir yoluydu. Sonunda nereye gidersem gideyim, onun ve babamın olduğu yer benim evimdi.

Mektup onun imzası olan sarılma ve öpücüklerle bitiyor. Mektubu tekrar okudum, sonra üçüncü kez okudum, kelimelerinin canlanmasını ve onları doğrudan onun ağzından duyabilmeyi diledim.

Ama yapmazlar. Sessiz kalıyorlar, sadece bir sayfadaki mürekkep. Ve yaşadığım sürece bir daha asla anne babamı göremeyeceğimi, seslerini duyamayacağımı, onlardan bir mektup ya da telefon alamayacağımı anladığımda, yaslandığım duvardan aşağı kayıyor ve ağlıyorum, ta ki bir noktada gözyaşlarım kuruyana ve başım zonklamaya başlayana kadar, soğuk ahşap zemine uzanıyor ve gözlerimi kapatıyorum, uyandığımda tüm bunların bir kabustan ibaret olması için dua ediyorum.

Konuşmamız gerek.

SEVGİLİME VEDA EDELI GÜNLER, BELKİ DE HAFTALAR OLDU.

ama hâlâ dün gibi geliyor. Geldiğimden beri dairemde çıkmadım. En son ne zaman bir şey yiyip içtiğimi, hatta duş aldığımı bile hatırlamıyorum. Her şey bulanık gibi geliyor. Frank birkaç kez aradı ve mesaj attı ama onu görmezden gelmeye devam ediyorum. Ne söyleyecekse söylesin, ailemin hâlâ hayatta olduğunu söylemeyecekse duymak istemiyorum.

Telefon çalıyor, adı beliriyor ve ben bitir tuşuna basıyorum, ancak tekrar çalıyor.

"Daha kaç kere arayacaksın?"

"Ne kadar gerekiyorsa o kadar," diyor. "Baban bir vasiyetname bıraktı ve bunu bir an önce gözden geçirmemiz gerekiyor. Tartışmamız gereken şeyler var. Alınması gereken kararlar var."

Kahretsin, bunların hiçbirini düşünmemiştim bile. "Tamam. Yakında orada olacağım."

Telefonu kapattık ve puslu bir havada, ne kadar süreceğinden emin olmadan valizimi hazırladım. Kampüs Yolu'nda kuzeye doğru gidiyordum

ki

Noah ve ben sık sık göz göze geliyoruz. Kahretsin, konuşmayalı ne kadar oldu? Günler mi? Haftalar? Bugünün hangi gün olduğunu bile bilmiyorum.

Bir sonraki ışıktaki hızlı bir U dönüşü yapıp onun evine gidiyorum, ayrılmadan önce onu kontrol etmek istiyorum. Ne kadar kalacağımdan emin değilim ve ondan en son haber aldığım anda annesini kaybetmişti. Benimkilerin de öldüğünü bilmiyor bile. Olanları anlatmak için onu aramaya çalıştım ama telefonlarıma cevap vermedi ve kendime zar zor bakabiliyorken onun yanında olacak durumda değildim.

Dairesine gittiğimde kapıyı birkaç kez çaldıktan sonra kilitli olup olmadığını anlamak için kapı kolunu deniyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, özellikle de böyle boktan bir bölgede yaşadığı için, kapı açılıyor.

"Noah, burada mısın?" diye seslendim. Kimse cevap vermeyince daha da içeri girdim.

Oturma odası boş, mutfak da öyle. Ama yatak odası boş değil.

Onu yatağının kenarında otururken buluyorum, elinde bir şişe viski var. Kırmızı çerçeveli, cam gibi gözleri ve umutsuz bakışlarıyla bakışları benimkilerle buluşuyor. Bok gibi görünüyor, haklı olarak öyle.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye mırıldanıyor, şişeyi dudaklarına götürüyor ve uzun bir yudum alıyor.

Şişeyi elinden zorla aldım. "Sana ulaşmaya çalışıyordum. Ailem... annen öldükten birkaç gün sonra öldürüldüler."

Noah'nın göz kapakları yavaşça kapanıyor ve başı bir o yana bir bu yana sallanarak düşüyor. "Özür dilerim. Hayat tam bir kaltak."

Beni göremese de başımı sallıyorum, çünkü haklı. Haklı. "Eve gitmem gerek. Bir sürü işi halledeceğim. Neden benimle gelmiyorsun? Manzara değişikliği olur." Arkadaşlık işime yarayabilir ve görünüşüne bakılırsa muhtemelen yalnız kalmamalı.

Sert bir nefes veriyor ve gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

Yatak odasının etrafına göz gezdirir. "Pekâlâ, gidelim. Burada benim için bir şey kalmamış gibi."

Çantasını hazırladıktan sonra bagajıma atıyor ve yola çıkıyoruz. Büyüdüğüm yer olan Crystal Harbor'a sadece iki saat var ve ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde hızlı bir yolculuk yapıyoruz.

Frank'in buluşmamız için ısrar ettiği ailemin evinin önüne geldiğimizde, iri gözlerle canavar gibi bir eve bakan Noah'ya bakıyorum. Çoğu kişiye göre bu ev mermer çeşmeleriyle gösterişli görünüyor.

Gül bahçeleri ve kolonyal tarzdaki sütunlar, ikinci kattaki etrafı saran verandayı ayakta tutuyor ve üzerinde bulunduğu yüzlerce dönümlük araziye havadan bir bakış sağlıyor, ama benim için burası sadece bir ev. En azından annem ve babam hayattayken öyleydi. Babam bu evi annem için onuncu yıl dönümlerinde inşa etmişti. Her detayı sevgiden geliyordu ama şimdi içine girebileceğimi bile sanmıyorum. Ve kesinlikle burada kalmak ya da yaşamak gibi bir arzum yok.

"Bana hiç anlattığını sanmıyorum," diyor Noah. "Baban ne iş yapıyordu?"

"Diğer şeylerin yanı sıra bir emlak geliştiricisiydi."

Arabayı kapatıp indiğimde Frank beni karşılamak için dışarı çıkıyor, Noah da beni takip ediyor.

"Isaac, geldiğin için teşekkür ederim. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

Tanışma faslını gerçekleştirdikten sonra Frank'i evin içine kadar takip ediyoruz. Annemin çiçek parfümünün kokusu burun deliklerime çarpıyor ve parçalanmamak için her şeyimi ortaya koyuyorum, ama onu tekrar kaybetmek istemediğim için bastırıyorum. Daha sonra yalnız kaldığımda mutsuzluğuma ağıt yakabilirim.

Babamın ofisinde oturduktan sonra Frank, "Görünüşe göre baban vasiyetini güncellemeye hiç fırsat bulamamış," diyor. Gözlerimi Frank'ten ayırmıyorum, etrafımda babama ait olan hiçbir şeye bakamıyorum. Bu çok zor, çok acı veriyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Onun vasiyeti, siz üniversiteye gitme ve farklı bir yol izleme kararı almadan önce oluşturuldu..."

Daha fazla açıklama yapmasına gerek yok çünkü o tek kelime etmeden bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Babam elinden gelse bana dünyayı verirdi ve ben üniversiteye gidene kadar hayali benim aile şirketine katılmam, onunla birlikte çalışmam ve bir gün işi devralmamdı, bu yüzden öldüğünde benimle ilgileceğinden emin olması mantıklı.

"Sen onun tek çocuğu olduğun için her şeyini sana bıraktı," diyor Frank. "Evlerini, şirketlerini, mal varlığını... Ona ait olan her şey artık senin."

Anlayışla başımı sallıyorum. Hayatım artık benim değil. Artık iş arayan bir üniversite mezunu değilim. Ben Isaac Petrosian'ım, emlakçı ve kanunsuz.

CHAPTER THREE

On İki Yıl Sonra

"s.KTİR!" Yumruğumu masanın üstüne vurup ayağa kalkıyorum, çok kızgınım. "Brad'ın izinleri imzalaması gerekiyordu, o zaman sorun ne?"

Noah irkilmiyor bile, patlamalarıma alışkın. Ülkenin en büyük gayrimenkul geliştirme şirketlerinden birini yönetiyorsanız ve her fırsatta başarısız olduğunuzu görmek için kenarda bekleyen düşmanlarınız varsa, bu işin doğasında var.

Bana evrakları uzattı. "Gemideydi... Ama bazı yeni gelişmeler oldu."

Gazetelere göz gezdiriyorum, sayfada okuduğum her kelimeyle birlikte öfkem de artıyor. "Şaka mı yapıyorsunuz? ERM on beş dönümü lanet olası bir sulak alan olarak mı kabul etti?" Kâğıtları masanın üzerine bırakıp yerde volta atıyorum. Yüz dönümlük arazinin bir sanayi parkına dönüştürülmesi onaylanmıştı. Babam burayı on beş yıl önce satın aldığında sadece bir dönüm sulak alan vardı ve o zamandan beri Crystal Harbor Belediye Başkanı Brad ve ben bir anlaşmaya vardık. Ben topluma yeni bir park inşa edecektim ve o da ben o bir dönümlük alanı buldozerle yıktırırken başka bir şekilde bakacaktı. Şimdi, araziye temizlememizden günler önce, bu saçmalığı mı yapıyor? ERM -çevresel kaynak yönetimi- sadece birisi ilçeyi arayıp şikayette bulunduğunda çağrılır ve Brad bunu yapmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Bu hiç mantıklı değil ve ben bu işin peşini bırakmayacağım.

"Hadi gidelim." Sandalyemin arkasından ceketimi alıp omuz silkiyorum, anahtarlarımı alıp telefonumu cebime atıyorum.

On dakika sonra Crystal Harbor kasabasına giriyoruz. Marion County sınırlarının hemen içinde yer alan bu kasaba, yaklaşık yirmi yıl önce yapılan oylama sonucunda, yaşadığım şehir olan Chester Creek'ten ayrılarak kendi kasabası ilan edildi. Nüfusu altı bin ve herkes herkesi tanıyor.

İş yaptığım zamanlar dışında, mümkün olduğunca bu lanet şehirden uzak durmaya çalışıyorum. Ailem öleli on yıldan fazla oldu ama burada olmak hala acı veriyor. Kasabada yaşamak yerine, babamın bana bıraktığı marinayı yeniledim. Rıhtım ve depoları yeniledim ve üç katlı bir bina inşa ettim. İlk iki kat Petrosian Enterprises'a ait. Üçüncüsü ise yaşadığım daireyi inşa ettiğim yer.

Noah'a da bir ev inşa etmeyi teklif ettim, özellikle de buraya benimle birlikte taşındığı ve başımın çaresine bakmama yardım ettiği için ona borçlu olduğumdan, ancak o kendi alanını ve mahremiyetini seviyor ve bunun yerine şehrin kenarında, alışılmışın dışında birkaç dönümlük bir ev inşa etmeyi seçti.

Araziye yanaştığım anda, buraya birinin geldiğini anlıyorum. Çimenlerin ve toprağın üzerinde izler var. Kamyonundan iniyorum ve Noah bana katılıyor.

"Bayraklar ve kazıklar," diye işaret ediyor, yerden bir tane alıp yana fırlatıyor.

"Biri ilçeyi aramış." Bir kazık çekip fırlattım.

İzin panosunu tutan direğe doğru yürüdük ve kırmızı etiketlenmişti.

"Belediye başkanı değilse sizi ERM'ye kim ihbar etti sanıyorsunuz?"

Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Pruitt. Araziye göz dikmiş, satmam için beni zorluyor. Üzerine bir golf sahası inşa etmek istiyor ve arka bahçesine bir sanayi parkı yapacağım için çok kızgın." Sırıtiyorum, onu ne kadar kızdırdığımı seviyorum. Bu benim için işleri daha da zorlaştırdığı anlamına gelse bile.

Noah gülüyor. "Sen bir pisliksin." Omuz silkiyorum, bunu kabul ediyorum.

"Hadi gidelim. Sayın Belediye Başkanını bulup onunla konuşmam gerekiyor."

Ofise dönüyorduk ki Noah şehir kulübünü işaret etti. "Şu baba Pruitt değil mi?"

Şöyle bir bakıyorum ve Clint Pruitt'in kiraz kırmızısı Corvette'inden inip anahtarları valeye teslim ettiğini görüyorum. Crystal Harbor Country

Kulüp, burada yaşayan tüm zengin, kendini beğenmiş pislikler için yemek yemek ve kaynaşmak için gidilecek yerdir, bu yüzden elbette burada. Benim de üyeliğim var ama sadece böyle zamanlar için.

Vale anahtarlarımı aldıktan sonra içeri giriyoruz ve hemen oturuyoruz. Etrafa bakıp sik kafalıyı arıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Noah ve ben öğle yemeğimizi yerken, birkaç kişi benimle konuşmak için masamıza uğruyor. Bu kasabada yaşamıyor olabilirim ama neredeyse çoğu benim.

Öğle yemeğimizi bitirmek üzereyken Clint'in biriyle konuşmak için yanımdaki masaya doğru yürüdüğünü görüyorum. O daha oraya varamadan ben görüş alanına giriyorum ve kaşlarını çatmasına neden oluyorum.

"Clint, uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun değil," diye mırıldandı. "Ne halt istiyorsun?"

"Belki Sycamore'daki mülküm hakkında konuşabiliriz diye düşündüm. Birisi ilçeye çağırdı."

O olduğunu anlamak için yüz hatlarını dikkatle inceliyorum, ama o vurdumduymazlığını koruyor. Ya sorumlu değil ya da sorumlu olduğunu saklamak için iyi bir iş çıkarıyor. Benim tahminim ikincisi. Kısa bir süre önce kendi iş ortağını kurtların önüne atmış, onu vergi kaçakçılığı ve kara para aklama suçlarından on beş yıl hapse gönderirken kendisi elini kolunu sallayarak çıkmıştı. Çok iyi bir yalancı olmadan bunu yapamazsınız.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor etrafımda dolaşmaya çalışarak.

Ben de kenara çekilerek onu engelliyorum. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek, "Umarım öyle değildir," diye uyarıyorum. "Çünkü eğer benimle taşak geçen sensen, buna pişman olacaksın."

Yüzü kızarıyor ama hemen yüz hatlarını düzeltiyor. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Ona yaklaşıp kişisel alanını işgal ediyorum. "Beni bundan daha iyi tanırsın, ihtiyar. Ben tehdit etmem; harekete geçerim."

Cevap vermesini beklemeden yanından geçip kapıdan çıkıyorum ve Noah'ı çoktan aracımın yanında beni beklerken buluyorum. Marinaya geri döndüğümüzde, doğruca ofisime giderken sekreterimi bize katılması için çağırıyorum.

"Bay Petrosyan," diyor içeri girdiğinde. Bana her böyle seslendiğinde, kalbim göğsümde hafifçe sıkışıyor. Şimdi altmışlı yaşlarının sonunda olan Elouise Garner, yirmi yılı aşkın bir süre babamın sekreterliğini yaptı ve

On iki yıl önce devraldığım da benimkiydi. Bana Bay Petrosian demesine alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Burada olan o olmalıydı, ben değil.

"Belediye başkanının nerede olduğunu öğren ki ona sürpriz bir ziyarette bulunabileyim." "Peki efendim." Başını sallar ve ortadan kaybolur.

"Olumlu bir not olarak, az önce gelen sevkiyatın sorunsuz geçtiğini öğrendim," diyor Noah o gittikten sonra. "Biz konuşurken mallar alıcılara teslim ediliyor."

"Güzel. En azından bir şey doğru gidiyor."

Telefonum gelen bir mesajla çalıyor ve kim olduğunu gördüğümde inliyorum. "Rea?" Noah tahmin ediyor.

"Evet, her şeyin bittiğini anlamıyor."

"Bir süredir birlikteydiniz." Omuz silkiyor.

"Birkaç ay oldu ve biteli de bir o kadar oldu." Adına tıklıyorum ve onu engelliyorum. Belki şimdi ipucunu anlar. En azından, ona bir şans daha vermem için yalvaran saçma sapan mesajlarını okumak zorunda kalmayacağım. Eğer beni iddia ettiği gibi sevseydi, arkamdan başka bir adamla mesajlaşmazdı.

"Kadınların çoğunun işbirlikçi manipölatörler olduğunu ne zaman anlayacaksın?"

"Hepsi değil," diye belirtiyorum telefonumu masama geri bırakırken. "Benim annem değildi."

Noah gözlerini deviriyor, şüphesiz benim saçmalıklarımı duymaktan bıkmıştır, ama umurunda değil. Annemle babamın benim istediğim türden bir evlilikleri vardı. Sadece aşık değillerdi. En iyi arkadaşlardı. Birbirlerinin ruhlarının diğer yarısı. Ve öyle birini bulana kadar aramayı bırakmayacağım. Ve daha azına razı olmayacağımdan da eminim. Noah ömür boyu bekar kalmaya razı olabilir ama ben değilim. Şimdiye kadar evli ve çocuklu olacağımı sanıyordum ama otuz dört yaşında hâlâ bekâr ve yalnızım.

"O dışarıda bir yerde," diyorum ona, aşağıdaki marina ve rıhtım manzarasını gösteren cumbalı pencereye doğru yürürken. "Ve onu bulduğumda, benim olacak ve asla gitmesine izin vermeyeceğim."

"Bay Petrosian," diye araya giriyor Elouise. "Belediye Başkanı Cuma akşamı Crystal Harbor Dance for a Cause galasında olacak. Sizin için bilet almamı ister misiniz?"

Tek kelimeyle harika. Noah'ya bakıyorum, sessizce bana katılıp katılmayacağını soruyorum, ama o çoktan başını sallıyor. "Yarın Kaliforniya'ya gidiyorum."

Yeni bir alıcıyla buluşacağım," diye hatırlatıyor bana. "Sonra da benden kontrol etmemi istediğin mülklere bakmak için Doğu Yakası'na gideceğim."

Kahretsin, o haklı. O geziyi aylar öncesinden planlamıştı.

Elouise'e "Bana iki bilet al ve bana bir randevu ayarlamak için Fairy Tales'i ara lütfen," diyorum.

Başını sallar ve çıkar.

"Vay canına." Noah sırtıyor. "Peri Masalları'nı kullanacağın günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Çünkü benimle birlikte olmak için para almayan bir kadınla çıkmayı tercih ederim."

Kıkırdıyor. "Ve bir kadına para vermeyi tercih ederim, böylece beni nasıl istersem öyle siker." Omuz silkiyor. "Herkesin kendi tercihi." Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor. "Döndüğümde görüşürüz."

CHAPTERFOUR

CAMILLA

BANG. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Ön kapımın aniden vurulması beni uyandırıyor ve saatin kaç olduğuna bakmak için telefonumu elime alıyorum: saat sekiz. Tanrım, iki saatten daha az bir süredir uyuyordum.

"Camilla! İçeride olduğunu biliyorum!" diye bağılıyor bina yöneticisi kapıdan. "Kapıyı aç! Kiran yine gecikti!"

Çarşaflarımı üzerimden atıp vücudumu örtmek için bir şort ve kapüşonlu bir tişört alırken kendime kızarak inliyorum. Bunun olacağını biliyordum. Ayın ilk günü, yani kiranın geçen hafta ödenmesi gerekiyordu... ve ben henüz ödemedim. Kahretsin, geçen ayınkini de ödemedim.

Sürgüyü, topuz kilidini açıyorum ve zinciri yana itiyorum, sonra kapıyı hafifçe açıyorum, adi herifi içeri almayı reddediyorum. Birden fazla kez, geri kalan kiramı ödemek yerine ne yapabileceğimi önerdi ve bu kesinlikle olmayacak.

"Gordan."

"Camilla." Boncuk gibi gözleri vücudumda geziniyor ve tamamen giyinik olmama rağmen kendimi olabilecek en kirli şekilde açıkta hissediyorum. Bu adam iğrenç ötesi ve tacizden tutuklanmalı. Yanıma geldiğinde teklif ettiği ve kira borcuyla ilgili tehditler savurduğu tek kadının ben olmadığımı eminim. "Benim için hiç paran var mı?" Saçları yağlı ve tenine sinen ot kokusunu alabiliyorum. Dişleri tereyağı sarısı tonunda ve öğürmemi engellemek zorunda kalıyorum.

"Bana bir saniye ver." Kapıyı yüzüne kapattım ve çantama gidip bulabildiğim tüm banknotları çıkardım. Hepsini saydım, ama hiçbir yerde

Bırakın iki aylık kirayı, bir aylık kirayı ödeyecek kadar bile param yok. Elektrik, su ve sadece babam bana ulaşabilsin diye ödemeye devam ettiğim cep telefonum ile babama gönderdiğim para arasında beş parasızım.

Haftada kırk saat çalışıyorum, ancak iş bulmam aylar sürdüğü ve bu süre zarfında az miktardaki birikimim tükendiği için her şeyimi geride bıraktım. İkinci bir iş bulmaya çalıştım ama kimse beni işe almıyor. O aptal kasabanın kırk mil çapındaki her yerde kara listeye alındım. Mümkün olan her şeyden kısıtım ama ne yaparsam yapayım bir türlü toparlanamıyorum.

Belki sihirli bir şekilde birkaç banknot çıkar umuduyla parayı tekrar sayıyorum ama tabii ki çıkmıyor. Bu şekilde devam edemeyeceğimi bilerek yorgunluk içinde iç çekiyorum. Bir şeyler değişmek zorunda.

Sabrını kaybeden Gordan kapıma tekrar vuruyor. Parayı ona vermek anlamsız olduğu için çantama geri koyuyorum. Nasıl olsa yakında kapı dışarı edileceğim, o yüzden yemek için elimdeki para bende kalsın bari.

Kapıyı geri açtığımda ona "Bende değil," diyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diyor kapımdan içeri girerken.

Hoş karşılanmadığını açıkça belirtmek için kapıyı neredeyse sonuna kadar kapatıyorum. "Bu biraz daha zamana ihtiyacım olduğu anlamına geliyor."

"Eğer geçen ay ve bu ayın ödemeleri gelecek haftaya kadar yapılmazsa, işiniz biter.

Anladın mı?"

"Evet." Kapıyı çarpıp sırtımı kapıya dayıyorum, avuçlarımla yüzümü ovuyorum, gelecek haftaya kadar parayı nasıl bulacağımdan emin değilim. Banka soymadan bunun imkânsız olduğunu bilmek için matematikçi olmaya gerek yok.

Telefonumda internet olmadığı ve izin günüm olduğu için kütüphaneye gidip ikinci bir iş aramak için bir plan yapıyorum. Berbat bir durum çünkü bugün Cuma ve barın en yoğun olduğu gece, ama barda işler kesat, bu yüzden daha uzun süredir orada olan diğer kızlar iyi vardiyaları benden önce alıyor. Çabucak duş alıp giyiniyorum ve dışarı çıkmak üzereyken kapım bir kez daha çalınıyor. Gordan'ın bir günde iki kez ziyaret etmesine benzemediği için, gelenin komşum ve tek arkadaşım olan Yasmin olduğunu anlıyorum.

Kapıyı açtım ve onu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle orada dikilirken buldum. "Günaydın." Sesi neşeli, *çok neşeli*, ama elini Starbucks'tan bir venti fincan kahve ile uzattığı için, onu görmezden geliyorum ve

ondan kafeinli içecek. Tanrı bilir ne zamandır Starbucks içmedim. O bok zenginler için... ve ben onlardan çok uzağım.

Tatlı aromayı içime çekiyorum ve ardından yavaşça bir yudum alarak nane mochanın duyularıma çarpan tadının tadını çıkarıyorum. Mayıs ayında olmamızın bir önemi yok, naneli mocha tüm yıl içilebilir çünkü o kadar güzel.

Birkaç yudum daha aldıktan sonra Yasmin'e bakıyorum. "Bunu bana neden aldın?"

Bizim gibi fakir birinin birine yedi dolarlık kahve ısmarlamasının tek bir nedeni vardır: iyilik istemeden önce yalakalık yapmak.

"En sevdiğim arkadaşıma lezzetli bir fincan kahve alamaz mıyım?" Evimi terk etmek zorunda kaldığımda yanıma almama izin verilen birkaç şeyden biri olan gri mikrofiber koltuğuma oturdu. "Oh, sana bunu da aldım." Bana kahverengi bir çanta uzattı.

Açtığımda, nefesim kesildi. "Muzlu somun mu?" O tek parça ekmek dört dolar falan! "Ne halt istiyorsun?" Okuma koltuğuma oturuyorum ve ekmekten bir parça koparıp ağzıma atıyorum. Mmm... Çok lezzetli ve nemli. Muz ve tarçının tatlı tadı...

Yasmin başını sallar. "Haklısın, senden bir iyilik isteyeceğim."

"Biliyordum." Ona şakacı bir şekilde yan gözle bakıyorum. "En azından önce kahvem ve ekmeğimin tadını çıkarayım."

Kıkırdıyor, yeşil gözleri neşeyle parlıyor. "Tam bir kahve bağımlısısın."

"Kahve değıl, Starbucks. Eğer bana Dunkin' getirseydin, kışına tekmeyi basardım."

"Doğru," diyor ayılmadan önce gülerek. "Gordan'ın geldiğini gördüm."

Yiyecek ve içeceğimin tadını çıkarmak için çok fazla. "Evet, kirayı biraz geciktirdim... Ama ikinci bir iş bulacağım."

"Sanırım sorununuza geçici... ve *muhtemelen* kalıcı bir çözüm buldum."

"Bu senin iyiliğın için mi?"

"Bir nevi..." Sinirli bir şekilde alt dudağını ısırıyor. "Ama bu aynı zamanda sana da yardımcı olacak... bir tür kazan-kazan."

"Tükür gitsin." İçkimden bir yudum daha alıyorum ve duyularıma çarpan nane aroması karşısında iç çekiyorum. Bana en sevdiğim tatil olan Noel'i hatırlatıyor. Şu anda hissettiklerimi mahvedecek hiçbir şey yapmamı isteyemez.

"Benim için bir randevuya çıkmanı istiyorum."

Bunun dışında.

Sıcak içeceğim yanlış borudan aşağı kayarak öksürmeme ve sıçramama neden olurken göğsümü yumruklayarak "Asla," diye boğuluyorum.

"Camilla, lütfen, hayır demeden önce açıklamama izin ver."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ve zaten kahvenin yarısını içtim, bu yüzden sade, sade, geri dönüş yok."

Bir kahkaha attı. "Sen çok çılgınsın. Lütfen, sadece dinle."

"Hayır," diye tekrarladım. "Bu eskortluk işi senin işin ve ben buna dahil olmayacağım."

Yasmin ile Azul Lounge'da tanıştım, sahibi bana acıdı ve beni işe aldı. Fairy Tales Escorts için çalışma teklifi almadan önce birkaç ay birlikte çalıştık. Crystal Harbor ve çevresindeki zengin erkeklerin çoğunun kullandığı üst düzey bir eskort hizmeti. Bazı hizmetler gibi kalitesiz değil ve seks her zaman anlaşmanın bir parçası değil - kadın önceden kabul etmediği sürece - ama sevmediğim bir adamla randevuya çıkmak zorunda kalmayı ve aramızda sahte bir kimya olduğunu hayal edemiyorum.

"Akşam için bin dolar ödüyor." Vay...

"Ne dedin?"

Bilerek sırtıyor. "şimdi dikkatini çektim."

"Bir adamla birkaç saatliğine çıkmak için bin dolar mı alıyorsun?" "Neyi kabul ettiğime bağlı olarak daha fazla."

"Onlarla seks yapmadığını söylediğini sanıyordum." Ona sert bir bakış attım.

"Ben-" Tek kaşımı kaldırıyorum, bana yalan söylemesi için onu cesaretlendiriyorum. "İyi... Birkaç kez yaptım ama o kadar da kötü değil. Kulağa sürükçe geldiğini biliyorum ama bu sadece seks ve parası da buna değer."

"Buna ne kadar değer?" Bana meraklı diyebilirsiniz.

"Dışarıda bir gece için yaptığınızın üç katı."

Yüce İsa, Tanrının annesi! "Madem bu kadar para kazanıyorsun, neden hâlâ annenin evinde yaşıyorsun?" Haftada birkaç gece çalışıyor.

"Hayalimin şehir merkezinde kendi yoga stüdyomu açmak olduğunu biliyorsun. Ve kredi almak zorunda kalmak istemiyorum. Çoğu işletme ilk yılında batıyor çünkü ayakta kalmaya yetecek kadar gelir elde edemiyor ve ben de bunun gerçekteşme olasılığını azaltmak istiyorum."

Arkadaşıma gülümsüyorum, onunla gurur duyuyorum... ve biraz da kıskanıyorum. Bir zamanlar benim de benzer bir hayalim vardı, sadece benimki küçük bir butik açmaktı.

kadın kıyafetleri ve ayakkabıları, parfüm ve makyaj malzemeleri gibi her türlü şey

-En son trendler ama artık bir fanteziden başka bir şey değil. "Bu harika. Bunu kesinlikle yapabilirsin."

"Teşekkür ederim. Önümde uzun bir yol var, bu yüzden annem, onun iğrenç erkek arkadaşı ve onların oda arkadaşıyla yaşıyorum, ama başaracağım."

"Peki neden senin için dışarı çıkmamı istiyorsun?"

Boğazını temizliyor ve yanılmıyorsa kızarıyor. "Bu adamla tanıştım..."

Hayır... Bundan hiç iyi bir şey çıkmaz. Bunu ilk elden biliyorum.

"Adı Todd ve çok iyi anlaştık. Bana çıkma teklif etti ve bunun nereye gideceğini gerçekten görmek istiyorum... Ama müsait olacağımı söylediğim için Lucinda beni işe çağırdı. İptal etmek istemiyorum. Kötü görünecek ve-

"

"Peki ya işe yararsa? İşini bırakacak mısın?"

Yasmin sanki bunu hiç düşünmemiş gibi irkilir. "Sanırım... Nereye gideceğine bakacağım ve oradan devam edeceğim. Belki de hiçbir şeye dönüşmeyecek ama çıkma teklifi almayalı çok uzun zaman oldu." Dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru kıvrılıyor ve ben de sandalyemden kalkıp onun yanındaki kanepeye geçiyorum, elimdeki fincanı bırakıp onun elini tutuyorum.

"İlerlediğin için seninle gurur duyuyorum." Son ilişkisi kötü bitmişti. O zamanlar onu tanımıyordum ama bana ne kadar korkunç olduğunu anlattı. Neyse ki o boktan durumdan sağ salım kurtuldu ve annesinin yanına taşınarak hayatını yeniden topladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Gerçekten çok tatlıydı. Onunla şehir merkezinde yoga stüdyom için vitrinlere bakarken tanıştım. Beni kahve içmeye davet etti ve saatlerce konuştuk, sonra da bana çıkma teklif etti." Gözlerindeki umut dolu bakış beni mahvediyor.

"Ben yaparım."

Kaşları saç çizgisini öpüyor. "Yapacak mısın?"

"Evet. Bu da ne...? Paraya ihtiyacım var ve sen de gerçek bir randevuyu hak ediyorsun."

Yasmin beni bir ayı gibi kucaklıyor. "Çok teşekkür ederim! Sadece bir sorun var..."

Oh oğlum, işte başlıyoruz...

"Seni ben sanıyor olmalı."

"Yasmin!"

"O kadar da büyük bir mesele değil. Bütün kızlar sahte isimler kullanır.

Ben Jasmine'im." "Disney prensesi gibi mi?" Onun kliş  isim seçimine homurdanıyorum.

"Evet, ismime yakın, bu yüzden hatırlaması kolay."

"Tamam, bu gecelik Jasmine benim. Sanırım Lucinda'nın bundan haberi yok?"

"İmkânı yok, beni öldürür. Neyse ki bana gönderdiği bilgilere göre bu adam daha önce hiç Peri Masalları kullanmamış ve bunun sadece bir kerelik bir şey olduğunu açıkça belirtmiş. Yani, benim için randevuya gideceksin, kolay bir binlik yapacaksın ve Todd'u iptal etmek zorunda kalmayacağım."

"Neden bunun kalıcı bir çözüm olabileceğini söyledin?" Onun yerine kalıcı olarak geçmem mümkün değil. Hayatını kazanmak zorunda ve bu onun tek gelir kaynağı.

"Lucinda işe alım yaptıklarını söyledi. Başvurmamanın tek nedeninin bir yabancıyla çıkma düşüncesinin seni rahatsız etmesi olduğunu biliyorum, ama gerçekten o kadar da kötü olmadığını görünce daha rahat olabilir ve başvurabilirsin. Ve ne kadar ödediğiyle, faturalarını ödemekte sorun yaşamayacaksınız. Belki kredi almadan okula bile dönebilirsiniz."

Söylediği her şey tamamen mantıklı, ama yine de kimyamın hiç uyuşmadığı bir adamla çıkmanın iyi olacağını hayal edemiyorum ve kesinlikle bir yabancıyla seks yapmayı kavrayamıyorum.

"Göreceğiz bakalım. Bu geceyi atlatalım ve dua edelim de ikimiz de yakalanmayalım."

"Yapmayacağız," diye ısrar ediyor. "O kahverengi saçlı, yeşil gözlü bir kadın bekliyor ve bizim de benzer özelliklerimiz var. Yasemin'i kullandığınız sürece ne yanlış gidebilir ki?"

"Meşhur son sözler," diye mırıldandım.

"NE DÜŞÜNÜYORSUN?" SIYAH PIRILTILI SAINT'İMİN İÇİNDE DÖNÜYORUM

Laurent omuzları açık gece elbisesi ve Yasmin'in Peri Masalları'ndan bana ödünç verdiği topuklu ayakkabılar. Kadınlardan rol yapmaları beklendiğinden, onlara duruma uygun kıyafetler veriliyor. Bu elbiseye bakarak resmi bir yere gideceğimizi tahmin ediyorum, belki bir akşam yemeğine ya da gösteriye...

Yasmin göz kalemini sürerken bana bakıyor ve sırıtıyor. "Mükemmel görünüyorsun. Bir peri masalı prensesi gibi." Telefonu gelen bir mesajla çalıyor. "Çağrı servisi. Şoför beni *almaya* geldi... *seni*."

Birden karnımda bir sürü kelebek uçuşmaya başladı. Bunu gerçekten yapacağım. Neredeyse bir yıldır kimseyle çıkmamıştım ve şimdi profesyonel bir eskort bekleyen zengin bir adamla çıkmak üzereyim.

"Dur," diyor. "Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum. Korkuyorsun. Sadece görücü usulü bir randevuymuş gibi davran. Bu adamlar sadece kollarına takacakları bir kadın isterler. Bütün gece seninle iki kelimedenden fazla konuşursa şaşırırım. Keyfine bak. Pahalı yemekleri ye, pahalı alkollerini iç."

"21 yaşında bile değilim!"

Beni başından savdı. "Birkaç hafta içinde olacaksın. Ayrıca, sen bensin ve ben yirmi yedi yaşındayım."

"Oh, Tanrım. Bu iş çok kötü gidecek," diye inliyorum.

"Her şey mükemmel olacak," diyor yavaşça, ellerini omuzlarıma koyarak. "Derin bir nefes al."

Dediğini yapıyorum, nefes alıyorum ve sonra yavaşça nefes veriyorum. "İşte oldu. Şimdi git. Onu bekletmek istemezsin."

Bir kez başımı sallıyorum ve derin bir nefes daha alıyorum. "Tamam, telefonuna ihtiyacım var mı?"

"Hayır. Gecenin sonunda şoför seni buraya geri bırakacak. Eve döndüğünde bana mesaj at ve nasıl geçtiğini anlat, ben de Lucinda'yı kontrol edeyim, o da farklı bir şey bilmesin."

"Pekâlâ." Kollarımı ona doladım. "Randevunda iyi şanslar."

"Teşekkürler. Sana da."

Yasmin'in bana ödünç verdiği el çantasını kapıp, acil bir durum olursa diye telefonumu içine atıyorum - bu adam bir sürüngen çıkarsa ve bir Uber çağırmam gerekirse gibi - anahtarlarımla birlikte aşağıya iniyorum.

Yaşadığımız yoksul mahallede göze batan siyah limuzini fark ediyorum ve başım dik bir şekilde oraya doğru ilerliyorum, kendime bunu yaparak bir gecede neredeyse bir aylık kirayı ödeyecek kadar para kazanacağımı hatırlatıyorum.

Şoförün inip beni karşılamasını bekliyorum, bu yüzden arka kapı açılıp papyonlu seksi siyah smokiniyle şık giyimli bir adam dışarı çıkınca biraz şaşıyorum. Gecenin karanlığında bile yüz hatlarını seçebiliyorum: düzgün kesilmiş çenesi ve yüzünü kaplayan kirli sakalı. Kahverengi saçları kısa ama sadece erkeklerin yapabileceği türden seksi bir şekilde dağınık ve yaklaştıkça bir dövmesi olduğunu fark ediyorum. Boynundan aşağı dikey olarak inen basit, zarif bir yazı, belki de bir alıntı

bir çeşit. Bazı insanlarda bu onları sert, hatta değersiz gösterebilir ama onda sadece çekiciliği artırıyor. Kıyafetinin altında daha fazla mürekkep saklı olup olmadığını merak ediyorum.

Ona ulaştığımda elini uzatıyor, sessizce benimkini istiyor, ben de özgürce uzatıyorum. Sadece birkaç santim uzaktayken benden çok daha yaşlı olduğu ama iyi yaşlandığı belli oluyor. Açık kahverengi gözleri -ışık vurduğunda ılık karamel gibi görünüyor- benimkilerle buluşuyor ve ağzı neredeyse nefesimi kesecek bir gülümsemeye dönüşüyor. Dudakları esnek ve pembe, dişleri beyaz ve düz. Erkeksi ama aynı zamanda güzel. Bir Calvin Klein reklamında ya da bir iş dergisinin kapağında olabilecek gibi görünüyor.

"Ben Isaac," diyor ve elimi ağzına götürüp üstüne nazik bir öpücük konduruyor. "Bu akşam bana kısa sürede katıldığınız için teşekkür ederim."

Kalbim göğsümde uçuşan bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınıyor, tenim tüylerim diken diken oluyor ve bacaklarımın tepesi -kahretsin, bir erkeğin size tam da doğru noktada dokunduğu an gibi. Çok sıcak, rahatsız ve heyecanlıyım ama tek yaptığı lanet elimin üstünü öpmek ve bana birkaç kelime mırıldanmak.

"Peki ya sen?" diye soruyor, ben yanıt vermeyince.

Kahretsin! Kimim ben? Bana bakma şekli düşünmemi zorlaştırıyor. Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde bir daire çizerek masaj yaptığında, aşırı duyuşal yüklenme çok fazla oluyor ve bağlantıyı koparmak için elimi aniden geri çekiyorum. Kaşları çatılıyor, alnında çizgiler beliriyor ve onu birkaç yaş daha yaşlı gösteriyor ama bana soru sormuyor. Bunun yerine tek bir kaşını kaldırıyor, bu da kafamı karıştırıyor, ta ki az önce bana adımı sorduğunu hatırlayana kadar.

Benim adım... Ben... Tanrım, neden adımı hatırlayamıyorum? Bakışları içime işliyor ve panik atak geçireceğimden endişeleniyorum, tam burada, otoparkın ortasında.

"Peri Masalları'ndan geliyorsunuz, değil mi?" diye soruyor etrafına bakarak. Peri Masalları... Oh! Evet! Peri Masalları.

"Ben bir prensesim," diye geveliyorum, sonra düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimi fark edince utanıyorum. "Yani..." Boğazımı temizliyorum. "Ben Yasemin'im, prenses gibi."

Dudaklarının köşesi seksi bir sırıtışa dönüşüyor. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Yasemin, prenses gibi. Başlayalım mı?"

Başka aptalca bir şey söylemekten korkarak başımı sallıyorum ve limuzine doğru kayıyorum. İçeri girip kapıyı arkasından kapattığında, hava sanki emilmiş gibi hissediyorum ve nefes almakta zorlanıyorum. Ve sonra, bir şişre şampanya almak için bana doğru uzandığında ve kolonyasının kokusu bana çarptığında - topraksı, sedir kokusu - mahvolduğumu anlıyorum. Çünkü bu adam hayalleri süslüyor. Peki ya ben? Şu anda hayal kurmaya gücüm yetmez. Gerçeklik zaten yeterince zor.

CHAPTER FIVE

Kahverengi saçlarının yumuşak dalgaları ve bal rengi röfleleri sırtından aşağı akıyor. Limuzinin içindeki ışık onlara tam olarak vurduğunda bana *evimi* hatırlatan zümrüt gözler. Göğüsleri yuvarlak ve diri, dudakları dolgun ve biraz da parlak. Makyajı hafif ve güzel, bahsettiği peri masalı prensesi kişiliğini yansıtıyor, bu da giydiği karanlık, günahkâr elbiseyle çelişiyor. Her bir kıvrımını keşfetmek için bir şans istememe neden olan kıvrımları var - yol haritasına gerek yok. Onun her santimetresinde kendi yolumu bulmayı tercih ederim.

Adının Jasmine olduğunu söyledi ama buna inanmıyorum. Muhtemelen eskort servisinin peri masalı temasına uyması için sahte bir isim kullanıyor. Sorun değil çünkü onun hakkında bilinmesi gereken diğer her şeyle birlikte gerçek adını da öğrenmeye niyetim var. En son ne zaman bir kadının sadece görünüşüyle bile beni daha fazlasını öğrenmeye ittiğini hatırlamıyorum. Ve beni pervasızca süzerken gergin bir şekilde konuşması merakımı daha da artırdı.

Bu kadın kim ve onu nasıl benim yapabilirim?

Sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olacağını umarak ona bir kadeh şampanya dolduruyorum. Bacak bacak üstüne atıp bronzlaşmış, kaymak gibi kalçasının büyük bir bölümünü bacağının dışından yukarı doğru uzanan ve neredeyse kalçasında biten geniş yırtmaçtan ortaya çıkarırken kararsızca gülümseyerek kadehi alıyor. Elbisesi seksi ve şıklığın mükemmel bir karışımı.

Birkaç dakika sessizce oturup şampanyalarımızı içtikten sonra nihayet konuşuyor. "Bu gece için bilmem gereken bir şey var mı?" Sesi hafifçe çatlıyor ve ilk defa neden bu kadar gergin olduğunu merak ediyorum. O

Bu işi geçimini sağlamak için yapıyor, yani rahat olmalı, değil mi? İlk kez bir randevu için para ödüyorum ama o bir profesyonel.

"Tipik bir hayır kurumu etkinliği. İçeceğiz, yiyeceğiz, belki biraz dans edeceğiz, bazı açık artırmalar olacak, eminim..." Amacım benden kaçtığı için belediye başkanını köşeye sıkıştırmak, neler olup bittiğini öğrenmek ve akşam yemeği servis edilmeden önce sıvışmaktı ama şimdi bu randevuyu mümkün olduğunca uzun tutmayı planlıyorum. Bu kadını tanımak için kendime biraz zaman vereceğim. Benimle çıkması için para aldığını biliyorum ama bu onu gerçekten tanıyamayacağım anlamına gelmiyor.

Başını sallıyor, alt dudağını kemiriyor ve sonra bardağının yarısını tek bir yudumda içiyor. Pencereden dışarı bakarken onu izliyorum, kasabadan geçerken küçük dükkanlar ve mağazalarla aydınlanan karanlık şehre bakıyor. Düşünceler içinde kaybolmuş görünüyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum.

Noah'ın bu ajansı kullandığı tüm zamanlardan beri, aşırı seksi, karışık bir kadın bekliyordum, bir kedi yavrusu gibi mırıldanacak ve bir dişi aslan gibi üzerimde olacaktı. Noah birden fazla kez kadınların ne kadar açık sözlü olduğundan bahsetti. Bu yüzden onları tercih ediyor; her şeyi biliyorlar ve soru sormayacak kadar para alıyorlar. Ama bu kadın farklı görünüyor... neredeyse utangaç. Kim olduğunu teyit etmeseydi, yanlış kadını seçtiğimi düşünecektim.

Sessizliğe daha fazla dayanamayarak ona iyi olup olmadığını sordum.

Dönüp bana bakıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Neden iyi olmayayım ki?" diye soruyor, sesi nefes nefese çıkıyor.

"Gergin görünüyorsun."

Gözleri irileşir ama hemen yüz hatlarını düzeltir. "Özür dilerim." Detay vermesini bekliyorum ama vermiyor, bu da kafamı karıştırıyor. Bu onun işi ama sanki ilk randevusundaymış ve ne düşüneceğinden emin değilmiş gibi davranıyor.

Galanın yapılacağı şehir kulübünün önüne yanaşıyoruz ve şoför bize kapıyı açarken onun nefes nefese kaldığını duyduğuma yemin edebilirim.

Limuzinden ilk ben çıktım ve ona yardım etmek için elimi uzattım. Eli elime değdiğinde titrediğini hissediyorum. Burada ne haltlar dönüyor? Benim işimde insanları okuyabilmek çok önemli ve onun sessiz işaretlerinden anladığım kadarıyla korkuyor. Ama neden?

İçeri girmek yerine onu köşeye, meraklı gözlerden uzağa çekiyorum ve nazikçe duvara doğru itiyorum. Ellerimden biri yüzünün yanına iniyor, diğeri de kalçasının kıvrımına gidiyor. "Seni tanımıyorum ama

bir şeylerin yanlış olduğunu ve bana söylemediğin bir şey olduğunu anlayabilirim. Oraya gitmeden önce dürüst olman için bir şans bu. Çünkü bu kasabadaki herkes herkesi tanıyor ve sakladığın bir şey varsa bunu bileceklerdir."

Kalın kalın yutkunuyor ve sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Sonunda, birkaç uzun vuruştan sonra konuşuyor. "Eskiden burada yaşırdım... bu kasabada. Bir süredir geri dönmedim ve bu beni tedirgin ediyor." Gözlerini açıyor ve bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Özür dilerim. Bu randevunun parasını sen ödüyorsun ve daha iyisini hak ediyorsun. Kendimi toparlayacağım. Söz veriyorum."

Sanki bunu yapmak ona devam etmek için ihtiyaç duyduğu gücü verecekmiş gibi çenesini kaldırıyor ve omuzlarını dikleştiriyor. Cesur bir yüz ifadesi takınmasını izlerken ona karşı hislerim değişiyor. Bunu açıklayamam ama tek yapmak istediğim onu kollarıma almak ve korktuğu her neyse ondan korumak. Bu kasabada olmanın, anılarla dolu olmanın nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyorum, ama sanki ona karşı daha fazlası varmış gibi hissediyorum. Randevumuzu mahvetmekten endişeleniyor ama benim tek endişem onu titreten şeyin ne -ya da kim- olduğu. Bu kadını çok az tanıyorum ama nedense kendimi ona karşı korumacı hissediyorum ve eğer ona böyle hissettirenin kim olduğunu öğrenirsem, bunun bedelini cehennemde ödeyeceğimi garanti edebilirim.

"Belediye başkanıyla görüşmem gerekiyor ama görüştükten sonra gidebiliriz," diye onu temin ediyorum. "Ve herhangi bir noktada biri seni üzecek bir şey yaparsa, bana haber ver."

Başını sallıyor ve ilk kez hafifçe rahatlamış görünüyor. Küçük bir gülümseme hayaleti ile ayağa kalkıyor ve kolunu benimkine bağlıyor. "Teşekkür ederim."

Kırmızı halı sirk gösterisini atlayıp doğruca içeri giriyoruz. Birlikte iş yaptığım iş ortakları ve politikacılar tarafından birkaç kez durduruluyorum. Jasmine kolunu benimkine dolayarak sessiz kalıyor ve kimse onu sormuyor. Bu benim her zamanki tarzım değil - bir kadına kolumdaki bir kupa gibi davranmak

-Ama sanırım bunu ilgi odağı olmaya tercih ediyor. Karşılaştığımız herkesle, ona en ufak bir yanlış bakış atıp atmadığını görmek için izliyorum, ama söyleyebileceğim kadarıyla kimse bakmıyor.

Bara gittiğimizde ben buzlu bir viski söyledim, o da bir şişe su istedi. "Pek içen biri değil misin?" Çoğu kadın içkilerinin parasının ödenmesinden keyif alır ve pahalı bir şeyler sipariş eder.

"Pek sayılmaz." Şişeyi açıyor ve dudaklarına götürüyor. Başını arkaya yatırıp ince boynunu ortaya çıkarmasını ve suyu yutmasını büyülenmiş gibi

izliyorum. Sütunundan aşağıya doğru öpüşme düşünceleri

İnce gırtlığım pantolonumun içinde şişiyor ve tam burada yarım bir göğüsle sonuçlanmamak için başka tarafa bakmam gerekiyor.

Brad'i aramak için odaya göz gezdiriyorum ama onu göremiyorum. Müzik başladı ama dans pisti hâlâ boş.

"Dans etmek ister misin?" Belki sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olur umuduyla soruyorum.

Dans pistine bakıyor, kararsız, ama sonra başını sallıyor. Bardağımı bir yudumda boşaltıyorum ve yarı sarhoş şişesini ondan alıp tezgâhın üzerine koyuyorum.

Bizi zeminin kenarına yönlendiriyorum ve onu kollarıma alıp, vücutlarımız neredeyse aynı hizaya gelene kadar kendime doğru çekiyorum. Parmaklarımızı birbirine dolayarak ellerini yukarı kaldırıyorum ve boynuma doluyorum. İlk başta kaskatı kesiliyor ama birkaç dakika sonra bir iç çekiyor ve vücudu rahatlamış gibi bir hisle sarkıyor.

Müzik eşliğinde sallanırken onu izlemekten kendimi alamıyorum. Kilitli bir kutuda saklı bir gizem gibi ve anahtarı nasıl bulacağımı öğrenmek istiyorum ki çözebileyim. Baktığımı fark ettiğinde yanakları hafifçe pembeleşiyor, bu da onu genç gösteriyor. E-postada yirmi yedi yaşında olduğu yazıyordu ama ben bundan pek emin değilim.

"Bu çok güzel," diye mırıldanıyor usulca.

"Evet, öyle," diye kabul ediyorum, gözlerimi ondan alamıyorum.

Elleri ensemde hafifçe geriliyor ve yüzünün yan tarafını nazikçe göğsüme dayayarak beni şaşırtıyor. Uzun topuklu ayakkabılarıyla bile sadece çeneme kadar geliyor. Topuklular olmadan boyu muhtemelen beş-altı, belki de beş-yedi. Bir kadın için ortalama bir boy, ama ben de altı-dört boyunda olduğumdan, bu onu daha kısa gösteriyor.

Başını göğsüme yasladığında parfümünün kokusunu alabiliyorum. Yumuşak ve narin, ona mükemmel uyuyor. Göz ucuyla belediye başkanını görüyorum. Onu yakalayabilmek için dansı bitirmeliyim ama Jasmine kollarımdayken bunu yapmıyorum. Bu noktadan hareket edemiyorum. Kalbinin benimkine çarpışını hissedebildiğimden mi, yoksa sonunda rahatladığından, ellerinin artık titremediğinden mi bilmiyorum, ama bu dans pistinde, o kollarımdayken, diğer her şey kayboluyor ve yapmak istediğim tek şey onunla dans etmek.

Bir şarkı diğerine, sonra bir başkasına karışıyor ve ben farkına bile varmadan, müziği durdurup açık artırma ve akşam yemeği için kapıları açacaklarını duyurana kadar dans etmiş oluyoruz.

Jasmine başını kaldırır ve utangaç bir şekilde gülümser. "Dans için teşekkür ederim." "Benim için zevkti."

Elini elime alıyorum ve kapılardan sığır sürüsü gibi geçen insan kalabalığı arasında bize rehberlik ediyorum. Ana salona girdiğimizde salon açıktı ve masalar yayılmıştı. Dış duvarlar boyunca sessiz müzayede için eşyaların bulunduğu masalar var. Oturma planından yerlerimizi buluyoruz ve masaya oturuyoruz. Etrafa bakınıp belediye başkanını arıyorum ama göremiyorum.

Masamıza iki çift daha katıldı ve kendilerini tanıttılar. Onları şahsen tanımıyorum ama ikisinin de adını duymuştum. Dört çeşit yemek boyunca konudan konuya atlıyoruz. Erkekler çoğunlukla iş konuşuyor, kadınlar ise çocuklarından ve düzenledikleri hayır işlerinden bahsediyor. Jasmine çoğunlukla gülümsüyor ve başını sallıyor ama arada bir onun hakkında daha fazla şey ortaya çıkaran küçük nüanslarla katkıda bulunuyor. Meşgul olmayı sevdiğini öğreniyorum. Spor yapmaktan nefret ediyor ama yoga yapmayı seviyor. Üniversiteye gidiyormuş ama aniden ayrılmak zorunda kalmış. Asla çok fazla şey anlatmıyor, ama ortaya çıkardığı her parçayı, daha sonra tüm parçalara sahip olduğumda birleştireceğim bir yapboz gibi saklıyorum.

Bir noktada bir kadın Öyle bir espri yapıyor ki Jasmine kahkahalarla başını geriye atıyor. Melodik, kaygısız ses neredeyse ciğerlerimdeki rüzgârı söküp atıyor. Neşeyle dolu gözleri benimkilerle buluşuyor ve ilk kez bana gerçek bir gülümseme gösteriyor ve kutsal bok, görülmeye değer bir manzara.

"Ne?" diye soruyor beni ona bakarken yakaladığında. "Bir sorun mu var?" Kaşları çatılıyor ve gülümsemesi bozuluyor.

"Hiçbir sorun yok. Sadece çok güzel bir gülümseme var."

Yanakları pembeleşiyor ve gülümsemesi eski haline dönene kadar yavaşça genişliyor ve ağzına bakarken tek düşüncem, onun her zaman böyle gülümsemesini sağlamak için her şeyi yapabileceğim.

Yemek bittiğinde belediye başkanından başkası konuşma yapmıyor. Tabii ki o yukarıdayken onunla konuşamam, bu yüzden tatlımızı yedikten ve müzayedelerin otuz dakika içinde kapanacağı duyurulduktan sonra, etrafta dolaşıp kontrol etmemizi öneriyorum.

İlk masada ilk baskı kitaplar ve antikalar gibi teklif verilebilecek birkaç ürün var, ancak hiçbirini ilgimi çekmiyor, bu yüzden bizi bir sonraki masaya taşıyorum. Bu masa seyahatlerle dolu.

"Bu sen misin?" Jasmine, Petrosian Enterprises'dan Isaac Petrosian'ın bağışladığı yatla denizde geçirdiği dört günü işaret ederek soruyor.

"Öyle." Elouise son dakika biletleri karşılığında bunu benim şerefime bağışlamış olmalı. "Hiç yata bindin mi?"

Ağzı düşünceli bir şekilde seğiriyor ve ben de onu öpmenin nasıl bir his olacağını merak ederek kalp şeklindeki dudaklarına odaklanıyorum. "Bir kere gemi yolculuğuna çıkmıştım. Annem onlara gitmeyi çok severdi. Babamla birlikte çok giderlerdi ama beni sadece bir kez götürdüler, o da yeterince büyüdüğümü söylediklerinde." Yüzü hafifçe düştü ama hemen kendini toparladı. "Her neyse... gemi seyahati, evet, ama asla bir yat değil. Babam daha çok kayak yapan ve dağlarda tatil yapan bir adam."

İlginç... Şehrin en yoksul bölgelerinden birinde yaşıyor ama ailesinin parası varmış gibi görünüyor. Başka bir bulmaca parçası.

"Ben babana katılıyorum. Yatımı bu yüzden seviyorum. Geniş ve konforlu ve eğer birilerini davet etmek istersem birkaç kişiyi barındırabilir, ama genellikle sadece ben ve bazen Noah. Pasifik Okyanusu'nda herkesten ve her şeyden uzakta birkaç gün geçirmek kadar keyifli bir şey yok."

"Kulağa hoş geliyor," diyor, dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Noah kim?"

"O benim sağ kolum. Birkaç işletmem var ve onları yönetmeme yardımcı oluyor."

"Hangi işler?" diye merakla soruyor.

"Bir gayrimenkul geliştirme şirketi. Ayrıca inşaat ve madencilik şirketleri için ağır makineler ithal ediyorum. Şehrin hemen dışındaki Ocean Avenue'da bir marinam var."

Tanıdıkça gözleri hafifçe açılıyor. Bu bölgede yaşayıp da marinamı bilmemek zor olurdu. Eyaletteki en büyük marinadır ve özel mülkiyete aittir. Yüz millik bir yarıçap içinde kimse benden geçmeden bir şey ithal ya da ihraç edemez.

Srada ilerliyoruz ve birkaç müzayede dolduruyorum. Sona geldiğimizde Brad'in Clint Pruitt ve onun pislik yavrularından başkasıyla konuşmadığını görüyorum.

"Konuşmam gereken kişi şurada," diyorum Jasmine'e, köşede durmuş saçmalayan adamlara doğru başımı sallayarak.

Elim sırtının alt kısmında olduğu için olduğu yerde kaskatı kesildiğini hissediyorum. Ama onu sorgulamadan ve onu korkutan o adamlardan biri olup olmadığını öğrenmeden önce -ki eğer onlardan biriye, onu doğduğuna pişman edeceğim- "Tuvaleti kullanmam gerek, geri döneceğim" diye mırıldanıyor ve beni tek başıma bırakarak kaçıyor.

CHAPTER SIX

JASMINE kalabalığın arasında kaybolurken peşinden gitmeyi düşünüyorum ama gerçekten Brad'le konuşmam gerekiyor ve onun Clint'le birlikte duruyor olması daha da uygun.

"Beyler," diye anons ederek varlığımı belli ediyorum. Brad irkildi, Clint ise nefesinin altından homurdandı. James-Clint'in oğlu-bakıyor. "Sizi bir arada yakalayabildiğime sevindim. Sycamore'daki mülkle ilgili bir sorun var gibi görünüyor." Clint'ten Brad'e doğru bakıyorum. "Görünüşe göre birisi ERM'yi aramış. Clint, hiçbir fikri olmadığını söylüyor. Sen bu konuda bir şey biliyor musun?"

Brad tereddüt etmeden başını sallar. "Sana bir anlaşmamız olduğunu söylemiştim."

"Ne dediğinizi biliyorum, ancak ERM'nin çağrılması ve on beş dönümün sulak alan olarak kabul edilmesi karışık mesajlar gönderme eğilimindedir."

"Ben değildim," diye ısrar ediyor Brad. "Ben sadece Clint'e bir toplum merkezi ve park yapma planlarınızdan bahsediyordum..." Varmış olduğumuz anlaşma hakkında gevezelik ederken onu dikkatle izliyorum. Yalan söylediğini anlayacak kadar çok iş yaptım onunla yıllardır ve bu konuda daha iyi olmadıkça, yalan söylemiyor. Bu da ya Clint'in ya da başka birinin benimle kafa bulmaya çalıştığı anlamına geliyor.

Brad, "Etrafa sorabilirim," diye öneriyor.

"Teşekkürler," diyorum ona. "Planlarımı biraz değiştirmek zorunda kalsam bile sanayi parkı gerçekleşecek. Ama eğer bu işi çözemezsek, ilk gidecek şey toplum merkezi ve park olacak." Gözlerim onun omzunun üzerinden geçip barın yanında duran ve gözlerini etrafta gezdiren Jasmine'e takılıyor

sinirli bir şekilde. Clint ve oğlunun varlığını görmezden gelerek Brad'e bir kez daha bakıyorum. "Beni arayan biri var. Yakında bir araya geleceğiz."

Hiçbirine bir daha bakmadan yanlarından geçip gözleri benimkilerle buluşan Jasmine'in yanına gidiyorum. Omuzları hafifçe düşüyor ve dudaklarını, bana daha önce gösterdiği gerçek gülümsemeyi özlememe neden olan, zayıf bir gülümseme bahanesi süslüyor.

Ona ulaştığımda, ellerimi barın iki yanında kenara dayayarak onu bara doğru kafesliyorum. "Banyoyu iyi buldun mu?"

"Buldum. Adamını buldun mu?"

"Evet. Hâlâ açık artırma var ama bunun için burada olmama gerek yok. Yapmak için geldiğim şeyi yaptım. Buradan gitmek ister misin?" Belki onu benimle bir yere gitmeye ikna edebilirim, böylece konuşabilir ve birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz.

Dudağının kenarını kemiriyor, uzun saniyeler boyunca düşünüyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor sonunda, dudakları kaşlarını çatarak. "Ben sadece..." Sert bir nefes veriyor. "Bu gece bir hataydı."

Bununla ne demek istediğini bilmiyorum, ama sormaya zahmet etmiyorum, çünkü onunla kısa bir süre geçirdikten sonra bile bana bir şey söylemeye niyeti olmadığını biliyorum. Aramızda belirgin bir kimya olması önemli değil, dolabında henüz dışarı çıkarmaya hazır olmadığı şeyler var. Bana açılmak için daha fazla zamana ihtiyacı olacak ve bu sorun değil çünkü benim dünya kadar zamanım var.

"Sorun değil," diyorum, geri çekilip ona alan bırakıyorum. "Bu gece bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

Gözleri yere iniyor ve bir kez başını sallıyor. "Özür dilerim..."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Bu gece bana eşlik etmek için tutuldun ve bunu yaptın." Yüzünü kaldırıp bana tekrar bakması için çenesini hafifçe çimdikliyorum. "Hadi seni eve götürelim. Neredeyse gece yarısı oldu. Balkabağına dönmeni istemem." Şakacı bir şekilde göz kırpiyorum ve dudaklarının arasından çok tatlı bir kıkırdama kaçıyor, bana gerçek yüzünü daha fazla gösteriyor.

Evine kadar olan yolculuk yüksek gerilimli bir sessizlikle dolu. Birden fazla kez kirpiklerinin arasından bana bakarken yakalıyorum onu, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi, ama sessiz kalıyor. Şoför durduğunda, inmesine yardım edebilmek için önce ben iniyorum. Yanağına iffetli bir öpücük kondurup bana eşlik ettiği için tekrar teşekkür ediyorum ve sonra eve gitmek üzere arabaya binmeden önce binasına girmesini bekliyorum.

Üzerimi değiştirdikten sonra çalışma odama geçiyorum ve masama oturup bilgisayarımı uyandırmadan önce kendime üç parmak viski dolduruyorum. Giriş yapıyordum ki masamın köşesindeki bir resim çerçevesi gözüme çarptı. Onu elime alıp birkaç saniye bakıyorum, göğsümdeki organ acı içinde sıkılıyor. Fotoğraf annemle babamın yirminci yıldönümlerinin ertesi günü çekilmiş. Babam ona bir yemin tazeleme töreni ve sonrasında bir parti ile sürpriz yapmıştı. Ölümlerinden birkaç ay önceydi ve ölümlerinden sonra o ayların çoğu bulanık geçse de, babama neden tekrar evlendiklerini sorduğum o günü dün gibi hatırlıyorum.

"Çünkü birini benim anneni sevdiğim gibi sevdiğinde, bunu ona göstermek istersin."

"Ama onunla ilk kez evlenerek bunu ona gösterdin."

"Ve bugün, ona her şeyi yeniden göstereceğim." Kaşlarını sallıyor ve ben de babamın anneme onu ne kadar sevdiğini göstereceği düşüncesiyle yalandan öğürüyorum. Kendimi bildim bileli annemle babam birbirlerine karşı hep şefkatli olmuşlardır.

Kapı çalınır ve Frank kafasını içeri uzatır. "Rahip sizi bekliyor."

"Teşekkür ederim," diyor babam yüzünde bir gülümsemeyle. "Gidelim oğlum." Babam şefkatle omzumu okşadı. "Evlenmem gereken bir kadın var... yine."

Takvime bir göz attım. Önümüzdeki hafta annemle babamın ölüm yıldönümü. Otuz yedi yıl evli kalmışlardı. İkisini de aynı anda kaybetmiş olmaktan ne kadar nefret etsem de, birlikte ölmüş olmalarının trajik derecede romantik bir yanı var.

Annem hastayken babam bana birçok kez onsuz yaşamayı hayal bile edemediğini söylerdi. İşler kötüye gittiğinde ve annemin yaşayıp yaşamayacağından emin olmadığımızda, birkaç kez kendi canına kıymanın bir yolunu bulup bulamayacağını merak ettim.

O gün babamla yaptığım konuşmayı düşünüyorum. Pek çok kadınla çıktım ama hiçbirini bırakın iki kez, bir kez bile evlenme isteği uyandırmadı bende. Ve kadınlara çıkma teklif etmiş olsam da, hiçbir zaman ısrarcı olma ihtiyacı hissetmedim.

Jasmine'in yüzü gözümün önüne geliyor. Ona karşı gerçek duygular beslemek için çok erken, onu tanımıyorum bile, ama orada bir şeyler olduğunu inkâr edemem. Her kaş çatışında, her iç çekişinde, her gerildiğinde onu rahatlatmak, sorunun ne olduğunu bulmak ve düzeltmek istedim. Ne zaman o

Başını göğsüme yaslayıp kollarımda dans ettiğinde kendimi iyi hissettim. Gülümsediğinde sanki dünyam aydınlanıyordu. Ve onu binasına girerken izlediğimde, onu kollarıma almak ve gitmemesi için yalvarmak istedim.

Bilgisayarıma gelen bir çağrı düşüncelerimi bölüyor. Kabul et'e tıklıyorum ve ekranda Noah'nın yüzü beliriyor.

"Hey, Kaliforniya nasıl?"

"Pisliklerle dolup taşıyor," diye söyleniyor. "Sacramento'daki mülk için size rakamları gönderdim."

"Teşekkürler, şimdi yukarı çekerim." Resim çerçevesini yere koymak için uzandığımda, kalem dolu fincanım devriliyor, çerçeve ve kalemler yere düşüyor. Cam çerçeve yere çarparak paramparça oluyor ve içimden küfürler savuruyorum.

"Bu da neydi böyle?"

"Bir resim çerçevesi kırıldı," diye boğuldum.

Uzun bir süre spekülatif bir şekilde bana baktı. "Neler oluyor?"

"Annemle babamın ölüm yıldönümü yaklaşıyor." Viskimden büyük bir yudum alıyorum.

"Özür dilerim dostum. Yapabileceğim

bir şey var mı?" "Hayır, ama

teşekkürler."

Başını sallıyor. "Brad'le bu gece nasıl geçti?"

"Pek bir şey olmadı. Brad, ERM'nin çağrılmasıyla bir ilgisi olduğunu reddetti. Clint oradaydı ve hiçbir şey söylemedi. Brad'e bunu düzeltmesi için biraz baskı yaptım, umarım akıllı davranır ve düzeltir."

Ekranımın üst kısmında bir e-posta beliriyor; Fairy Tales'ten gelen bir fatura.

"Hiç eskort servisinden bir Jasmine ile çıktın mı?" Noah'ya konuyu değiştirerek soruyorum.

Başını sallamadan önce bir an düşünür. "Sanmıyorum, neden? Bu gece çıktığın kişi o mu?"

"Evet."

Umursamaz görünmeye çalışıyorum, ama tabii ki herif içimi görebiliyor ve sırtıyor. "Nasıl gitti?"

"Pek iyi değil," diyorum gülerek. "Sanırım onu tekrar isteyeceğim."

"Ne? Neden?"

"Onda bir şeyler vardı... Sanırım aradığım kişi o olabilir."

Noah bir kahkaha atıyor ve o yorum yapamadan aramayı sonlandırıyorum. Bana gönderdiği bilgilerin üzerinden hiç geçmedik ama bununla yarın ilgileneceğim. Bu gece bir eskort ayarlamam gerekiyor.

CHAPTER SEVEN

CAMILLA

ISAAC PETROSIAN. Merhum babası Samuel Petrosian'ın birkaç yıl önce eşiyle birlikte ani ölümünün ardından kendisine bıraktığı milyonlarca dolarlık gayrimenkul geliştirme şirketinin sahibi. Küçüktüm, sadece dokuz yaşındaydım ama babamın bu konu hakkında konuştuğunu hatırlıyorum. Bir yere gidiyorlarmış ve yoldan çıkmışlar. Arabaları takla atmış ve alev almış, kimse onlara ulaşamadan ikisi de ölmüş.

Haber kasabaya ulaştı ve Samuel'in yasadışı anlaşmalar nedeniyle düşmanları olduğu söylendi. Samuel ve babam iş konusunda rakiptiler - her ikisi de şehre sahip olmak için yarışan emlak geliştiricileriydi - ama aynı zamanda iyi anlaştıklarını da hatırlıyorum. Isaac üniversiteye gittiğinde birkaç kez ailesi akşam yemeğine gelirdi. Annesi çok tatlıydı ve bana hediyeler getirirdi. Öldüklerinde, ailem cenazeye katıldı.

Tabii ki sahte bir randevuya çıktığım adam Chester Creek'in en zengin, en kötü şöhretli adamlarından biri ve beni nereye götürüyor? Ailemin üye olduğu şehir kulübündeki bir hayır işine. Neredeyse orada büyüdüm, yazları arkadaşlarımla havuzda oynadım, tenis ve golf derslerine katıldım. Annem vefat edene kadar her Pazar kiliseden sonra orada brunch yapardık, sonra kilise ve brunch durdu.

Bu şehir çok küçük ve bu yüzden bir şekilde buradan gitmem gerekiyor. Burada sıkışıp kaldığım sürece asla yeni bir başlangıç yapamayacağım. Ama babamın burada olduğunu ve hiçbir yere gidemeyeceğini bilerek nasıl gidebilirim?

Eşyalarımı bir dolaba yerleştirirken bu düşüncüyü bir kenara itiyorum ve ardından Ön lobideki görevliye imza atıyorum. Ziyaret bildirim formunu doldurduktan sonra

ziyaret odasının boşalmasını beklemek için kenara çekiliyorum. Cumartesi sabahı, bu yüzden bekleyen birkaç kişi var, bazıları ne kadar yoğun olduğundan şikayet ediyor, ancak son dört aydır her Cumartesi buraya geldiğim için sürece alışkınım - onaylanmak için beş hafta bekledikten sonra.

Sabırla ismimin söylenmesini bekliyorum ve söylendikten sonra metal dedektöründen geçip görevliyi takip ederek videolu ziyaret odasına gidiyorum.

Babamı gördüğüm anda ayağa kalkıyor ve beni güçlü bir şekilde kucaklıyor. "İşte benim kızım," diye mırıldanıyor saçlarıma, her kelimesi duygu dolu. Sarılma çok geçmeden sona eriyor ve masada karşılıklı oturuyoruz.

"İyi görünüyorsun." Masanın öbür ucuna uzanıp elimi okşuyor. "Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

Gözleri beni inceliyor, yalan söylediğimi anlıyor ve üzüntüyle iç çekiyor. "Camilla, lütfen bana yalan söyleme. Seni haftada bir kez sadece bir saat görebilmem yeterince kötü. Sana neler olduğunu bilmeme düşüncesine dayanamıyorum."

Sözlerindeki ironiyi ortaya çıkarmak istemediğim için dilimi ısıırıyorum. *Her iki taraf için de geçerli, baba.* Onunla konuşmamı istiyor ama birçok kez benden bir şeyler sakladı. Önemli şeyleri. Annemin hasta olmasıyla başladı. Öldüğünü ancak ölüm döşeğindeyken öğrendim. Sonra da vergi kaçakçılığı ve kara para aklama suçlarından soruşturulduğunu bana söylemek yerine benden saklamayı tercih etti. Gazeteciler kapıma dayanıp ifade isteyene kadar babamın başının belada olduğunu bilmiyordum.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum, bu kez neşelenmeye çalışarak. Kiramın çok geciktiğini ve bir yolunu bulmazsam kıcıma tekme yiyeceğimi bilmesine gerek yok. Uyandığımda Yasmin'in bana onu kazıkladığını ve kovulduğunu söylemesini bekliyordum ama onun yerine, Yasmin'in bana bin dolar gönderdiğini bildiren bir e-posta bulunca şok oldum - bu yardımcı oluyor ama tüm borcumu karşılamaya yetmiyor.

"Cam, lütfen," diye ısrar ediyor babam. İnatçıdır ve ben ona bir şey verene kadar sormayı bırakmaz.

"Okula geri dönmeyi düşünüyordum," diye yalan söyledim. "Kredi başvurusu yapmak için çok geç, o yüzden merak ediyorum da belki bir kenarda sakladığın paran vardır." Olduğu şüpheli, ama her şey yardımcı olabilirdi ve ona her zaman geri ödeyebilirdim.

Kaşları çatıldığı anda para konusunu açtığıma pişman oluyorum. Federal bir hapishanede on beş yıla mahkûm edildiği ve sahip olduğu her şeyi kaybettiği günden beri para onun için zor bir konu oldu. Sonunda hiçbir şey yapmayan ve hapishanede oturmasının kısmen nedeni olan yasal temsilciliğini ödemek için benim güvenimi kullanmak zorunda kaldığımızda neredeyse onu öldürüyordu. Kanıtlayamam ama babamın davasını düşürmesi için para aldığına hayatım üzerine bahse girerim.

"Keşke olsaydı, tatlım, ama son kuruşuna kadar aldılar. Elimde bir şey olsaydı, sana verirdim."

Bunu yapacağını biliyorum ve şimdi bana ihtiyacım olanı veremeyeceğini bildiği için strese girecek olmasından nefret ediyorum.

"Her şey yolunda." Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Gelecek dönem kredi alabilirim. Büyütülecek bir şey değil."

Dudakları düzleşir ve gözlerini kapatır, yeniden açmadan önce başını sallar. "Çok özür dilerim, Cam... Ben-"

"Durun. Zamanımız kısıtlı. Söylesene, nasılsın? Egzersiz yapmışa benziyorsun."

Babam hafifçe kıkırdıyor ve böylece sohbet olumlu bir hal alıyor ve zamanımızın geri kalanını birlikte sohbet ederek geçiriyoruz, sanki kayıt altına alınan bir ziyaret odasında oturmuyormuşuz gibi davranıyoruz.

Zamanımız dolduğunda ona sarılıyorum, onu sevdiğimi ve haftaya görüşeceğimizi söylüyorum ve sonra yola çıkıyorum. Tüm duraklarla birlikte Chester Creek'e iki saatlik bir otobüs yolculuğu var. Bu süreyi gazetedeki iş ilanlarına bakmak için kullanıyorum. İşe alım yapan birkaç yer buluyorum, ama tabii ki onları arayıp adımlı verdiğimde, numaramı alıp bana geri döneceklerini söylüyorlar.

Koridordan daireme doğru yürürken Yasmin'in yüzünde belirgin bir çatık kaşla kapımın önünde dikildiğini gördüğümde kendimi tamamen yenilmiş hissediyorum.

"Sorun nedir?" Hemen endişelenerek sordum. Sonra elinde ne olduğunu fark ediyorum; bir fincan Starbucks kahvesi daha. Oh, kahretsin.

"Konuşmamız gerek."

"Bu bana deja vu gibi geliyor," diye mırıldanıyorum ve kahveyi elinden kapıp bir yudum alıyorum.

Kanepeme oturduğumuzda, "Çünkü öyle sayılır," diyor. "Isaac'le tekrar çıkmanı istiyorum."

"Hayır, hayatta olmaz."

"Camilla, lütfen," diye yalvarır Yasmin. "Benden... *senden*... şahsen rica etti. Eğer gitmezsen yakalanırım ve işimi kaybederim."

"Beni mi istedi?" Bu da ne böyle? Bunu neden yapsın ki? "Evet, dün gece seni bıraktıktan sonra e-posta gönderdi."

"Hiç mantıklı değil. Randevu korkunç geçti. Berbat durumdaydım, hiç profesyonel değildim. Eğlenmekten çok iyi olup olmadığımı sormakla vakit geçirdi. Neden beni istemek için bu kadar zahmete girsin ki?"

Yasmin omuz silkiyor. "Bilmiyorum, ama onunla bir iş yemeğine katılmamı istedi."

Randevunun benim yüzümden ne kadar garip geçtiğini hatırlayarak inlediğimde Yasmin sebebimi yanlış anlıyor ve "Çok mu sapıktı?" diye soruyor. Tiksintiyle burnunu kıvrıyor.

"Hayır, aslında..." Yanaklarım isteğim dışında ısınıyor ve Yasmin tabii ki bunu yakalıyor.

"Ohhh, çok ateşliydi, değil mi?"

Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. "Çok ateşli. Biraz daha yaşlı ama smokin giymiş halinden bile yapılı olduğu anlaşıyor. Dağınık saçları, boynunun yan tarafında 'Her şeye rağmen' yazan bir dövme var. Isaac Petrosian olduğunu söylemiş miydim?" Yasmin onun kim olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı için gözlerini kısınca açıklıyorum. "Batı Yakası'nın, hatta muhtemelen ülkenin en büyük emlak geliştiricilerinden biri. Milyonlar değerinde."

Para umurumda olduğundan değil. Paralı erkeklerle çıktım, biriyle nişanlandım ve bana hiçbir şey yapmadılar. Aksine, paranın babamı ve onun geçim kaynağını nasıl mahvettiğini gördükten sonra, bu beni daha çok soğutuyor. Açgözlülük insanı içten dışa çürütme kapasitesine sahiptir.

Ancak Isaac farklı görünüyordu, sanki dün geceki etkinlikte muhtemelen en zengin adam olduğunu gösterme ihtiyacı hissetmiyordu. Beni yanlış anlamayın, kendini güvenle ve rahatlıkla taşıyordu, ama *umurumda değil tavrı*, insanların ne düşündüğünü gerçekten umursamamasından ve muhtemelen hepsini satın alabileceği gerçeğinden daha az görünüyordu.

Ve ona dans ederken aramızda uçuşan kıvılcımlardan bahsetmeyeceğim bile. Beni kollarına alışından. O birkaç dakika için, ilk randevudaki iki yabancı gibi hissetmedim. Onun kollarındayken, sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissettim, sanki birbirimize uyuyorduk...

Yasmin, "Kulağa bir buçuk av gibi geliyor," diyerek beni düşüncelerimden koparıyor.

"Aynen öyle, o zaman neden benim beceriksiz, beceriksiz kıcımlı istiyor?"

Gülüyor. "Belki de tam bir afet olduğun ve buna uygun bir kişiliğe sahip olduğun içindir."

"Dün gece değil... Zor durumdaydım."

"Senin görmediğin bir şeyi görmüş olmalı." Omuz silkiyor. "İyi tarafından bakarsak, cebinde bir binlik daha var."

Bu kesinlikle bir artı ama... "Paranı tekrar alamam. Randevuya sen çıkmalısın, ben değil."

Başını iki yana sallar. "Asla olmaz. Seni bu duruma en başta ben soktum. Dört gece daha sözüm var ve Todd'la tekrar görüşeceğim." Gözlerinde kalpler dans ediyor ve yanaklarına bir gülümseme yayılıyor.

"Yüzünüzdeki sırıtışa bakılırsa Todd'la randevunuz iyi geçti, öyle mi?"

"İnanılmazdı," diye övünüyor. "Tam bir beyefendiydi. Beni Pioneer's'da yemeğe götürdü ve sonra şehir merkezinde yürüyüşe çıktık ve tatlı olarak dondurma aldık."

Sonraki birkaç dakikasını bana randevusunu ve bu adama nasıl aşık olduğunu anlatarak geçiriyor. Ona tamamen vurulmuş ve yarın gece onu görmek için sabırsızlanıyor.

"Ona ne iş yaptığını söyledin mi?"

Yüzü düştü. "Hayır ama Lucinda'ya profilimden seksi çıkarmasını söyledim." "Bu iyi bir fikir ama yakında ona söylemek zorunda kalacaksın."

biliyor musun? Ne kadar erken olursa o kadar iyi..."

"Biliyorum." İç çekiyor. "Sadece açıklaması zor bir şey ve bırakamıyorum. Paraya ihtiyacım var. Sanırım aramızdaki şeyler ciddileşirse yeni bir iş aramaya başlayacağım."

"Sana iyi şanslar," diye homurdandım. "Henüz bir şey bulamadın mı?"

"Elbette, pek çok yer işe alım yapıyor... ta ki ben onlara Camilla Hutchinson olduğumu söyleyene kadar. Yemin ederim Azul's dışında her yerden kara listeye alındım." Ve bunun tek sebebi Yasmin'in bana iş bulmasıydı.

"Üzgünüm tatlım. Fairy Tales'de çalışmayı düşündün mü? Maaşın çok daha iyi ve daha az çalışabilirsin, böylece geri döndüğünde okula daha fazla zaman ayırabilirsin."

Bu kadar kolay olmasını dileyerek sert bir nefes veriyorum. "Yas, dün gece o randevuda beni görmedin. Berbat demek daha doğru olur. Tam bir bunalımdaydım. Bunu haftada dört gece dört farklı erkekle yaptığımı hayal bile edemiyorum."

"Bu Isaac denen adam Camilla trenine tekrar atlamak isteseydi o kadar da kötü olamazdı."

"Ya da onda bir sorun var. Belki de bir seri katil ya da tecav zc d r." Gerçi  yle olsaydı cidden çok olurdum çünkü Isaac'le birlikteyken kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Kristal Liman'ın benim için kötü anılar barındırdığını öğrendiğinde, kimsenin soru sormasını engellemeye çalıştı. Yemek yerken ve diğer çiftlerle sohbet ederken bile, eğer birisi çok kişisel bir soru sorarsa, araya girer ve ya cevap verir ya da konuyu değiştirirdi.

Öte yandan, eski sevgilimle neredeyse bir yıl birlikte oldum ve o tam bir pislikti, peki bu benim içgüdülerim ve erkek zevkim hakkında ne söylüyor?

Yasmin gülerek, "Tüm erkekler tamamen inceleniyor," diyor. "Lucinda g venliğimizle oynamaz. Isaac'ın hiçbir sorunu yok. Sen sadece paranoyaklaşıyorsun."

"Evet, tamam. Ayrıca Ted Bundy ile ilgili hiçbir sorun olmadığını söylediler... ta ki cesetleri bulana kadar."

CHAPTER EIGHT

CAMILLA

Binamdan çıkıp limuzinin kenarına yaslanmış adama doğru yürürken, içimi bir deha vı hissi kaplıyor. Geçen geceki gibi giyinmişti, ama şimdi smokin yerine takım elbise giymişti. Saçları hâlâ dağınık ve yüzündeki kirli sakal birkaç günlük, bu da ona umurumda *değil* havası veriyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, takım elbise ceketini vücudunu geriyor ve bileğine kalın bir saat takıyor.

Erkeklik damlatıyor. Kendine güveni seksi ve gözlerini yavaşça vücudumda gezdirmesi, gözlerimden başlayıp topuklu ayaklarıma kadar inmesi Gordan gibi ürkütücü değil. Bu farklı bir şey, sanki değerli bir sanat eserine bakar gibi önündekini takdir ediyor.

Ona yaklaşırken, bu gecenin geçen geceden biraz daha iyi geçmesi için sessiz bir dua gönderiyorum. Bu sefer en azından ne bekleyeceğimi biliyorum, bu yüzden sinirlerim daha sakin ve Isaac Crystal Harbor hakkında ne hissettiğimi bildiği için, gecesini orada geçirmeyi planlıyorsa beni başka bir randevu için ayırtmayacağını umuyorum.

Fiyaka ve umursamazlığın mükemmel karışımıyla aracın yanından itip bana doğru adım atıyor ve limuzinin birkaç metre ötesinde benimle buluşuyor.

"Jasmine," diyor ve başını eğip yanağıma bir öpücük konduruyor. Sahte isim dilinden dökülürken içimi tuhaf bir huzursuzluk kaplıyor, keşke ona karşı dürüst olabilseydim de benimle konuşurken gerçek ismini söylediğini duyabilseydim diyorum. Kolonyasının erkeksi kokusu duyularıma çarpıyor, soğuk bir gecede sıcacık bir battaniye gibi etrafımı sarıyor.

Ve sıcak dudakları yanağıma değdiğinde, tüylerim diken diken oluyor ve beni dışı doğru titremeye zorluyor.

Beni ne kadar etkilediğini bildiği için usulca kıkırdıyor ve geri çekilmek yerine ağzını kulağıma götürüyor. "Bu gece daha da nefis kokuyorsun. Vanilya ve biraz da çilek gibi." Burnunu çene çizgimde gezdirerek sesli bir şekilde içine çekiyor ve geri çekiliyor, gözleri bir kez daha vücudumda geziniyor, bu sefer bakışlarında sıcaklık var. "Ve sen kesinlikle nefes kesici görünüyorsun."

Kıvrımlarımı ortaya çıkaran kısa, dantelli, bordo bir elbise giydim ve kırmızı tabanlı siyah topuklu ayakkabılar giydim; ikisi de Yasmin'e aitti çünkü sahip olduğum değerli her şey aylar önce elimden çıkmıştı.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesimin soluğum kesilmiş gibi çıkmasına içten içe sinirlenerek. Tanımadığım bir adamdan bu kadar etkilenmemeliydim -özellikle de eski sevgilimle yaşadığım onca şeyden sonra- ama onda beni kendine çeken, kafamı bulandıran ve hormonlarımı harekete geçiren bir şeyler var. Isaac benim için kapıyı açıyor, içeri girmeme yardım etmek için elimi usulca kavıyor, sonra aynı şeyi yapıyor ve limuzine binmeden önce arkamdan içeri giriyor. Müzik baş üstü hoparlörlerinden hafifçe çalıyor ve gizlilik bölmesi açık.

"Hafta sonun nasıl geçti?" diye soruyor birkaç dakika sonra. Dışarıya bakıyorum ve aracın Crystal Harbor'dan uzaklaşıp kuzeye doğru gittiğini görünce rahat bir nefes alıyorum.

"İyi geçti. Cumartesi çalıştım ve Pazar günü izinliydim."

Vücudu dışı doğru gerildi, çenesi sıkılaştı ve neredeyse hata yaptığımı fark ederek donup kaldım. Neyse ki nerede çalıştığımdan bahsetmemiştim, bu yüzden tepkisi çalışırken erkeklere eşlik ettiğimi düşünmesinden kaynaklanıyor olmalı.

"Hafta sonun iyi geçti mi?" Dikkatimi tekrar ona vererek hızlıca soruyorum.

Birkaç saniye sonra dudaklarından bir iç çekiş kaçıyor ve vücudu ve yüzü yumuşuyor. "Öyle yaptım. Cumartesi çalıştım ve Pazar gününü tekнемde geçirdim."

"Pazar sabahı tekneleri izlemek için sahile gittim."

"Nereye?"

"Chester Creek Plajı. Kalabalıktı ve çok çabuk ısındı, bu yüzden sadece birkaç saat kaldım." Washington'da yaz boyunca güneşten çok yağmur yağar, bu nedenle hava gerçekten güneşli olduğunda insanlar bundan faydalanma eğilimindedir.

"Ben de oradaydım. Wallen Adası'na yanaştım ve biraz balık tuttum. Çok rahatlatıcıydı ve teknem bolca gölge sağlıyordu." Kahverengi gözleri yeşil gözlerimle buluşuyor ve yüzüne nefes kesici güzellikte bir gülümseme yayılıyor. "Orada olduğunu bilseydim seni de bana katılmaya davet ederdim."

Buna ne cevap vereceğimi bilemediğim için gülümseyerek "Teknenizin adı ne?" diye sordum. Belki görmüşümdür." İnsanları izlemeyi severim ve sahile gittiğimde her zaman teknelerin üzerindeki isimleri bulur ve kafamda isimlerin nereden geldiğine dair hikayeler yaratırım.

"Only Ever Yours."

"Kulağa romantik geliyor... Kim olduğunu paylaşmak ister misin?" Kırpiklerimi şakacı bir şekilde kırıştırıyorum ama yüzünde kaşlarını çatan bir ifade belirince hemen duruyorum.

"Buraya ailemin adı verildi. Birkaç yıl önce vefat ettiler. Annem yirminci evlilik yıldönümleri için evlilik yüzüklerinin iç kısmına bu kelimeleri ana dili olan Portekizce yazdırmıştı. Onlar hayatımda gördüğüm en aşık çiftti" diyor, hüznünü küçük bir gülümseme kırıyor.

Ailesinin nasıl öldüğünü hatırlayınca kalbim sıkışıyor. "Özür dilerim." Elimi onun kucağında duran elinin üzerine koyuyorum. "Annemi kanserden kaybettim ve bu yeterince zordu, ikisini birden kaybetmeyi hayal bile edemiyorum..." *Ve öyle ani, şiddetli bir şekilde, düşünüyorum ama yüksek sesle söylemiyorum.*

"Sevdiğimiz birini kaybetmek asla kolay değildir, ancak onlarla bu kadar uzun yıllar geçirdiğim için minnettarım. Onlar benim en çok örnek aldığım iki insandı ve bana her gün sevginin nasıl bir şey olduğunu gösterdiler. Umarım bir gün teknemin adının daha derin bir anlamı olur."

Hararetli bir yoğunlukla dolu gözleri benimkilerle birleşiyor, aynı zamanda parmaklarımızı birbirine geçirerek karnımda kelebeklerin patlamasına neden oluyor. Birkaç saniye sonra bakışlarımı kaçırıyorum ve elimi onunkinden çekiyorum - nerede ve neden olduğumu hatırlayarak - aramızdaki cızırtılı bağlantıyı koparmak için. Ama buna izin vermiyor, çünkü yüzüm dönmeye başladığı anda çenemi yakalıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Gözlerin çok güzel," diyor usulca. "Yeşilin bu tonu bana babamın annem için inşa ettiği evi hatırlatıyor. Yüzlerce dönüm arazi üzerinde iki katlı bir koloniydi. Yağmur yağdığında çimler parlak bir yeşile dönerdi. Yağmurdan nefret ederdim çünkü dışarıda oynayamazdım ve anneme şikayet ettiğimde bana yağmurun Doğa Ana'nın yenileme düğmesine basma şekli olduğunu söylerdi. Gözlerin bana bunu hatırlatıyor... yeni bir başlangıcı."

Ol. Sakin ol. Kalbim.

Sözleri karşısında afallamış bir halde yutkunuyorum ve konuyu değiştirmek için aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Bu gece hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

Yardım gecesinde beni kimseyle tanıştırmamaya özen gösterdi, konuştuğu kişiye odaklandı - ki buna minnettarım - ama akşam yemeğinde daha samimi olacak - yine de Yasmin bana çoğu erkeğin bir kupa randevusunu tercih ettiğini söyledi... görülmek ve duyulmamak için güzel bir kadın. Ama içimden bir ses bunun Isaac'ın tarzı olmadığını söylüyor ve onu eski sevgilimle aynı kategoriye sokmaya çalışmaktan vazgeçmeliyim.

"Size karşı dürüst olmalıyım," diyor. "Bu gece iş toplantısı yok. Seni tekrar görmek istedim ve bunun tek yolu buydu. Cuma gecesi limuzinden indiğin anda seni tekrar görmek istedim. Bütün hafta sonu seni düşünmeden edemedim."

Tamam o zaman. Sanırım bu, aynı gece bana rezervasyon yaptırtmasını açıklıyor. "Cumartesi ve Pazar için yer ayırtmaya çalıştım ama çalışmak..." Soru soran bir kaş kaldırıyor ve ben sinirlerimi yutuyorum.

"Muhtemelen kullanılamaz demek istedi," diye mırıldanıyorum, ona yalan söylediğim için nefret ediyorum. Ama başka ne yapabilirim ki? Ona gerçeği söyleyip kızmasını ve Lucinda'ya gitmesini göze alamam. Yasmin işini kaybedebilir.

Neyse ki limuzin daha önce hiç duymadığım bir restoranın önüne yanaşıyor ve şoför bize kapıyı açıyor. Isaac ona başıyla selam veriyor ve elini belime koyarak bizi içeri, hostes standına doğru götürüyor.

"Petrosian'a iki tane," diyor iPad'e tıklayan genç kadına. "Evet, efendim. Sizin için bir masamız var-"

"Söylentileri duydum ama inanmadım," diyor her yerden tanıyabileceğim bir ses arkamızdan, hostesin sözünü keserek. Kaskatı kesiliyorum ve Isaac'ın eli sırtımda geziniyor, bizi James Pruitt'ten başkasıyla... eski nişanlımla yüzleşmek için döndürürken koruyucu bir jest gibi hissettiren bir hareketle kalçamı sıkıyor.

"Demek doğruymuş," diyor James pespaye bir sırıtışla, kolunu bir metre boyundaki plastik Barbie benzerinin üzerine atmış. "Isaac Petrosian varoşlarda yaşıyor."

Isaac beni kendine doğru çekip konuşmadan önce şakağımın kenarını öperken yanaklarım utanç ve öfkeyle ısınıyor. "Christopher'ın sahibi iyi bir arkadaşım. Bu gece büyük açılış var ve ben de ona destek olmak için buradayım. Eğer bu aylıklık sayılıyorsa, senin burada ne işin var?"

Oh, Tanrım... Gözlerimi kapatıyorum, yerin beni yutmasını diliyorum. James'in randevusundan değil, yemek mekânı seçiminden bahsettiğini düşünüyor. James'in kaşları şaşkınlıkla **k a l k ı y o r** ve sonra tüm parçalar bir araya geldiğinde, bir çatalın tabağı sıyırmasına eşdeğer bir kahkaha atıyor, ben de bir sonraki düşündüğüm şeyi söylememesi için dua ediyorum. Kaçışımı planlamak için etrafa göz gezdiriyorum ama Isaac beni o kadar sıkı tutuyor ki,

Kaçmamın imkanı yok.

"Kastettiğim bu değildi," diyor James sonunda gülmeyi bıraktığında. "Ben *ondan* bahsediyordum." Zamanını harcamaya değmezmişim gibi bana doğru başını sallıyor. "Eminim *sen* bile bundan daha iyisini yapabilirsin," diye alay ediyor. "Sahip olduğun kanlı parayla daha iyisini *ödeyebileceğini* düşünüyorum. Ama hey, eğer benim yarım yamalak saniyelerimi istiyorsan, buyur."

Ve. Öldür. Beni. Şimdi.

"Az önce ne dedin sen?" Isaac'in sesi alçak ve gür, tehdit dolu. Beni zar zor serbest bırakıyor ve James'e doğru adım atıyor.

"Sen ve eski nişanlım hakkında konuşuyorum," diyor James, kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Camilla."

"Camilla da kim?" Isaac kafası karışmış bir şekilde sorar.

James ona cevap vermeden önce, bu tren enkazını daha fazla izleyemeyerek araya girdim. Eğer biri Isaac'e kim olduğumu söyleyecekse, bu kişi ben olacağım - ve kesinlikle şerefsiz eski sevgilim değil. "Öyleyim," diyorum, Isaac'le yüzleşmek için dönüyorum ve James'e sırtımı veriyorum. "Bir yere gidip konuşabilir miyiz lütfen?"

"Bir saniye," diyor James, belli ki hayatımı mahvetmekle işi bitmemiş. "Onun adını bilmiyor muydun? Onun kim olduğunu sanıyordun?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye bağırdım, onun saçmalıklarıyla işim bitmişti. "Git başımdan."

"Hayır," diyor James kıs kıs gülerек. "Ne tür oyunlar oynuyorsun?" Isaac'e bakar. "Sen biraz akıllı bir adamsın. Kiminle çıktığına bakmıyor musun? O Camilla Hutchinson. Daniel Hutchinson'ın kızı." Babamın kim olduğunu açıklama zahmetine girmiyor çünkü herkes onun kim olduğunu biliyor, özellikle de emlak sektöründekiler ve Isaac'in bu dünyada bulunduğu yere araştırma yapmadan gelmesine imkân yok.

"Sakın babamın adını ağzına almaya cüret etme!" James'in yüzüne bakarak bağıriyorum. "Onun hakkında konuşma. Onu düşünme." Göğsünü itiyorum, içimde biriken öfkenin her zerresi dışarı akıyor. "Sen ve yalancı bok çuvalı baban onun bu halde olmasının sebebisiniz! Ve bir gün birisi ona yaptığınız gibi sizi de mahvedecek."

Gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyor ve James'e onları görme zevkini tattırmak istemediğim için yanından hışımla geçip restorandan kaçarken onu kenara itiyorum.

Valenin olduğu ön tarafa geldim ve atlamak için bir taksi arıyordum ki arkamdan güçlü bir çift el omuzlarımı kavradı ve beni döndürdü.

Isaac ters ters bakarak, "Aptal yerine konmaktan hoşlanmam, özellikle de söz konusu olan o pislik Pruitts ise," diyor. "O yüzden bana neler olduğunu anlatman gerekecek. Hem de hemen şimdi."

Yalanlarımı ve yakalandığımı hatırlatması beni durduruyor. Isaac sadece gerçeği bilmeyi hak etmiyor, aynı zamanda Yasmin'in işinin geleceği de artık onun ellerinde.

"James haklıydı," diye itiraf ediyorum, ağlamamak için kendime yalvarmama rağmen düşen bir damla gözyaşını siliyorum. "Ben Camilla Hutchinson. James'le bir süre çıktık ve geçen yıl bahar tatili için eve döndüğümde bana evlenme teklif etti." Tabii ki bunca zamandır beni aldattığından haberim yoktu. "Ağustos ayında James nişanımızı bitirdi. Nedenini bilmiyordum ve umurunda da değildi." Bu, onu gerçekten sevmediğimi anladığım ilk işaretti. "Kısa bir süre sonra IRS peşlerine düştü ve Clint babamı kurtların önüne attı, diğer şeylerin yanı sıra onu vergi kaçırmakla suçladı. James'in ailelerimiz arasındaki tüm bağların koptuğundan emin olmak istediği için ilişkiyi bitirdiğini anladım."

Keskin bir nefes veriyorum. "Eminim bundan sonra olanları biliyorsunuzdur çünkü tüm haberlere ve sosyal medyaya yansıdı. Babam şu anda on beş yıl hapis yataarken Clint ve oğlu serbestçe dolaşıyor."

Birdenbire zihinsel olarak tükendiğimi hissederek arkamızdaki banka doğru yürüyorum ve oturuyorum. Isaac de peşimden geliyor ve hikâyemi bitirebilmem için sessiz kalıyor. "Eminim sen de babamın her şeyini kaybettiğini biliyorsundur... yani ben de kaybettim. Dava sırasında babamın yanında olmak için eve taşındıktan sonra, okul bursumu kaybettim ve ardından el koyduklarında evimi kaybettim. İronik bir şekilde Pruitt'lerin emlak şirketine ait olan şu anda yaşadığım binaya taşındım."

Gözlerimi deviriyorum. Burayı satın aldıklarını ve sonunda yenilemeyi ve üç katına çıkarmayı planladıklarını bilmiyordum. İlk kez geç kalana kadar Gordan, sahibinin ikinci bir şans vermediğini çünkü herkesin çıkmasını istediğini söyledi.

"İş ararken Clint ve James sayesinde her yerde kara listeye alındığımı hemen fark ettim. Ve hatta bilmeyenler bile

soyadımı görüp ikiyle ikiyi toplarlar. Herkesin herkesi tanıdığı küçük bir şehirde yaşamak berbat bir şey ama taşınamıyorum çünkü babam burada federal hapisanede ve öyle olmasaydı bile bunu karşılayamazdım."

Başımı sallıyorum, saçmaladığımı fark ediyorum. "Pardon, isim değişikliğine dönecek olursak... Binaya taşındıktan sonra Yasmin'le tanıştım, Y ile. Bana Azul'da bir iş buldu ve kısa bir süre sonra daha iyi maaş verdikleri için Fairy Tales'de çalışmak üzere ayrıldı. Son zamanlarda aşık olduğu bir adamla tanıştı ve seninle randevusu, adamın ona çıkma teklif ettiği geceye denk geldi. Onun bir çıkışa, benim de paraya ihtiyacım vardı, ben de onun yerine gittim. Prenses gibi Jasmine adını kullanıyor. Randevumuz sırasında berbat olduğum için bunun tek seferlik bir şey olacağını düşündük ama sonra beni tekrar istedin. Ve şimdi... işte buradayız."

Isaac başını sallıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve sonra beklemediğim bir şey söylüyor. "Gelemediğine sevindim." Elimi elinin içine aldı. "Randevumuzdan keyif aldım, sıcak karmaşa ve her şey."

Bu gecenin ne kadar kötü geçtiğine rağmen kendimi bir kez daha gülümserken buluyorum. "Ben de öyle." Ve şimdi zor kısım geliyor... "Senden büyük bir iyilik isteyeceğim."

"Öyle mi?"

"Lütfen Lucinda'ya olanlardan bahsetmez misin? Sana iki randevunun da parasını geri verebilirim, aslına bakarsan ısrar ediyorum." Sebep olduğum bunca dramdan sonra, tam tersi yerine ona ödeme yapmalıydım. "Ama Yasmin'in bu işe ihtiyacı var ve Lucinda öğrenirse kovulur."

"Bana paramı geri vermeyeceksin," diye ısrar ediyor Isaac, "ve sana ne diyeceğim... Bir şartla arkadaşını gammazlamam: benimle tekrar çıkmayı kabul edersen."

"Affedersiniz?" Elimi ondan çekerek ayağa kalkıyorum. Belki de babamın yaşadıklarını izledikten ve bu arada seçimlerimi ve haklarımı kaybettikten sonra, söylediği şey bana hiç doğru gelmiyor. "Cidden bana şantaj mı yaptın?" Cevap vermesini beklemiyorum. "Belki senin dünyanda işler böyle yürüyor ama benimkinde değil. Ve bir ilişkiye başlamanın yolu ya da benden istediğin her neyse, bana şantaj yapmak değil." Üzücü olan şu ki, bana çıkma teklif etseydi evet derdim çünkü ondan o kadar etkilenmişim.

Başka bir şey söylemesine izin vermeden, bana taksi çağıracak birini bulmak için restorana doğru ilerliyorum. Isaac'in arkamdan seslendiğini duyuyorum ama arkamı dönmüyorum. Şans benden yana olmalı -bir kez olsun- çünkü tam sesi

yaklaşıyor, bir taksi yanaşıyor ve müsait olup olmadığını sormadan atlıyorum. Araba uzaklaşırken Isaac'e bir kez daha bakmamaya dikkat ediyorum. Zaten oyun oynayan bir adamla çıktım ve nişanlandım ve bunu bir daha asla yapmayacağım - aramızdaki kimya cızırtılı olsa bile.

Şoför adresimi verdiğimde şehrin kötü bir yerinde olduğu için homurdanıyor ama neyse ki sürmeye devam ediyor. Parasını ödedikten sonra inip üst kata çıkıyorum. Yasmin'e olanları anlatmam gerekecek ama şu anda tek istediğim sıcak bir duş ve biraz dondurma.

Daireme gittiğimde, kapımda bir ilan buldum. Lanet olası James. Bu bokun arkasında onun olduğundan hiç şüphem yok. Kapımı açıp içeri giriyorum ve Yasmin'e mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum.

Bana Fairy Tales'deki işi ayarlayabilir misin?

Yas: Sabah onu ararım. Randevundayken bana mesaj mı atıyorsun?

Ben: Hayır... Uzun hikaye. Sabah gel. Yas: Gelirim.

CHAPTER NINE

ISAAC

"NASIL GIDIYOR?" Lucinda'ya Jasmine'i tekrar isteyen bir e-posta yazarken Noah'ya soruyorum. Bu gece Camilla konusunda çuvalladım. Sadece arkadaşını ispiyonlamayacağımı söyleyip ona çıkma teklif etmeliydim ama bunun yerine içimdeki kurnaz iş adamı ortaya çıktı ve aptal gibi ona şantaj yaptım. O bunu yüzüme vurup kaçana kadar ne yaptığımın farkında bile değildim. Her şeyi berbat ettim ve şimdi bunu düzeltmem gerekiyor ve onun evine öylece gidemeyeceğime göre -gidebilirdim ama bu muhtemelen onun gözünde bana puan kazandırmazdı- gerçi şimdi düşündüm de, rezervasyon yaptırmak da muhtemelen onun dikkatini çekmenin en iyi yolu değil.

Kahretsin... E-postayı iptal ediyorum ve Noah'nın yüzünün olduğu dikkdörtgene tekrar bakıyorum.

"Söylediğim herhangi bir şeyi dinliyor musun?"

"Üzgünüm, biraz dikkatim dağınık. Numaraları bana gönderdin mi?"

"Evet. Hepsi e-postanın içinde."

"Teşekkürler, sabah kafam rahat olduğunda onlara bakarım." Uzun bir süre bana baktı. "Neler oluyor, Isaac?"

"Aradığım kişiyle tanıştım," diyorum ona, ballandırmaya bile gerek duymadan. "Kim?" Ne demek istediğimi anlıyor ama hıyarlık yapıyor.

"Evleneceğim kadın."

Kaşları alnına çarptı. "Ne zaman? Gideli daha bir hafta falan oldu... Dur bir saniye. Eskorttan mı bahsediyorsun? Isaac..." İnliyor.

"O bir eskort değil. Uzun hikaye ama evet, o. Beklenmedik bir sürpriz oldu. Biraz ateşli bir karmaşa..." Onun sözlerini kullanarak kıkırdayarak söylüyorum. "Ama

güzel, sıcak bir karmaşa."

Noah ekrandan bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ve sanırım onun gibi aşkı bulmak ya da bir yuva kurmak gibi bir arzusu olmayan biri için bu durum benim yaptığım gibi görünebilir. Ama bana doğru geliyor. Şimdi tek yapmam gereken onunla işleri tekrar nasıl yoluna koyacağımı bulmak.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diyor Noah, ona anlattıklarımın bitkin düşmüş bir sesle. "Ben eve gelmeden onunla evlenmemeye çalış."

Bir kahkaha attım çünkü şaka yapmıyordu. Nasıl hissettiğimi biliyor ve ona birkaç kez söyledim, eğer hayatımı geçirmek istediğim kadını bulursam, kendimi tutmayacağım. Annem ve babamın birlikte geçirdikleri zaman çok erken sona erdi ve ben arkama yaslanıp hayatın beni geçip gitmesine izin vermeyeceğim. Onların başına gelenlerden öğrendim ki, bu hayatta hiçbir şeyin garantisi yok.

-Bizim zamanımız da dahil.

"Cumartesi günü bir sevkiyatımız olduğunu unutma. Pazartesiye kadar dönmeyeceğim."

"Anladım." Unutmamak için not alıyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır." Bana endişeyle bakıyor ve ben de aklından geçenleri söylemesini bekliyorum. "Bu kadından hoşlandığını biliyorum..."

"Yapıyorum. Hem de çok."

Noah iç geçirir. "Sadece dikkatli ol." "Her zaman."

"ÜZGÜNÜM AMA O ARTIK BURADA ÇALIŞMIYOR."

"Emin misin?"

"Evet, istifa etti."

Geçen gece bana burada çalıştığını söyledi. Sadece birkaç gün oldu. Bu kadar kısa sürede ne oldu da işi bıraktı, özellikle de paraya ihtiyacı varken?

"Tamam, teşekkürler."

Azul'dan çıktım ve arabama bindim. İş yerine uğramanın, evine gitmekten biraz daha iyi olacağını düşündüm ama telefon numarası bende olmadığı için bana başka seçenek bırakmıyor.

Sitenin Önüne geldim ve içeri girdim. Bina on katlı ve her katta yirmiden fazla daire var. Birkaç kişiye sorduktan sonra

Camilla Hutchinson'ı tanıyıp tanımadıklarını öğrenmek için yanlarından geçerken, şansım yaver gidip onu gelirken yakalamazsam onu burada bulamayacağımı hemen anlıyorum. Bu kadın kafamı kurcalıyor ve konuşabilmemiz için onu bulmam gerekiyor. Birkaç kişiye daha sorduktan sonra eve gidip arkadaşım Lance'i arıyorum. O bir özel dedektif ve herkes hakkında her şeyi bulabilir. Ona yirmi dört saat vermemi söyledi, ben de teşekkür ettim. Umarım yarın bu saatlerde Camilla'nın yanında olurum ve olayları ele alış biçimim için özür dilerim.

SÖZ VERDİĞİ GİBİ, NEREDEYSE YIRMI DÖRT SAAT SONRA

Bana onun adresini ve şu anki konumunu içeren bir mesaj gönderdi: **Rainy Days. Şu anda orada birkaç kişiyle içiyor.**

Bu konuda nasıl bir yol izleyeceğimi düşünüyorum. O eve gelene kadar bekleyip evine gidebilirdim ya da Rainy Days'e gidebilirdim çünkü evimden arabayla sadece on dakika uzaklıkta. Yapılacak en mantıklı şey o eve gelene kadar beklemek... Rainy Days o zaman.

Otuz dakika sonra aşırı kalabalık ve kötü kokan mekâna girip bara oturuyorum. Buzlu bir viski sipariş ediyorum ve Camilla'yı aramak için etrafa bakıyorum. Sanki ona doğru çekilmiş gibi, gözlerim onu neredeyse anında buluyor. Arkası açık, dökümlü lacivert bir bluz, krem rengi kalçalarını gösteren bir çift kısa beyaz şort ve silah sayılabilecek kadar uzun ve sivri görünen yüksek topuklu ayakkabılar giymiş. Bir grup insanla dans ediyor ama özellikle bir adam ona çok yakın... Çok yakın.

Boktan viski bahanemi içiyorum ve Camilla'nın kalçalarını sallayışını ve etrafında dolanan adamı görmezden gelişini büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Adam Camilla'nın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Camilla omuz silkiyor, hafifçe ürperiyor. Bu adamdan hoşlanmadığı belli ama bir şey söyleyemeyecek kadar kibar.

Creeper gidip iki Jack and Coke sipariş ediyor ve barmen ona uzatırken barın üstüne bir yirmilik atıyor. Siparişleri masaya götürüp etrafa göz gezdirdikten sonra elini cebine atıp içeceklerden birinin içine bir şey atarken gözlerim ondan ayrılmıyor. Orospu ocuğu. Ayağı kalktım, yanına gidip uyuşturuculu kışını sikmeye hazırdım ki Camilla yanına sokuldu. Onu izlemekle o kadar meşguldüm ki, ona katıldığını görmedim.

Her şey ağır çekimde ama çok hızlı gerçekleşiyor. Kalabalığı yararak ona doğru ilerlemeye çalışıyorum, sesini duymak için adını bağıriyorum.

Müzik. Ama çok gürültülü, müzik çok sert çalıyor ve ben çok uzaktayım. Adam ona çivili içkiyi uzatıyor ve o da hepsini bir dikişte mideye indiriyor.

Siktir!

Beni gördüğünde şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı ama açıklama yapacak vaktim yok. Onun yanından geçip Druggy Creeper'ın yanına gidiyorum ve onu gömleğinin yakasından tutup duvara doğru itiyorum.

"İçkisine ne koydun lan sen?" Gözleri
yuvalarından fırladı. "Bilmiyorum-"

"Seni gördüm." Onu öne doğru çekip sert yüzeye çarpıyorum. "Tek bir arama yapmadan ve ortadan kaybolup bir daha asla bulunamayacağından emin olmadan önce ona ne verdiğini bana söylemek için üç saniyen var."

Etrafımdaki birkaç kişinin bağırışlarını belli belirsiz duyuyorum ama hepsini duymazdan gelip önümdeki adama odaklanıyorum. Onu hemen oracıkta öldürmemek için kendimi inanılmaz derecede tutmam gerekiyor ama bunun Camilla'ya bir faydası olmayacağını kendime hatırlatıyorum ve asla tanıkları olan birini öldürmemelisin.

"Sadece biraz GHB," diyor korkudan titreyerek.

"*Sadece* biraz GHB mi?" Ben havlıyorum. "Onun haberi yoksa bu sadece küçük bir şey değil."

Elimi cebine atıp cüzdanını çıkarıyorum, ehliyetini alıyorum ve cebime koymadan önce tarıyorum. "Artık nerede yaşadığın da dahil olmak üzere tüm bilgilerine sahibim. Ve sana söz veriyorum, bir gün, hiç beklemediğin bir anda, seni ziyarete gelecekler. Arkanı kollasan iyi olur, *Rusty*." Kolumu geri çekip suratının ortasına bir yumruk indiriyorum ve kafası yana savruluyor. Yere düştü ama ben bir saniye bile durmadım.

"Gitmemiz gerek," diyorum bana şok ve şaşkınlıkla bakan Camilla'ya.

"Neler oluyor? Burada ne yapıyorsunuz?"

"O şerefsiz içkine ilaç katmış ve ben seni içmekten alıkoyamadan bir dikişte içtiğin için, birkaç dakika içinde vücuduna sert bir şekilde vuracak ve kafanın karışmasına neden olacak. Hiç GHB aldın mı?"

"Hayır," diye nefes nefese kalıyor ve korkuyla ağzını kapatıyor. "Ben hiç uyuşturucu kullanmadım. Bana ne olacak?" Sesi çatlıyor. Bilinmeyenden korkuyor ama ben ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

"Bu pisliğe inanamıyorum!" diye bağırıyor bir kadın, kendi ayakları üzerinde tökezleyerek. Belli ki sarhoş ve kollarını sarma şekline bakılırsa

Camilla'nın arkadaşı olmalı. "Siz kimsiniz?" Kadına soruyorum.

"Ben Yasmin," diye mırıldanıyor. "Çok üzgünüm Camilla. Seni buraya hiç getirmemeliydim. Gitmek istemedin ve şimdi o pislik seni uyuşturdu."

"Ben iyiyim," diye güvence veriyor Camilla, çünkü sadece beş dakika oldu ve ilaç henüz etkisini göstermedi. Etkisini göstermeden önce onu buradan çıkarmalıyım.

"Hadi," diye mırıldandı Yasmin. "Seni eve götürelim. Bize bir taksi çağırayım."

"Hayır, yapmayacaksın," diye araya girdim. "Seni eve götüreceğim, sonra da göz kulak olmak için onu yanıma alacağım."

"Cehennem gibisin," diye tıslıyor kadın. "Sen de kimsin?"

"Isaac Petrosian."

Gözleri irileşiyor, adımı tanıdığına şüphe yok. "Tamam ama bu Cam'i yanında bir yere götüreceğin anlamına gelmiyor."

"Ben... Kendimi pek iyi hissettiğimi sanmıyorum," diye mırıldanıyor Camilla. "Biraz ateşli hissediyorum." İnsanlarla dolu bir barda olduğumuz gerçeğini düşünmeden üstünü kaldırmaya çalışıyor.

"Burada olmaz," diyorum onu kollarıma alıp Yasmin'e bakarak. "Camilla'yı evime götürüyorum, orada iyi olduğundan emin olabilirim. Ona bir şey olursa bunu kaldıramayacak kadar sarhoşsun. Şimdi, uyuşturucu onu iyice etkilemeden önce onu buradan çıkarmam gerek. Geliyor musun, gelmiyor musun?" Camilla benim tek önceliğim ama Yasmin onun arkadaşı olduğu için onu burada bırakmamayı tercih ederim.

Başını sallamadan önce ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor. "Tamam, ama ona bir şey olursa..."

"Benim gözetimimdeyken ona *hiçbir şey* olmayacak. Hadi gidelim."

Ben Camilla'yı kamyonetime taşıırken o kendini yelpazeliyor, sıcakladığını ve kıyafetlerini çıkarmak istediğini söylüyor. Gözleri ağırlaşıyor ve uyuşuk hale gelmesinin an meselesi olduğunu biliyorum.

Yasmin'in evine gidişimiz hızlı oldu. Bok gibi sarhoş olsa da arkadaşını benimle bırakmaktan endişe ediyor, bu yüzden içeri güvenle girdiğinden emin olmadan önce ona telefon numaramı ve adresimi veriyorum ve sonra ayrılıyorum.

Camilla'nın gözleri kapalı ve onu binamdaki asansöre, oradan da evime taşıırken tutarsızca inliyor. Konuşmaya çalışıyor, olan her şey için özür diliyor ve sonra beni öpmeye çalışıyor ama onu susturup yatağıma yatırıyorum. Ona bir şişe su getirdim ve içmesine yardım ettim.

İçtikten sonra topuklularını çıkarmaya başladım. Şortunu ve tişörtünü üzerinde bırakıp battaniyeyi üzerine çektim.

"Isaac," diye mırıldanıyor, üstümü değiştirmek için ayağa kalktığımda beni gömleğimden tutuyor. "Ben... Bir şeyler... yanlış geliyor." Korku ve kafa karışıklığıyla dolu gözleri bir açılıp bir kapanıyor ve kalbim göğsümün arkasında sıkışıyor.

"Sorun yok," diyorum ona, yatağın yanında diz çökerek. "Ben buradayım ve iyi olduğundan emin olacağım. Sana ilaç verildi ve vücuduna geçmesi için beklemen gerekiyor. Sadece gözlerini kapat ve uyu, tatlım." Yavaşça başını sallıyor ve gözleri kapanıyor. Nefes alış verişi düzleştiğinde uyuduğunu anlıyorum.

Ayağa kalkıp alnından öpüyorum, sonra üzerime rahat bir şeyler giyip dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve onun yanındaki yatağa oturuyorum. Saat daha on bir ve bu gece uyumamın imkânı yok. GHB gibi ilaçların çeşitli yan etkileri olabilir ve güvende olduğundan ve vücudundan atıldığından emin olana kadar onu yakından izleyeceğim.

Mışıl mışıl uyurken, göğsü inip kalkarken ona bakarken, burada olma sebebine rağmen yatağında ne kadar mükemmel görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Bana kalsa asla gitmezdi. Yaşadığı o boktan apartman kompleksi ona göre bir yer değil. Burada, benimle birlikte olmalı, onu sevebileceğim, şımartabileceğim ve her zaman ona iyi bakılmasını sağlayabileceğim bir yerde.

Kendi kendime gülüyorum, kulağa ne kadar çılgınca geldiğimin tamamen farkındayım. Ama umurumda değil. Camilla'nın benim için doğru kişi olduğuna hiç şüphem yok. Şimdi tek yapmam gereken onu ikna etmek.

CHAPTER TEN

CAMILLA

Gözlerimi zorla açtığımda, pencerelerden içeri süzülen beyaz ışık beni neredeyse kör ediyor ve gözlerimi hızla kapatmaya zorluyor. Kafatasımın derinliklerinde, sanki biri kafamın içinde davul çalmaya başlamış gibi vuruyor ve beni cenin pozisyonuna getiriyor.

Buzz. Buzz. Buzz. Buzz. Buzz.

Çalan bir telefonun sesiyle telefonuma uzanıyorum. Bir gözümü açıyorum ve Yasmin'den iyi olup olmadığımı soran bir sürü mesaj buluyorum. Endişelenmemesi için hızlıca iyi olduğumu yazıyorum, sonra telefonumu yatağa bırakıp gözlerimi kapatıyorum.

Dün gece ne oldu?

Birkaç dakika sonra acı biraz azalıyor ve tekrar deniyorum. Bu kez gözlerimi açtığımda, nerede olduğumu bilmediğim için şok içinde soluk soluğa kalıyorum. Koyu mavimsi gri oda geniş ve pahalı görünümlü maun mobilyalarla dolu. Duvarlardaki sahil ve okyanus resimleri hiçbir şey ele vermiyor, dışarıdaki kıyıları arası manzara da öyle.

Doğruluyorum ve başım zonkluyor, sersemlik hissi beni ele geçiriyor. Kıpırdamadan durup odanın dönmeyi bırakmasını bekliyorum ve oda dönmeye başladığında nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi anlamak için yataktan çıkıyorum. Komodinin üzerinde ilk fark ettiğim şey bir şişe su ve bir paket ağrı kesici hap oluyor.

Hapları ağzıma attıktan sonra bir şişe su içiyorum, su ve haplar kuru boğazımdan aşağı kayana kadar ne kadar susuz kaldığımı fark etmiyorum. Sonra yatağa geri oturup notu açıyorum ve okumaya başlıyorum:

Camilla,

Lütfen korkma. Dün gece seni Rainy Days'de (bir gün bedelini ödeyecek olan) bir adamın sana ilaç verdiği yerde buldum. Yasmin'in eve sağ salım döndüğünden emin oldum ve sonra sana bakabilmek için seni evime getirdim, şu anda olduğun yere...

Onun sözleriyle son kırk sekiz saatte yaşadığım her şey aklıma geliyor. Lucinda tarafından işe alınmak ve bana asılmaya çalışan bir pislikle randevuya çıkmak.

O pisliğe yumruk atıp kovulmak.

Yasmin eve gelir ve Todd'a işinden bahsettiğini ve Todd' un onu terk ettiğini söyleyerek ağlar.

Ona Peri Masalları'ndan kovulduğumu söyledim.

Azul'un müdürüne beni tekrar işe alması için yalvarmak ve onun reddetmesi, o anı bir hayat dersi haline getirmeye karar vermek.

Yasmin dışarı çıkmamız ve tüm sorunlarımızı unutmamız için ısrar ediyordu. Bizi rahat bırakmayan bir kaç dangalakla tanıştık. Gitmesi için bana içki ısmarlamasını kabul ettim.

Yasmin'in ısrar ettiği gibi yapmak ve tüm sorunlarımı unutmak için içkimi yudumladım.

Avuçlarımı yüzümde ovuşturuyorum, Isaac'in gelip bana ilaç verildiğini söylediğini hatırlıyorum, ki bu hatırladığım son şeydi. Isaac orada olmasaydı neler olabileceğini hayal bile edemiyorum. Kaçırılabilirdim, tecavüze uğrayabilirdim ya da öldürülebilirdim. Aman Tanrım! Kaçırılabilir, tecavüze uğrayabilir ve sonra da öldürülebilirdim! Tanımadığım bir adamdan içki kabul ederken ne düşünüyordum ki? Bundan daha iyisini biliyorum. Bu kulüp kuralları 101. Tanımadığın bir adamdan asla içki kabul etmezsin.

Telefonum çalışıyor, elime alıyorum ve Yasmin'in aradığını görüyorum. "Merhaba."

"Selam," diyor usulca. "İyi olduğunu senden duymaya ihtiyacım vardı." "Ben iyiyim. Isaac'in evindeyim..."

"Biliyorum. Seni eve götürmeye çalıştım ama o ısrar etti ve ben de sarhoştum..." Telefona doğru burnunu çekiyor. "Çok özür dilerim."

"Her şey yolunda. Bektan bir geceydi ama ikimiz de iyiyiz ve güvendeyiz." "Eve geliyor musun?"

"Evet." Nota bir göz attım. "Daha yeni uyandım. Isaac burada değil ama bana bir not bırakmış. Onu okuyacağım ve sonra gideceğim. Bir iş aramam gerekiyor." Yorgunluk içinde iç geçiriyorum, bugün yatağımdan başka bir yere gitmemin mümkün olmadığını biliyorum. Tüm vücudum bir tır tarafından ezilmiş gibi hissediyor ve tüm enerjim tükenmiş durumda.

"Uyuşturulmuşsun," diyor Yasmin. "Dinlenmen gerek. Yarın iş arayabilirsin."

"Haklısın. Bugün çalışıyor musun?" Bugünün ne olduğunu zar zor hatırlıyorum.

"Evet. Eve döndüğünde bana mesaj at ki iyi olduğunu bileyim."

"Atarım."

Telefonu kapattık ve ben notu baştan okumaya başladım.

Camilla,

Lütfen korkma. Dün gece seni Rainy Days'de (bir gün bedelini ödeyecek olan) bir adamın sana ilaç verdiği yerde buldum. Yasmin'in eve sağ salım dönmesini sağladım ve sonra sana bakabilmek için seni evime, şu anda bulunduğun yere getirdim. Sana göz kulak oldum ve uyandığında burada olmayı umuyordum ama ofisime gitmem gerekiyor. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum ama lütfen kendini evinde hisset. İtiraf etmeliyim ki, koşullara rağmen, seni yatağımda görmek gerçekten hoşuma gitti. Aslında, hoşlanmaktan da öte.

Buzdolabında yiyecek var ve gidebileceğiniz yerlerin bir listesi var.

sipariş vereceğim. Sadece adımı verin, onlar da hesabıma eklesinler. Rahatlamak isterseniz, banyomda büyük bir küvet var ve okumayı seviyorsanız koridorun sonunda solda bir kütüphanem var. Bir şeyler izlemek istersen televizyonda Netflix falan var. Gitmek istersen anlarım ama umarım eve döndüğümde hâlâ burada olursun çünkü kalırsan çok sevinirim.

Xo Isaac

Vay anasını. Hayal görmediğimden emin olmak için notu tekrar okudum. Kalmamı mı istiyor? Ne kadar süre için? Muhtemelen sadece bugünü kastediyor, değil mi? Teklifi çok cazip ve bir yanım kalıp onun eve dönmesini beklemekten başka bir şey istemiyor. James işleri berbat etmeden önce ve sonra Isaac

Şantaj numarasıyla beni kızdırdı, aramızda bariz bir kimya vardı. Ancak kendimi ne kadar aptal yerine koyduğumu hatırlayan diğer yanımda, daha fazla zarar vermeden zararlarımı kesmek ve ayrılmak istiyor. *Yine de*, notunda kalmamın hoşuna gideceğini açıkça belirtti ve bu, olan biten her şeyden sonra yazıldı.

Mesanem patlayacakmış gibi hissederek notu yere bırakıp yataktan kalkıyorum ve banyoya giriyorum. Solda çift lavabo, sağda dört kişinin sığabileceği devasa bir spa küveti ve daha ileride duş - muhtemelen içine küvetten daha fazla insan sığabilir - ve mahremiyet için kendi kapısı olan tuvalet var. Hayattaki güzel şeylere yabancı değilim ama bu banyo eski MTV dizisi *Cribs*'de gördüğünüz banyolara benziyor.

Kendimi rahatlatırken, etrafında mumlar ve kenarında bir şişe köpük banyosu olan küvete bakarak, kalıp kalmayacağıma karar verirken banyo yapmanın zarar vermeyeceğini düşündüm. Ama sonra midem gurulduyor, dünden beri bir şey yemediğimi hatırlatıyor, bu yüzden banyoyu beklemeye alıyorum ve yiyecek bir şeyler aramaya çıkıyorum. Isaac'ın evinin geri kalanı da en az yatak odası ve banyosu kadar muhteşem. Gri duvarlar ve koyu ahşap zeminler, çeşitli noktalarda asılı farklı sanat eserleri ile mekanın her yerine yayılıyor. Tipik bir bekâr evi ama Isaac'ın iyi bir zevke sahip olduğu ya da iç mimarının öyle olduğu açık.

Evin ana alanına geldiğimde, son teknoloji ürünü güzel bir mutfak, altı kişilik bir masaya sahip bir yemek odası ve duvardan duvara cam pencereler sayesinde marinanın açık manzarasına sahip bir oturma odası ile açık bir kat planı var.

İşi kolaylaştırmak için kahveyi bulup kendime bir fincan hazırlıyorum, bir yandan da tost yapıyorum. Buzdolabında bulduğum çilekleri kesiyorum ve üstüne biraz krem şanti ekliyorum. Krem şanti gibi ekstralara sahip olamayalı uzun zaman olmuştu. Bir zamanlar bu gibi şeyleri hafife alırdım... şimdi ise karşılayamayacağım bir lüks.

Kahvaltım hazır olduğunda tabağımı ve kahvemi alıp Isaac'ın notunda bahsettiği kütüphaneye gidiyorum. Tabandan tavana maun rafları kitaplarla dolu, rahat görünümlü kanepesi ve okuma koltuğu ile bu oda şüphesiz şu ana kadarki favorim. Kupamı ve tabağımı sehpanın üzerine koyduktan sonra okuyacak bir kitap aramaya koyuluyorum. Görünüşe göre Isaac'te *Borsayı Tanımak*'tan Edmund Spenser'ın *Peri Kraliçesi*'ne kadar her şeyden biraz var. *Scarlet Letter*'da karar kılıyorum, o zamandan beri okumadığım bir roman.

Lisede. En son ne zaman bu kadar mutlu, bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamıyorum. Dışarıda beni nelerin beklediğini biliyorum ama kısa bir süre için hiçbir yokmuş gibi davranacağım.

Yemeğimi bitirdiğimde, bir kez daha Hester Prynne'in hikâyesine bağımlı olmuş bir halde birkaç bölüm okumuştum. Banyo beni çağırıyor - daha çok dün geceden kalma kıyafetlerimden kurtulma ve temizlenme ihtiyacı- bu yüzden Hester'i yanıma alıyorum ve tüm küveti sıcak, sabunlu köpüklerle doldurduktan ve mumları yaktıktan sonra içine giriyorum. Banyo yapma lüksüne sahip olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve böyle bir şeyi bir daha asla hafife alacağımı sanmıyorum.

Başımı arkaya yaslamış, gözlerimi kapatmış, suyun tadını çıkarıyordum ki kapının gıcırtyla açıldığını duydum. Gözlerimi açtığımda kapının önünde Isaac duruyordu. İş kıyafeti giymiş -bugün gri- ve yüzü yeni tıraş olmuş. Gözlerimiz buluşuyor ve sadece bakışından bile içimde oluşan elektrik akımı tüm bedenimi titretmeye yetiyor.

Küvette çıplak olduğumu hemen hatırlayarak aşağıya bakıyorum, köpüklerin çoğunlukla beni örtüyor olmasına şükrediyorum.

"Sen kaldın," diyor, dudaklarında küçük bir gülümseme. "Sen istedin."

Odanın içine doğru bir adım daha atıyor, bakışları yüzümde sabit kalıyor ve bir kez bile aşağı inmiyor. "Böyle çok güzel görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?" Ceketini silkiyor ve tezgâhın üzerine fırlatıyor. Bir an için banyoda bana katılıp katılmayacağını merak ediyorum - ve bunu yapma fikri beni sadece tahrik ediyor gibi görünüyor - ama sonra kollarını sıvıyor, kaslı ön kollarını ve... lanet olsun, dövmelelerini ortaya çıkarıyor. Adamın sağ ön kolunda bir kol dövme var ve yemin ederim kadınlık organlarım arzuyla ağladı.

"Başım ağrıyor ve vücudum gerçekten çok ağrıyor," diyorum ona dürüstçe. Küvetin yanında diz çöküyor ve elimi avuçlarının içine alarak parmak eklemlerimin üst kısımlarını öpüyor. "Ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Dudakları bir çizgi halinde düzleşiyor ve başını sallıyor. "Orada olduğum için mutluyum." Ayağa kalkıp alnımdan öpüyor, bu basit ve tatlı jest göğsümde bir sürü kelebeğin uçuşmasına neden oluyor, sonra arkamdan dolaşıp dolabı açıyor. "Bütün sabah toplantımdayken seni böyle hayal ettim."

Arkama bakıyorum ve onun bir tabure açıp yere koyduğunu görüyorum. Lavabonun altından bir fincan alıyor ve arkama oturuyor. Suyu açıp bardağı doldururken ne yaptığını merak ediyorum, ta ki bardağı bana doğru kaldırırsa kadar.

kafama döküyor ve hiçbirinin gözlerime girmediğinden emin olarak nazikçe saçlarımın üzerine döküyor ve işte o zaman anlıyorum; saçlarımı yıkıyor.

Buna ne anlam vereceğimi bilemediğimden, zaten gerçekleştiği için kabul ediyorum.

"Zar zor odaklanabiliyordum," diye ekliyor. "Rakamlardan bahsediyorlardı ve ben yetişemiyordum." Şampuan şişesini alıp avucuna biraz sıkıyor ve sonra kafa derime masaj yapmaya başlıyor. Parmakları başımın her santimine ustalıkla masaj yaparken güçlü elleri saç tellerimin arasından geçiyor ve beni duymasını umursamadan zevkle inliyorum.

"Sürekli seni düşündüm, yatağında, evimde. Kaldın mı yoksa gittin mi diye merak ettim ve eğer buradaysan, seni aynen böyle, çıplak ve küvetimde hayal ettim, ama hayal gücüm sana haksızlık etti." Fincanı alıyor ve saçlarımı duruluyor. Başımı arkaya eğip işini kolaylaştırıyorum, bu sürpriz şımartmanın tadını çıkarıyorum.

İşi bittiğinde öne eğilip omzuma yumuşak bir öpücük konduruyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor. "Biliyordum," diye fısıldıyor kulağıma. "Bana doğru yürüdüğünü ilk gördüğümde ve şimdi seni yatağında, banyomda görmek bunu doğruluyor."

"Neyi teyit ediyor?" Nefes alıyorum.

Çenemi parmaklarının arasında kavırıyor ve ona bakmam için başımı yana yatırıyor. "Sen osun... Sen benim olmalısın."

"Isaac..." Nefesim kesildi. "I-" Daha yeni tanıştık, tek bir randevumuz bile olmadı... Bunu nasıl bilebilir ki?

"Şşş... Biliyorum. Bunu bilmek için çok erken," diyor sanki aklımı okuyormuş gibi. "Ama ben biliyorum ve yakında sen de bileceksin." Gözleri dudaklarıma takılıyor ve beni öpeceğini biliyorum. Onu durdurmalıyım. Onu tanımıyorum bile. Yine de, ağzı benimkine doğru inerken hiçbir şey yapmıyorum, esnek dudakları benimkinin etrafında kıvrılıyor.

Dili ayrılmış dudaklarımı itiyor ve kendimi onun ağzının içinde inlerken buluyorum. Tadı nane ve kötü kararlar gibi ama yine de bu iş nereye giderse gitsin durmaya niyetim yok. Öpücük yumuşak ve nazik ama sıcaklık ve vaatlerle dolu.

Ondan daha fazlasını isteyerek, öpücüğünü derinleştirebilmek için etrafımda dönüyorum. Etrafıma su sıçırıyor, şüphesiz yerleri ve muhtemelen Isaac'i ıslatıyor ama ikimiz de duracak kadar umursamıyoruz. Parmakları enseme sıkıca kavırıyor, sahipleniyor, benimkiler gömleğinin önünü buluyor ve onu kendime doğru çekiyorum, ona daha yakın olma ihtiyacı duyuyorum.

Isaac benimle yarı yolda buluşuyor, ben dizlerimin üzerine kalkarken diz çöküyor, tamamen çıplak olduğum ve bu pozisyonda baloncukların beni örtmesinin mümkün olmadığı gerçeğini görmezden geliyor. Isaac öpüşmeyi bitirene kadar böyle öpüşüyoruz, tadıyoruz, ikna ediyoruz, birbirimizi öğreniyoruz. Bakışları tutku ve açlıkla dolu bir şekilde benimkilere dikiliyor ama daha ileri gitmek için hiçbir hamle yapmıyor, sadece göğsü hızla inip kalkarken bana bakıyor. O da en az benim kadar etkilenmiş durumda.

"Sorun nedir?" Neden hâlâ beni öpmediğini merak ederek soruyorum.

"Lanet olası bir şey değil." Tekrar geri çekilmeden önce dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırıyor. "Benimle kal."

"Bu gece mi?"

"Bu gece... yarın... sonsuza kadar."

Ne kadar çılgın olduğuna kıkırdıyorum ama o gülmüyor. "Sonsuza kadar burada kalamam."

"Bu geceyle başlayalım," diyor ve ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor.

"Bu gece," diye kabul ediyorum, onun tarafından tamamen büyülenmiş bir halde.

Yüzüne muhteşem bir gülümseme yayılıyor ve kalbim göğüs kafesimin arkasında kasılıyor. Şu anda bana bakış şekli, sanki geceyi geçirmem onun mutluluğunun tek sebebiymiş gibi, sırf bana böyle gülümsediğini tekrar tekrar görebilmek için istediği her şeyi kabul etmek istememe neden oluyor.

CHAPTER ELEVEN

ISAAC

CAMILLA BURADA. Evimde, benim kıyafetlerimle, kanepemde oturmuş ne sipariş edeceğimize karar verebilmek için menülere bakıyorum. Sekreterimden beklediğim bir sözleşmenin imzalanmaya hazır olduğunu ve sahibinin imzalamak için sabırsızlandığını söyleyen bir telefon aldığım da, içeri girip işi halletmekten başka seçeneğim yoktu. Camilla'yı bırakmak için içimde her şey vardı ama saat sabahın dokuzunu geçtiği için onun güvende olduğunu biliyordum.

Bütün sabah hala burada olup olmadığını merak ettim, onu kontrol etmek için yukarı çıkmayı düşündüm, ama bir şey diğerine yol açtı ve bir sonraki bildiğim şey öğleden sonra ikiyi geçtiydi. İlk fırsatta ofisi kilitledim ve hala burada olmasını umarak yukarı çıktım.

Ve öyleydi. Küvetimde çıplaktı.

"Pizzaya ne dersin?" Camilla başını kolumun altına daldırıp yanıma sokularak "Pizzaya ne dersin?" diye soruyor.

Kolumu ona doluyorum, yanımda bu kadar rahat olması hoşuma gidiyor.

Saçlarını yıkadıktan ve banyodan çıkmasına yardım ettikten sonra, geri çekileceğinden biraz endişelendim ama çekilmedi. Ona birkaç kıyafet verdim ve sonra giyinmesi için yer açtım, bu arada çamaşır makinesine bir yük attım ve öğle yemeği için ne sipariş edeceğime karar vermek için mutfığa geldim.

Ayaklarının ahşap zemine bastığını ve ardından kollarının arkadan belime dolandığını duydum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı başını sırtıma yaslayarak. "En son ne zaman kendimle ilgilenildiğini hissettiğimi hatırlamıyorum."

"Kulağa hoş geliyor." Menüü ondan alıyorum ve alına bir öpücük konduruyorum. "Ne istersin?"

"Ben peynir kızıyım, ama yarısını ne istersen onunla sipariş edebilirsin." Onun hakkında öğrendiğim her şeyi sakladığım gibi bu bilgiyi de saklıyorum.

"Ben pizza sipariş edeceğim, sen de filmi seç." Çenesini kaldırıp usulca öpüyorum, benden kaçmasından onu öpebilmeme ne kadar çabuk geçtiğimize ve bunun ne kadar doğal olduğuna hâlâ şaşıyorum. "Kız filmi mi, aksiyon mu?"

"Neden ikisi birden olmasın?" diyor. "*Mr. and Mrs. Smith* ya da *Gone in 60 Seconds* gibi."

"Angelina Jolie'ye karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

"Çok ateşli. Asansör geçişlerimde kesinlikle ilk beşte."

"Neyin?"

Gülüyor. "Bilirsin işte, fırsatın olsa asansörde sikeceğin insanlar." Düşüncelerim doğrudan Camilla'yı asansörümde sikmeye gidiyor... Duvara yaslanmış, domalmış...

"Dünyadan Isaac'e mi?" Elini yüzümün önünde sallıyor.

"Ha?"

"Seninkilerin kim olduğunu

sordum." "Sen."

Homurdanıyor. "Başka kim olacak?"

"Sen." Ensesinden tutup yüzünü kendime yaklaşıtıyorum. "Aklıma gelen tek kişi sensin." Yavaşça yutkunuyor ve sonra dili alt dudağında geziniyor, gözleri benimkilerde. "Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum. Aklımda olan tek kişi sensin ve o asansörde olmasını istediğim tek kişi de sensin."

İçini bana doğru çekiyor ve ben de başımı eğip alt dudağını ağzıma alıyorum. Diğer dudağını da emmeden önce hafifçe ısıtıyorum. Elleri gelip boynuma dolanıyor ve ben de onu kendime çekip ağzımı onunkine bastırıyorum. O da beni öpüyor, elleri gömleğimle kaplı göğsümden aşağı kayıyor.

"Siktir, Cam..." İnliyorum, hafifçe geri çekiliyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Babam böyle olacağını söylemişti ama anlamamıştım... şimdiye kadar anlamamıştım."

"Neyi anlamadım?" diye soruyor, öpüşmemizden nefes nefese kalmış bir halde. "Sana ne söyledi?"

"Annemle tanıştığında onun doğru kişi olduğunu hemen anladı. Yirminci evlilik yıldönümlerinde yeminlerini tazelediler ve ona annemin doğru kişi olduğunu nasıl bu kadar çabuk anladığını sorduğumda bana şöyle dedi: 'Hayatını birlikte geçirmek istediğin kadınla tanıştığında farklı hissedeceksin. Seni kendine çekecek

Onun için. Aklınızda ve kalbinizde ona yer açacak ve sizin için ne kadar önemli olduğunu bilmesi için elinizden gelen her şeyi yapacaksınız. Bunu bilmek için saatlere, hatta günlere ya da haftalara ihtiyacınız olmayacak. Tam o anda ve orada bileceksiniz."

Camilla'nın gözleri büyür. "Gerçekten benim doğru kişi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedim dürüstçe, "istiyorum. Birbirimizi tanımadığımızı biliyorum ama

."

Parmaklarını ağızımın üzerine bastırıyor ve usulca gülümsüyor.

"Anlıyorum...

çünkü ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum." Siktir. Beni. Bu kadını.

"Pizza sipariş et, ben de süper romantik bir aksiyon filmi seçeyim." Sehpadan kumandayı almak için eğiliyor ve gömleğim yukarı kayarak kışının altını ortaya çıkarıyor. "Altında çıplak mısın?" Gömleğime doğru başımı salladım.

Hafifçe kızarır. "Kirli iç çamaşırlarımı giymek istemedim.

Kıyafetlerimle birlikte çamaşır makinesinde." "Sana bir gömlekle boxer bıraktım."

"Ne? Onları görmedim." Yanakları kıpkırmızı oluyor ve ne kadar sevimli olduğuna kıkırdıyorum.

"Yatağın üzerindeydiler. Şikayet ettiğimden değil..." Gömleğime bakıyorum, altında çıplak ve açıkta olmasına bayılıyorum. "Külot giymemen konusunda yüzde yüz hemfikirim."

Kaşlarımı sallıyorum ve o da inleyerek şakacı bir şekilde göğsüme vuruyor. Kanepede ona saldırmama ramak kalmıştı ama midesi yüksek sesle guruldayarak bana yemek sipariş etmem gerektiğini hatırlattı.

Menüdeki numarayı çeviriyorum ve cevap vermelerini beklerken, Camilla'nın görmediği boxer'ı almak için yatak odasına geri dönüyorum. Yatağın üzerinde, üzerlerine atılmış bir yastığın altındaydılar. Siparişi verdikten sonra oturma odasına geri döndüğümde Camilla'yı hâlâ kanepede oturmuş, filmleri karıştırırken buluyorum.

"Bak ne buldum." Boxeri parmağımın etrafında döndürüyorum. "Yastığın altındaydılar." Elimi ona verecekmişim gibi uzatıyorum ama o almadan hemen geri çekiyorum.

Gözlerini dikmiş bakıyor ama yüzündeki gülümseme bana gerçekten kızgın olmadığını söylüyor. "Ver bana."

Dizlerinin üzerine çöküp onları benden almaya çalışırken ben de yanındaki kanepeye oturup onları tutuyorum. Bana doğru uzandığında

Gömleği tekrar kalkarak kışının büyük kısmını ortaya çıkarıyor ve ben de kalçalarına yapışıp onu kucağıma oturtmaktan kendimi alamıyorum. Boxeri tutmayan elim mükemmel bir küreyi sıkıyor.

"Isaac, boxer'ı bana ver," diyor gülerek.

"Ama ben seni böyle seviyorum." Dudaklarını gagalıyorum. "Altında hiçbir şey olmadığını bilerek." Bu pozisyonda kucağıma oturuyor ve gömleği onu örtüyor olsa da, çıplak amının altında olduğunu bilmek çok tahrik edici.

"Bu hiç adil değil." Suratını asıyor. "Benim üzerimde sadece bir tişört var ve sen tamamen giyiniksin."

Bu bana bir fikir verdi.

"Hadi bir oyun oynayalım. İki gerçek ve bir yalan. Yalanımı tahmin edersen, sana boxer'ı veririm."

Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Peki, ama benimkini tahmin edemezsen, bir giysini çıkarman gerekecek."

"Tatlım, kıyafetlerimi çıkarmamı mı istiyorsun? Sadece söyle. İstedğin her şeyi memnuniyetle çıkarırım."

Bir kahkaha attı. "Önce sen git, ben de boxerları alayım."

Birkaç saniye boyunca onu neyin şaşırtacağını düşündüm. "Tamam, üniversitede tarih okudum, bekaretimi üniversitede kaybettim ve en sevdiğim kahvaltılık yiyeceği krep."

Burnunu yukarı doğru kıvrıyor. "Bu çok zor. Krepler çok lezzetli, bu yüzden gerçek olabilirmiş gibi hissediyorum ama ya bunu beni şaşırtmak için bilerek yaptıysan? Seni tarih okurken hayal edemiyorum, daha çok babanla çalışmak için işletme ya da başka bir şey. Ve bekaretini üniversitede mi kaybettin? Lise bitene kadar bu yüze ve vücuda sahip olmadıysan mümkün değil."

Saçma sapan düşüncelerine kıkırdıyorum. "Peki, hangisi yalan?" "İkisinin de gerçek olduğuna emin misin?"

"Evet, biri de yalan."

Öfkelendi. "Tamam... Şöyle diyeceğim... Bekaretini üniversitede kaybettiğin yalanını söyleyeceğim."

"Yanlış. En sevdiğim kahvaltılık yiyeceğin krep olduğu yalan. Güzeller ama benim en sevdiğim kahvaltılık yiyeceği krem şanti ve çikolata parçacıklı waffle."

"Gerçekten mi? Bekaretini üniversitede mi kaybettin?" İnliyor.

"Evet. Lucie Palomino ile ilk yılım. Peki ya sen?" Bana anlatmasını umarak soruyorum, böylece onun hakkında bir şeyler öğrenebileceğim.

"Üniversitenin ikinci yılında," diye mırıldanıyor, "James'le birlikte."

"James, gerçekten mi?" Sanki o pislikten zaten nefret etmiyormuşum gibi, Camilla'nın bekâreti kadar değerli bir şeyi elde ettiği düşüncesi, onun ve babasının tüm işini parçalara ayırma isteği uyandırıyor.

"Evet, yattığım tek erkek o."

"Neden o?" Onu neden istediğini biliyorum ama ona zaman ayırdığını hayal bile edemiyorum.

"Biz birlikte büyüdük. Her zaman bir gün evleneceğimiz şakası yapılırdı. Bana birkaç kez çıkma teklif etti ama ben hep hayır dedim. Lisedeyken erkeklerle çok fazla ilgilenmiyordum ve o benden birkaç yaş ilerideydi. Üniversite ikinci sınıftan önceki yaz ev ziyaretindeydim ve birlikte biraz zaman geçirdik. Geri döndüğümde birkaç kez beni görmeye geldi ve çıkmaya başladık. Beni bahar tatili için Hawaii'ye davet etti ve evlenme teklif etti. O anda doğru olduğunu hissetmiştim." Gözleri utanç ya da pişmanlık gibi görünen bir ifadeyle aşağıya iniyor ve bana bakması için çenesini yukarıya doğru eğiyorum.

"Ne oldu?"

"Babasıyla birlikte babama komplo kurmadan hemen önce ilişkilerini bitirmesi dışında mı? Geri döndüğümde beni birkaç kadınla aldattığını öğrendim."

"O bir bok parçası."

Başıyla onaylıyor, sonra konuyu değiştiriyor. "Demek tarih, ha?"

Yüzündeki şaşkınlığa gülüyorum. "Tarihi severim. Ne derler bilirsiniz... Geleceği değiştirmek için geçmişten ders almak gerekir. Bunu öğretmeyi planlıyordum. Hatta yüksek lisans yapmayı ve bir gün bir üniversitede ders vermeyi bile düşündüm."

"Ne oldu?"

"Annem ve babam öldü ve babam işleri de dahil olmak üzere her şeyini bana bıraktı."

Anlayışla başını sallıyor. "Keşke farklı bir yöne gitseydim dediğiniz oluyor mu?"

"Hayat pişmanlıklar için çok kısa. Onun izinden gitmemeyi tercih etseydim babam bunu anlayışla karşılardı ama ondan bana kalan tek şey buydu. Her gün onun yaptığı şeyleri yaptığımda kendimi ona daha yakın hissediyorum. Sanki onun bir parçası benimlemiş gibi."

"Onlarla tanıştım," diyor. "Ailenle. Yıllar önceydi ama sanırım sen üniversiteye gitmiştin. Birkaç kez akşam yemeğine gelmişlerdi. Annen çok tatlıydı ve bana küçük hediyeler getirirdi."

Gülümsüyorum, uzun zaman Önce de olsa annemin Camilla'yla tanışmış olması hoşuma gidiyor. Onu şimdi de seveceğini biliyorum.

"Çocuk sahibi olmak için mücadele etmişler. Beni doğurmaları biraz zaman almış ve ondan sonra bir daha hiç hamile kalmamış. Tek çocukları olduğum için beni şımartmışlar."

Camilla yumuşakça gülümsüyor. "Benim için de aynısı geçerli. Annem bebeği taşıyamıyordu, bu yüzden beni taşıması için birini tuttular. Annem başka birinin bebeğini taşımasını izlemenin zor olduğunu söyledi, bu yüzden bunu sadece bir kez yaptılar. İsteyebileceğim ya da ihtiyaç duyabileceğim her şey bana verildi - maddi olduğu kadar sevgi ve ilgi de."

"Annen için üzgünüm," diyorum ona, hikâyeyi zaten biliyordum. "Onunla çeşitli sosyal etkinliklerde birkaç kez karşılaştım ve çok iyi biriydi."

Gözleri duygu dolu. "O en iyisiydi."

Camilla "Benim sıram" demeden önce ikimiz de kendi kafalarımızda ve kayıplarımızda kaybolmuş bir şekilde birkaç dakika sessiz kaldık.

"Pekala, vur bakalım."

Ne söyleyeceğini düşünerek birkaç kez çenesine vuruyor. "Tamam, bir bakalım... Bir gün lüks bir moda butiği açmak istiyorum, en sevdiğim renk pembe ve sadece çıplakken görülebilen bir yerimde dövme var."

Kalçalarının üzerinde alçakta duran ellerim, olası son gerçeğinden bahsedince geriliyor. "En sevdiğin rengin pembe olduğu yalanını söylüyorsun." Söylemiyorum.

düşünmek zorunda bile değilim.

"Kendine nasıl bu kadar güveniyorsun?"

"Sakin ol, moda konusunu açtığın anda babanın bir iş yemeğinde kızının moda okuluna gittiğinden bahsettiğini hatırladım."

"Peki ya dövme?" Tek bir kaşını kaldırıyor. "Bunun yalan olmadığını nereden biliyorsun?"

"Olabilir." Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum. "Ama bunun gerçek olmasını umuyorum."

Öflediğinde haklı olduğumu anlıyorum.

"Bu dövmeyi görmem gerek... şimdi."

"Hayatta olmaz." Başını sallıyor, sonra onu hızla kaldırıp sırt üstü kanepeye çevirdiğinde ciyaklıyor.

"Nerede o?" Onu arıyormuş gibi yaparak soruyorum.

"Hayır, sana göstermeyeceğim," diyor inatla, erişimimi engellemek için bacak bacak üstüne atıyor. "Bunu hak etmen gerekecek."

"Nasıl?"

"Benden bir şey istiyorsan, bana bir şey vermelisin." "Adını söyle."

"Boxerları bana ver."

"Tamam." Uzanıp onları tutuyorum ve yukarı kaldırıyorum.

"Şimdi onları bana giydir," diyor gözlerinde muzip bir pırıltıyla.

Delikleri bulup pürüzsüz bacaklarından yukarı itiyorum ve parmaklarımı etinde gezdirmeye özen gösteriyorum. Dizlerinin üstüne geldiklerinde onun devralmasını bekliyorum, ama onun yerine gömleğini kaldırıyor, düzgünce kesilmiş amını ve... kalça kemiğinin hemen altında lanet bir dövme yi ortaya çıkarıyor.

Boxerları unutarak onun yanına kayıyorum, böylece yüzüm kalçasına paralel oluyor. "Bunu ne zaman aldın?" Parmaklarımı mürekkebin üzerinde gezdirerek soruyorum.

"Birkaç ay önce." Kaşlarımı kaldırıp sessizce açıklamasını istediğimde devam ediyor: "Babam hapse girdikten bir ay sonraydı. Her şeyimi kaybetmişim ve kaybetmediklerimi de sattım çünkü paraya ihtiyacımız vardı. Kiraladığı daireye param yetmiyordu, ben de şu anda oturduğum daireye taşındım. İş arıyordum ama kimse beni işe almıyordu. Kendimi yenilmiş hissediyordum, sanki en dipteydim."

İç geçiriyor ve gözleri parlıyor. "Şehir merkezindeydim ve mola vermek için bir sanat galerisine girdim. Duvarlardan birinde rüzgarda savrulan en güzel ağacın resmi vardı. Resmediliş şeklinden ağacın üzerindeki baskıyı neredeyse hissedebiliyordunuz. Resmin adı 'Eğilmiş, kırılmamış' idi ve beni çağırıyordu. Kendimi ağaç gibi hissettim, kırılmaya çok yakındım. Bir rüzgar daha çıksa kırılacaktım.

"Oradan ayrıldıktan sonra bir dövme dükkanının önünden geçiyordum ve dövme sanatçısı dışarıda sigara içiyordu. Bir şey yaptırmak isteyip istemediğimi sordu. Ona hayır demek üzereydim, üzerime kalıcı olarak dövme yaptırmak isteyeceğim bir şey olmadığını söyleyecektim ki aklıma resmin görüntüsü geldi."

Ve böylece kalça kemiğinin hemen altına, rüzgarda sallanan küçük renkli bir ağaçla birlikte "*bükülmüş, kırılmamış*" sözcüklerini dövme olarak yaptırdı. Henüz çok genç olan bu kadın, hayatını değiştiren ciddi şeyler yaşadı ama yine de çok güçlü.

Mürekkebi bir kez daha çiziyorum, sonra kelimelerin üzerine bir öpücük konduruyorum. Tüyleri diken diken oluyor ve kalçaları geriliyor. Ona baktığımda, gözlerinde şehvetle bana bakıyordu. Bakışlarım hiç ayrılmadan

Dudaklarımı ağaca bastırıp dilimi etini yalamak için dışarı çıkarıyorum.

Alt dudağımı ağzına götürüp usulca inliyor, ben de tekrar yapıyorum, bu sefer bikini çizgisinden aşağıya doğru yalıyorum. Kendime onunla yavaş ilerleyeceğimi söyledim, bu yüzden orada durup tenine son bir öpücük konduruyorum. Ama sonra, küçük bir fingirdek gibi, bacaklarını hafifçe ayırarak ne istediğini sessizce iletiyor.

Tam siktir et deyip dudaklarını aralamak üzereydim ki dahili telefon çaldı ve boşalana kadar onu yalayabildim. Binanın en üst katında oturduğum için, biri geldiğinde bana haber vermesi için bir dahili telefon koydum, böylece onları yukarı çıkarabilirim.

"Pizza geldi."

Boxerımı kalçalarına kadar çekerken suratını asıyor. Üzerine tırmanıyorum, onu öpmek için üstüne çıktığımda duruyorum.

"Devam edecek."

CHAPTER TWELVE

CAMILLA

"İTIRAF ET..."

Isaac başını sallar ve televizyonu kapatır.

"İtiraf et!" Kaburgalarını dürtüyorum ve küçük bir gülümseme beliriyor. "*The Bodyguard* sadece bir kız filmi değildi."

"Bir bok kabul etmiyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak şakacı bir şekilde somurtuyor.

"Gerçekten mi? O kadar *erkeksin* ki, ya nı l d ı ğ ı n ı kabul edemiyor musun?"

Gülüyor ve üzerime atlıyor, sırtım kanepeye çarparken kollarıyla beni hapsediyor. "Ben bir erkeğim." Pelvisini içime sokarak beni inletiyor. "Ama asla hatalı olduğumu kabul edecek kadar erkek değilim." Film izlediğimiz süre boyunca, steroidler üzerinde ön sevişme gibi hissettim. El ele tutuşmalar, öpüşmeler, dokunmalar... Hatta bir noktada ayaklarıma masaj bile yaptı. Ama bir kere bile daha ileri götürmedi. Ve şimdi, o kadar gerginim ki, eğer yakında serbest bırakılmazsam, patlamaktan korkuyorum.

Burnu çene çizgim boyunca kayıyor ve ben beklentiyle titriyorum. "Yanılmışım," diye mırıldanıyor kulağıma. "*The Bodyguard* aksiyon doluydu."

"Teşekkür ederim."

Öpücüklerini boynumda gezdiriyor, sonra mırıldanıyor, "Gece kal." Boğazıma erişebilmesi için yüzümü yukarı kaldırıyorum ve o da bundan faydalanarak aşağıya doğru öpücükler kondururken, ben gitmem için tek bir neden düşünmeye çalışıyorum. Ama bir tane bile bulamıyorum. İş aramam gerekiyor ama bu Cuma gecesi olmaz. Yarın babamı ziyaret etmem gerekiyor ama yine bunun şu anla hiçbir ilgisi yok.

"Seni tekrar yatağında istiyorum." Yüzünü kaldırıp gözlerimin içine bakıyor ve kalbim göğsümde tekliyor. "Ama bu sefer sen bunun farkında olacaksın." Midem düğümleniyor, başıma kötü bir şey gelmesine ne kadar yaklaştığımı hatırlıyorum. Son zamanlarda verdiğim her karar yanlışmış gibi geliyor ve şimdi Isaac ile aramızdaki ilişkinin çok hızlı ilerlemesinden korkuyorum. Ondan etkilendiğim kesin ama ya James hakkında yanıldığım gibi onun hakkında da yanılıyorsam?

"Eve gitsem iyi olacak."

"Seni her zaman kalmaya ikna edebilirim." Tenimi ısıtıyor, sonra kurt gibi sırtarak bana bakıyor. Bunu sadece bir şaka olarak yapmıştı ama bu bana şunu hatırlattı.

"Senin küçük şantaj girişimini hiç konuşmadık." Onu geri itiyorum, böylece doğrulup biraz yer açabiliyorum.

Arkasına yaslanır ve en azından pişman görünme nezaketini gösterir. "Yanılmışım. Benim dünyamda işler böyle yürür. Bir şey istediğim gibi gitmediğinde, gitmesini sağlamanın bir yolunu bulurum ama sana asla bir iş anlaşması gibi davranmamalıydım."

"Hayatımın her yönü kontrolümden çıkmış gibi hissediyorum," diyorum ona. "Hasta olduğumu bile bilmediğim annemi kanserden kaybetmek, babamın hapse girmesi... IRS'nin onları soruşturduğunu öğrendiğinde bana söylemedi. Ta ki o tutuklanana ve ben medyadan öğrenene kadar."

"Seni korumaya çalışıyorlardı."

"Korunmak istemiyorum. Beni seven insanların açık sözlü ve dürüst olmalarını istiyorum. Evimi, bursumu kaybettim, yaşadığım yer üzerinde hiçbir kontrolüm yok..." Sert bir nefes veriyorum. "Kontrolün bende olduğunu hissetmeye ihtiyacım var ve iş yemeği hakkında yalan söyleyip sonra da seninle çıkmam için bana şantaj yapman, kontrolün bende olmasının tam tersi. Eğer benden bir şey istiyorsan, iste. Beni tehdit etme, rüşvet verme ya da arkamdan iş çevirme."

Isaac başını sallıyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece kucağına oturuyorum.

"Senden hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum, parmaklarımı dağınık saçlarında gezdirirken. "Ama ben çok fazla yandım."

Çenesi titriyor ve elleri kalçalarımın sıkışıyor. "Ben onun gibi değilim." "Umarım değildir." Ağzımı onunkine bastırıyorum ve dudaklarını kandırarak açıyorum.

Dilim içeride. "Beni yatağa götür," diye mırıldanıyorum usulca.

Ona iki kez söylememe gerek yok. Beni kaldırıp ayağa kalkıyor ve bacaklarım beline dolanıyor. Bizi yatak odasına götürürken öpüşmemiz hiç kesilmiyor, sonra beni yatağına bırakıyor. O bacaklarımın arasındayken ve

bir eli

onu desteklerken, sıcak vücudu benimkine baskı yapıyor. James'le yakınlaşmak için aylarca bekledim ama Isaac'i tanıdıktan sadece birkaç gün sonra onun yatağındayım, kendimi ona teslim etmeye hazırım ve zerre kadar utanç hissetmiyorum.

Öpüşmemiz hararetli, umutsuz, sanki birbirimize doyamıyormuşuz gibi bir hal alıyor. Birkaç dakika bu şekilde kalıyoruz, dillerimiz okşuyor, vücutlarımız sürtünüyor, ellerimiz keşfediyor. Ama daha ileri gitmek için hiçbir hamle yapmıyoruz, sadece birbirimizin dokunuşunun, tadının, birbirimize karşı hissettiklerimizin tadını çıkarıyoruz. Sanki tüm dünya yok olmuş, sadece ikimiz kalmışız gibi.

Isaac öpücüğünü keserek geri çekiliyor ve bir an için onu takdir ediyorum. Saç tellerini çekiştirdiğim için saçları her tarafa dağılmıştı. Dudakları yoğun öpüşmemizden dolayı kırmızı ve hafif kabarık, kahverengi gözleri o kadar büyük bir hayranlıkla dolu ki kalbim göğsümde kabarıyor.

"Çok güzelsin," diyor, tek parmağını dudaklarımda yavaşça gezdirerek. Onu yakalayıp ağzımın içine çekiyorum, alaycı bir şekilde ısıyorum ve bakışları ısınıyor.

Parmağını çekerek ıslak parmağını boynumdan aşağıya ve göğsümün üzerinden geçiriyor, ta ki *tişörtümün* kenarına gelene kadar.

"Kollarınızı kaldırın."

Dediğini yapıyorum ve hızlı bir hareketle üzerimdeki örtüyü çekip alıyor, beni sadece boxer'ıyla bırakıyor. Bakışlarını yavaşça vücudumda gezdirdikten sonra aşağı eğiliyor ve meme ucumu ağzına alıyor. Onu emerken parmaklarıyla diğerini sıkıyor ve beni ihtiyaç içinde kıvrandırıyor.

Tişörtünü çekiştirerek sessizce ne istediğimi belirtiyorum ve o da göğüs ucumu serbest bırakıyor, böylece tişörtünü çıkararak yontulmuş göğsünü ve karın kaslarını ortaya çıkarabiliyor. Ağzı tekrar benimkine geliyor ve beni tutkuyla öpüyor, neredeyse nefesimi kesiyor.

İçinde ne olduğunu hissetmek için şortunun kemerine uzandığımda, öpücümü kesiyor ve bacaklarımdan arasında yüzüstü yatana kadar vücudumdan aşağı kayıyor.

"Sana dokunmaya çalışıyordum." Suratımı asıyorum, artık ulaşamayacağım bir yerde olduğu için sinirleniyorum. "Ve sana izin vereceğim," diyor, gözleri içeri giren ışıktaki parlıyor dışarıdan. "Ama önce senin tadına bakmam gerekecek." Parmaklarını lastiğin etrafına doluyor ve kalçalarımdan aşağı çekiyor ve işte o zaman anlıyorum... beni *tatmak* istiyor.

Ağzının *orada* olduğunu düşününce bacaklarım kapanmaya çalışıyor ama o çoktan kalçalarımın arasına girmiş, onları açmaya zorluyor. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştım. Eski sevgilim yatakta bencildi ve seks çok basit ve eksikti.

Ama içimde Isaac'ın James gibi olmadığına dair bir his var. Tanıştığımızdan beri yaptığı her şey beni rahat ettirmek, iyi hissettirmek, benimle ilgilenildiğinden emin olmak içindi. Bunun yatak odasında değişeceğini düşünemiyorum.

Ve dudaklarımı aralayıp yarığımı yalayarak beni haklı çıkarıyor. Klitorisimde durup dilini aşağı yukarı oynatarak vücudumun kasılmasına neden oluyor. Bir parmağını, sonra iki parmağını içime sokuyor ve birkaç ay geçtiği ve sadece bir erkekle birlikte olduğum için beni geriyor, popomu yatağın dışına doğru eğilmeye zorluyor.

"Oh, Tanrım," diye nefes alıyorum, Isaac diliyle klitorisimi okşarken ve parmaklarıyla beni sikerken vücudum geriliyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Birikme. Yoğunluk. Sanki amımdan ruhuma doğrudan bir bağlantısı varmış gibi.

"İşte bu," diye ikna eder. "Benim için gel, bebeğim. Dilimin her yerine boşal."

Uzanıp meme ucumu çimdikliyor, klitorisime baskı uyguluyor ve parmaklarını içime sokuyor ve aniden tüm gerilim serbest kalıyor. Bedenim uçuyor ve bulutların üzerinde süzülüyorum. Bacaklarım titriyor ve göz kapaklarımın ardında yıldızları -evet, gerçek lanet yıldızları- görüyorum.

Gözlerimi zorla açtığımda Isaac'ın hâlâ aynı yerde yattığını ve yüzünde bilmiş bir sırıtış olduğunu görüyorum. Parmağını merkezime doğru sürüklüyor ve lanet olası bir deprem gibi artçı sarsıntılar beni sarsıyor.

"Uh-uh," diye mırıldanarak elini hassas bölgeden uzaklaştırıyorum.

Kıkırdıyor ve yan tarafına dönüyor. "Numara yapmadığından emin olmak istedim."

"Bu çok iyiydi." Yan dönüp yüzümü ona dönüyorum, gözlerim zar zor açık kalabiliyor. "Şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazm gibiydi."

Isaac kocaman sırıtıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Eğer istediğim gibi olursa, sana bir daha orgazm yaşatacak tek kişi ben olacağım."

Hâlâ orgazmın etkisindeyim, pantolonuna uzanırken onaylayarak inliyorum. Vücudum jöle gibi hissediyor olabilir ve gözlerimi kapatıp önümüzdeki yedi saat boyunca uyuyabilirim, ama onun da benim kadar iyi hissettiğinden emin olmamamın imkanı yok. Ben eski sevgilim gibi bencil bir pislik değilim.

Ama ben pantolonuna uzanamadan elimi kaldırıyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Seni temizlemek için bir şeyler getireyim."

"Henüz değil." Üstüne çıkıyorum ve kaslı kalçalarının arasına giriyorum. "Sıra sende." Belden yukarısı çıplak, bu yüzden vücudunu keşfediyorum, göğüs kasları boyunca ve gövdesinde ağzı açık öpücükler izliyorum. Mutlu izinden aşağı doğru ilerlerken üzerindeki saçlar burnumu gıdıklıyor.

"Cam, yapmak zorunda değilsin-"

Elim şortunun içine girip sert aletinin etrafını sardığında sözleri kesiliyor. Parmaklarım kalın kolanının etrafına zar zor sığarken, malzemeyi aşağı çekiyorum ve aletini serbest bırakıyorum. Baş mor ve kızgın ve bir miktar prekum dışarı sızıyor.

Dudaklarımı ıslatıyorum, sonra onu ağızma alıyorum, aleti tepki olarak kalınlaştırırken uzunluğunu yukarı ve aşağı kaydırıyorum. Onu bırakıp yukarı baktığımda, gözlerim onunkilerle buluşuyor, bakışları kavurucu bir sıcaklıkta.

Aramızdaki bağı koparmadan onu boğazıma kadar alıyorum, dilimi kadifemsi pürüzsüz etinde gezdiriyorum. Bir erkeğin aletini emmenin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir ve çok da kötü olmayacağını düşünmüştüm, yani kadınlar bunu her gün yapıyor... ama hoşuma gideceğine hazırlıklı değildim. Gerçekten hoşlanmak gibi. Tadını, verdiği hissi, kontrolün bende olduğunu hissetmeyi.

"Cam," diye hırlıyor. "Yaklaştım..."

Uyarısına kulak vermeyi düşündüm, ama zaten gırtlığına kadar girmiştim, bu yüzden sonuna kadar kararlı kalabileceğimi düşündüm. Hızımı artırıyorum, aleti ağızımda şişene kadar onu daha sert, daha derin emiyorum. Bana vereceği her şeyi almaya hazırım, ama bunu yapamadan önce parmakları saçlarımı kavırıyor ve tam zamanında ağızımı ondan çekiyor, döl ipleri fişkırıyor ve tüm göğüslerime ve karnına iniyor.

Hayranlıkla izliyorum ve işi bittiğinde parmağımla karnından bir parça alıp merakla ağızma atıyorum. Tuzlu, yoğun ve oldukça iğrenç.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor nefes nefese kalmış bir sesle.

"Bu benim ilk boşalmamdı. Boşalmanın tadını merak ediyordum."

İtirafım karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ve?" "Ve yutmama izin vermediğin için gerçekten çok mutluyum."

CHAPTER THIRTEEN

CAMILLA

"CAM, ALARMIN ÇALIYOR."

Uykulu bir şekilde inledim ve Isaac'ın yanına daha da sokuldum. Temizlendikten sonra uzandık ve bir noktada gözlerim kapanıp kendimden geçene kadar saatlerce konuştuk. Yatağı rahat, çarşafları sıcacık ve nefis kokuyor. Yakın zamanda ne bu yataktan ne de ondan ayrılmak istiyorum.

"Tatlım," diye mırıldanıyor, beni sırtüstü yatırıyor ve boynumdan aşağıya doğru öpüyor. "Alarminin sürekli çalmasının bir nedeni var mı?"

Aralıksız gürültüyü kesmek için uzanıp telefonumu alıyorum. Tekrar uyumak istiyorum ama kalkmam lazım. Birincisi, babamı ziyarete gitmeliyim ve ikincisi, lanet olası bir iş bulmalıyım.

"Evet, gitmem gerek."

Öpücükleri kesildi ve bana baktı. "Nereye gitmen gerekiyor?"

"Üstümü değiştirmek için eve. Sonra da babamı ziyarete."

Ayağa kalktı ve beni kollarına çekti. "Seni ben götüreceğim."

Şimdiden başımı sallamaya başladım. Isaac'ın kalçama yapışıp kalmasını ne kadar istesem de, bu işi kendim halletmem gerekiyor. Dün harika bir kaçıştı ama İtalyan yemeği yerken uzanıp film izlemek benim gerçekliğim değil. "Yalnız gitmeliyim."

Yataktan çıkıyorum ve artık temiz olan giysilerimi alıp Isaac'ın gömleğini çıkarıp giyiyorum. Yatağın kenarına geçip beni izliyor. Giyindikten sonra ona doğru yürüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var."

Başını kaldırıp iç geçiriyor. Bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum ama kendini tutuyor. "En azından numaranı alabilir miyim?"

"Elbette, ama sadece acil durumlar için, babamın beni araması gerekirse diye, o yüzden dakikalar ve mesajlar sınırlı." Dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. "Gitmem gerek."

"Bana birkaç dakika ver de seni eve götüreyim. Yürüyemezsin ya da lanet olası bir taksi çağıramazsın." Yüzümün yan tarafını avuçluyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Ortadan kaybolmana izin vermeyeceğim, Cam. Söylediğim her kelimedede ciddiydim. Benim için o sensin."

Kelebekler göğsüme saldırıyor ve duygular boğazımı tıkıyor, bu yüzden sadece anlayışla başımı sallıyorum. Isaac duş alıp giyinirken ben de kahvaltı için peynirli yumurtalı sandviç ve kahve yapıyorum. Babamla buluşmak için her zamankinden daha geç kalacağım ama ziyaret saatleri tüm gün, yani sorun olmayacak.

Bir süre sonra Isaac dışarı çıkıyor, yeni duş almış ve şık bir iş kıyafeti giymiş. Saçları hâlâ ıslak ve dağınık; evden çıkıp onu yatağına götürmeyi ve yavaşça soymayı düşünüyorum.

"Güzel kokuyor," diyor, yanağımdan öpüyor ve bir tabak ile fincan alıyor. "Teşekkür ederim." Kahvaltı barında yan yana oturup yemek yerken konuşuyoruz. Bana bu sabah bir randevusu olduğunu ama bir şeyler yapmak istersem daha sonra gelebileceğini söylüyor.

"Telefonuna bakayım." Kilidini açtım ve ona uzattım. Numarasını yazıyor, sonra kendini arıyor, böylece benim numaram onda var. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Bulaşıklarımızı lavaboya götürüyorum ama o haftada birkaç kez gelen temizlikçi kadının halledeceğinde ısrar ediyor, ben de bırakıyorum ki gidebilelim.

Otoparka indiğimizde Isaac'ın bir kamyonet kullandığını görünce şok oldum. Gerçi sıradan bir kamyon değil. Siyah üzerine siyah, canavar gibi bir kamyon.

"Ne?" diye soruyor beni aval aval bakarken yakaladığında. "Seni kamyoncu sanmamıştım."

Gülüyor ve sesi göğsümde yankılanıyor. "Geçen gece seni bu kamyonetle eve bıraktım."

Hah. "Uyuşturulduktan sonrasını pek hatırlamıyorum..."

"Biraz kendinde değildin," diyor ve yolcu kapısını açıyor, böylece ben de atlayabiliyorum. Kapıyı kapattıktan sonra ön tarafa geçip kendisi de bindi. Kontağı çevirdiğinde araç gümbür gümbür çalışıyor. "Peki, beni ne sürerken hayal ettin?" diye soruyor bana gülümseyerek.

"Spor bir araba gibi. Hızlı bir şey."

Sırtışı genişliyor. "Onlardan bende de birkaç tane var." Çeşitli renklerde birkaç spor arabayı işaret ediyor. "Ama ben kamyonetimi tercih ederim. Teknemi çekiyor ve çalışma alanım için daha uygun. İş sahalarına McLaren'le gitmek insanı sadece bir pislik gibi gösterir."

"Yatını mı çekiyorsun?" Açıkladığı şekilde çok büyük olduğunu hayal ettim.

o.

"Hayır. Yat suda kalacak ya da bir yere gönderilecek. Ama ben Biraz eğlenmek istediğimde çıktığım daha hızlı başka teknelerim de var."

İç çekiyorum. Çocuklar ve oyuncakları.

Sitime vardığımızda Isaac benimle daireme kadar yürümeyi teklif ediyor ama ben beni burada bırakması için ısrar ediyorum. Birincisi, boktan evimi görmesini istemiyorum ve ikincisi, yukarı gelirse asla ayrılamayabiliriz.

Beni neyin beklediğini hatırlatmaya çalıştığı belli olan bir öpücükle, onu yakında arayacağıma dair söz verdiriyor ve sonra isteksizce gitmeme izin veriyor.

Binaya adımımı attığımda hâlâ beni izliyordu, ben de içeride kaybolmadan önce bir kez daha el sallıyorum. Geç oluyor ve sonsuza kadar sırada beklemek istemiyorum, bu yüzden hareket etmem gerekiyor. Neyse ki, uyuşturulduğum gece Yasmin çantamı almayı akıl etmiş, bu yüzden anahtarlarım ve banka kartım yanımda - ki içinde neredeyse hiç para yok.

Kilidi açmak için kapıma doğru adım attığımda, kapıdaki bir not beni yerimde durduruyor. Soyup çıkardım ve birkaç kez okudum.

Hayır. Hayır. Hayır. Bu olamaz... Anahtarımı kilide sokmaya çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Lanet olsun!" Elimi kapıya çarpıyorum, sonra da kapıya vurarak açmaya çalışıyorum. Kıpırdamayınca sırtımı sert ahşaba dönüp aşağıya kayıyorum ve popomun üzerine düşüyorum. Birkaç kez uyarıldığımı ve tahliye edildiğimi yazan notu tekrar okurken gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyor. Almak istediğim herhangi bir şey için yönetimden randevu almam gerekecek.

Kendimi tamamen yenilmiş hissederek yere oturup ağlıyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmez ama bazen ağlamak iyi hissettirir.

"Hey," diyor Yasmin, yanımda yere otururken. "Seni koridorun sonundan duydum. Burada ne yapıyorsun? Neyin var?" Başımı omzuna koyuyorum ve notu ona uzatıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Başlangıç olarak, bir iş bulmaya çalış." İçinde bulunduğum ruh haliyle babamı ziyaret etmemin imkanı yok. Bana bir kez baktığında bir şeylerin yanlış gittiğini anlayacaktır. Ve parmaklıklar ardında olduğu için yapabileceği hiçbir şey yok.

"Çok üzgünüm," diyor elimi sıkarak. "Anneme yatıya kalıp kalamayacağımı sorabilirim. İkiz yatağım ikimize de uymaz ama-"

"Hayır, sorun değil. Bir yolunu bulurum." Annesi deli bir sürtük ve Yasmin'in kalmasının tek nedeni kirasının ucuz olması ve yoga stüdyosu için para biriktiriyor olması.

"Eğer yapamazsan, seni her zaman gizlice içeri sokabilirim." Omzuma vuruyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Minnettarım."

Birkaç dakika omzunda ağlamama izin verdikten sonra, sineye çekiyorum ve iş aramak için kütüphaneye gidiyorum. İşe alım yapan birkaç yer buluyorum ve ilkinde gidiyorum. Bankadaki paramla, kiramı hiç ödemediğim için, başka bir yer için para bulana kadar bir motel kiralayabilirim.

İlk yerde durdum ama sadece yarı zamanlı eleman alıyorlardı. Hiç yoktan iyidir diye yine de başvuruyu dolduruyorum ve bir sonraki yere geçiyorum. Bugün kapalıydılar, bu yüzden tekrar gelmek için not aldım. Üçüncü yer, garson arayan bir striptiz kulübü.

"Direği öğrenmek istemediğine emin misin?" diye soruyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Daha iyi para kazanırsın."

"Şimdi olmaz," diyorum kayıtsızca ve ona başvurumu uzatıyorum. Gözden geçiriyor ve sonra yukarı bakıyor.

"Azul'da mı çalıştın?"

Başımı salladım, gerçekten müdürü aramaması için dua ettim. Başvuruma yazmamayı düşündüm ama gerçekten garsonluk yaptığım tek yer olduğu için riske girdim.

"Arturo ve ben iyi arkadaşız. Çok eskiye dayanır. Eğer iyi olduğunu söylerse, seni işe alırım."

Telefona uzandığında kalbim mideme iniyor. Konuşmalıyım ama Arturo'nun bana acımasını umarak sessiz kalıyorum.

Çabucak cevap veriyor ve konuyu bana getirmeden önce birkaç dakika konuşuyorlar. Arturo her ne söylüyorsa iyi bir şey söylememiş olmalı çünkü bana kaşlarını çatarak bakıyor ve telefonu kapatıyor.

"Onu asılı bıraktın."

"Yaptım," diye itiraf ediyorum. "Çok büyük bir hataydı ve bunu düzeltmeye çalıştım ama bana bir şans daha vermedi. Son dakikada istifa etmem dışında, iyi ve çalışkan bir çalışandım. I-"

Elini kaldırıp sözümü kesti. "Direği öğrenmek istiyorsan, bir işin var."

Yenilgiyle iç çektim. "Bunu düşünebilir miyim?"

Omuz silkiyor. "Pazartesiye kadar vaktin var."

"Teşekkürler."

Kendimi başarısız hissederek şehrin kenarına, motellerin olduğu yere doğru yürüyorum. Telefonum cebimde birkaç kez çalıyor, ama aramalara bakacak ya da cevap verecek halim yok. Eğer arayanlardan biri babamsa, bugün neden gelmediğimi soracak... ama cevap vermezsem, endişelenecek.

Telefonumu çıkardım ve tanımadığım bir numara olduğuna emin oldum. Cevap veriyorum ve telefondan babamın sesi geliyor. "Cam, her şey yolunda mı?"

Kaldırımdaki bankın üzerine düşüyorum ve başımı eğip kendime gelmeye çalışıyorum. "Selam baba. Her şey yolunda. Bugün gelemediğim için üzgünüm." Sesim son kelimedede çatlıyor ve anlamamasını umarak yüzümü buruşturuyorum.

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kalıyor. "Senin için endişeleniyorum."

"Lütfen olma."

Telefonda oturuyoruz, ikimiz de tek kelime etmiyoruz, ta ki biri ona inme vaktinin geldiğini söyleyene kadar. Acil bir arama yapmak istemiş olmalı.

"Cam..."

"Sorun yok, baba. Söz

veriyorum." "Seni

seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattığımız anda yüzüm ellerimin arasına düşüyor ve bugün ikinci kez ağlıyorum, ne zaman rahatlayacağımı merak ediyorum. Kendimi güçlü biri olarak görmeyi seviyorum ama bir insanın kırılmadan önce dayanabileceği çok şey var. Ve şu anda, kırılma noktama çok yakınmışım gibi hissediyorum.

Kim bilir ne kadar zamandır ağlıyordum ki omzuma konan bir el beni yerimden sıçrattı. Kim olduğunu görmek için baktığımda Isaac'i karşımda buluyorum.

"Beni takip mi ediyorsun?" Yarı şaka yapıyorum.

Gölmüyor. "Benim rıhtımındasın."

Etrafıma bakıyorum ve haklı olduğunu anlıyorum. Oturduğum bank onun sahibi olduğu marinanın önünde yer alıyor. "Bunların senin olduğunu fark etmemiştim."

"Şehrin çoğu benim," diye mırıldanarak yanıma oturdu. "Nerede olduğunuzu fark etmediğinize göre, beni aramadığınızı varsayıyorum."

"Hayır, değildim." Yüzümün ağlamaktan şişmiş ve kızarmış olması gerektiğini bildiğim için ona bakmaktan kaçınıyorum ama Isaac buna dayanamayıp çenemi kaldırıyor, ben de bakışlarıyla buluşmak zorunda kalıyorum.

"Ne oldu? Babanın bir sorunu mu var?"

"Onu görmeye gitmedim." İç çektim. "Baştan başlamak için günü geri sarabilmeyi dilediğin oldu mu hiç?"

Başını sallıyor ve yaklaşıyor, kolu beni rahatlatmak için arkama kayıyor. "Hangi gün yeniden başlamak istersin?"

"Çok fazla..." Mizahsızca gülüyorum. "Ama şu anda, sadece bugün iyi olurdu." Başımı açık koluna yaslıyorum ve kolonyasının erkeksi kokusunu içime çekiyorum.

"Neyi farklı yapardınız?"

"Yataktan çıkma. Bütün gün kollarında sarılı kal."

Bana sarılışını sıkılaştırıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Neler oluyor, Cam?"

Başımı sallamaya başlıyorum ama çenemi tekrar kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Bana hiçbir şey söyleme. Bana söylemezsen bunu düzeltemem."

"Bunu düzeltmek senin işin değil."

"Dün gece sana ne demiştin?" Çok şey söylendi, ama neyi kastettiğini düşünmeye çalışıyorum... "Sen benimsin, Cam," diyor, cevap vermemi beklemeden. "Tek kişi. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişisin ve bu da sen ne yaşıyorsan benim de onu yaşadığım anlamına geliyor."

Tanrım, bu adam. Nasıl oluyor da her şey bu kadar yanlış giderken aynı zamanda bu kadar doğru olabiliyor? Sanki o benim karanlığımdaki ışık.

"Bunu anlıyorum ve aramızdaki bağı ben de hissediyorum ama yine de birbirimizi çok az tanıyoruz ve benim yüküm senin yükün değil. Biriyle çıkmak eğlenceli olmalı, yüklerle dolu olmamalı. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Hayır." Sözümlü kesti. "Sana hiç zaman vermiyorum. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Ona yalan söylemeyi düşünüyorum. Bana acımasını istemiyorum ve kurtarılması gereken zor durumdaki bir genç kız gibi görünmek istemiyorum, ama burada oturmuş sudaki teknelere bakarken, birinin içeri girmesine izin vermem gerektiğini biliyorum çünkü en dip noktadayım. Dibe vurmuş durumdayım ve elimi uzatıp Isaac'ın beni yukarı çekmesine izin vermeliyim.

"Ben evsizim." Kaşları şaşkınlıkla çatıldığında, kiramı nasıl geciktirdiğimi ve James binayı yenileyip lüks bir apartman kompleksine dönüştürmeye çalıştığı için bulabildiği herkesi dışarı attığını anlatıyorum. "Bütün eşyalarım hala orada..." Elimde pek bir şey yok. Çoğu nakit karşılığı satıldı ama yine de bana ait hiçbir şeye erişememek berbat bir durum. "Beni dışarıda bıraktı ve geri almak için randevu almam gerekiyor."

"Bütün gün ne yaptın?"

"İş arıyorum. Ally Cats işe alıyor ama öğrenmem gerek-"

"Striptiz kulübü mü?" diye havlıyor. "Öyle bir şey olmayacak."

"Anlamıyorsunuz. Ailemin adı çamura bulandı. Seçeneklerim sınırlı ve Ağustos'a kadar okula dönemem, o da ancak kredi için onay alabilirsem."

"Benimle eve geliyorsun."

"Ne?" Kollarından geri çekiliyorum. "Bu gece için mi?" "Sonsuza kadar. Tanrım, kadın, sanki beni dinlemiyorsun."

"Seni anlıyorum! Ama hadi ama, beni sadece bir hafta kadar tanıdıktan sonra hayatının geri kalanında beni isteyeceğini bilemezsin."

"Belki sen bilmiyorsun," diyor, "ama ben biliyorum. Seni istiyorum, Cam. Bugün, yarın, sonsuza dek."

"Neden? Neden ben? Anlamıyorum. Ben dram ve yüklerle doluyum. Vergi kaçakçılığı ve kara para aklama suçlarından hapse giren bir adamın kızı olan benimle birlikte olmanın seni sadece kötü göstereceğini biliyor olmalısın. Sen mükemmel bir adamsın ve muhtemelen istediğin her kadına sahip olabilirsin, o zaman neden ben?"

"Sadece görmüyorsun," diyor yüzümü avuçlayarak. "Sen tekmelendin -Yenildiniz ama yine de çok güçlü kaldınız. Annen kanserden öldü, baban hapse girdi ve sen bildiğin tek hayattan boktan bir durumun içine atıldın. Ama bir kez bile bana şikâyet etmedin. Seni istediğimi açıkça belirttim ve sen bunu kendi yararına kullanmak yerine striptiz kulüplerinde iş bulmaya çalışıyorsun."

Derin bir i çekiyor ve birkaç tutam saçını kulağımanın arkasına sıkıştırıyor. "Daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama iimin derinliklerinde bunu hissediyorum. Sen aradığım kişisin." Omuz silkiyor, sanki öyle söylediğı için bu kadar basitmiş gibi. "Şu anda farklı sayfalarda olduğumuzu anlıyorum ve arayı kapatmanı beklemekte bir sakınca görmüyorum. Aynı sayfaya gelmen için önümüzde koca bir hayat var ama bunu yaparken benim evimden de yapabilirsin."

Ayağı kalkıyor ve elimi tutarak beni yukarı çekiyor, böylece vücutlarımız birbiriyle aynı hizaya geliyor. "Hayatım boyunca seni bekledim ve artık sana sahip olduğuma göre, hiçbir şey seninle ilgilenmeme engel olamayacak."

CHAPTERFOURTEE N

ISAAC

"NE YEMEK İSTERSİN?"

Camilla bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ama onu görmezden geliyorum. Burada oturup onunla yaşam koşulları hakkında ileri geri konuşmayacağım. Onun yaşayacak bir yeri yok ve benim de onun yaşayabileceği bir evim var. Bu kadar basit. Onunla tanıştığım ilk günden beri tek istediğim onunla birlikte olmak ve ona bakmaktır. Onu tanıımıyordum bile, ama biz içeri girmeden önce yardım etkinliğinde korktuğunda, onu rahatlatmak ve korumak için bir dürtü hissettim. Tıpkı şimdi hissettiğim gibi. Bana ihtiyacı var ve ben de onun yanında olmak istiyorum.

"Isaac, bu konuda nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun? Birlikte yaşamaya başlamak büyük bir olay. Hiç biriyle yaşadın mı?"

"Hayır, sen yaptın mı?" Yapmadığını biliyorum, ama belli ki bunu böyle yapmak istiyor, bu yüzden sanırım birlikte oynamak zorunda kalacağım.

"Şey, hayır, ama..."

"Ama hiçbir şey. Ben ne istediğimi biliyorum. Seni, evimde. Yatağında, duşumda-"

"Bu seksten daha fazlası," diyor bıkkınlıkla. "Bu birlikte yaşamak." "Ne olduğunu biliyorum." Onu kucağıma çekiyorum, bana karşı hissetme ihtiyacı duyuyorum. Elbette isteyerek geliyor, yapmayı sevdiğini öğrendiğim gibi parmaklarını saçlarımdan geçiriyor. "Bir alanı paylaşmamız, birbirimizi tanımamız, kıyafetleri kimin yere bıraktığı konusunda kavgaya etmemiz. Tembellik. yatakta geçen günler, iki insanın tek bir hayat yaratmak için bir araya gelmesi."

Yüzünü çerçeveleyorum ve dudaklarından nazikçe öpüyorum, söylemek üzere olduğum şeyi söylemek istemiyorum ama söylemem gerektiğini

biliyorum. "Eğer bunların hiçbirini istemiyorsan, anlarım. Eğer sana uygun kişi ben değilsem, bu beni ne kadar öldürse de, bunu yapmayacağım.

Seni kovalamak. Ben ne istediğimi, nasıl hissettiğimi biliyorum ama bu senin de aynı şekilde hissettiğin anlamına gelmez ve eğer hissetmiyorsan kararına saygı duyarım. Ama ne olursa olsun, kalacak bir yere ihtiyacın olursa, evim sana açık."

Onu önemsiyorum ve sadece bir arkadaş olarak bile olsa arkasını kollayacak birine ihtiyacı var.

Başını iki yana sallar. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Sadece korkuyorum. Bu hisler sert ve hızlı bir şekilde ortaya çıktı, sanki bulutların üzerinde süzülüyormuşuz gibi, ama ben dibe vurdum, bu yüzden düşmenin ne kadar kötü olduğunu zaten biliyorum."

"Herkes düşer," diyorum ona karşı dürüst davranarak. "Ama fark şu ki, seni yakalamak için yanında hiç ben olmadım."

Gözlerini kapatıyor ve başını omzuma yaslıyor, yumuşak dudakları boynumun kenarına bir öpücük konduruyor. "Tamam," diye mırıldanıyor, bana sarılışını sıkılaştırarak. "Senin yanına taşınacağım."

"NE İÇMEK İSTERSİNİZ?" DIYE SORAR GARSON.

"Sek bir viski alacağım." Camilla'ya bakarak sipariş vermesini işaret ediyorum. Christopher'ın yerindeyiz - geçen gece burada yemek yiyemediğimiz için Camilla'nın benim yanıma taşınmayı kabul etmesini kutlamak için mükemmel bir yer olduğunu düşündüm. İkinci bir şans gibi, ama bu sefer gerçekten başaracağız.

"Umm... Sadece su, lütfen," diyor.

Garson başını sallar ve sonra gözden kaybolur.

"Başka bir şey istemediğine emin misin?" Menüü kaldırıyorum. "Kadınlar şu meyveli içecekleri sevmez mi?"

Gülüyor ama sesi garip geliyor. Ona sorunun ne olduğunu soramadan eğilip fısıldıyor: "Kaç yaşında olduğumu biliyor musun?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Arkadaşı yirmi yedi yaşında, bu yüzden onun da aynı yaşlarda olduğunu varsayıyorum... belki biraz daha genç.

"Bana bir kadına yaşını sormanın kabalık olduğu öğretildi."

Yine gülüyor, ama bu sefer kaygısız. "Belki de bana taşınmayı teklif etmeden önce sormalıydın." Gözlerinde bir pırıltı var ve içimden bir his beni şok etmek üzere olduğunu ve bundan zevk aldığını söylüyor. Üniversitede olduğuna göre on sekiz yaşından büyük olmalı...

"Doğum günüm önümüzdeki Cumartesi. Yirmi bir yaşına giriyorum." Vay be. Düşündüğümünden biraz daha gençmiş. "Daha genç bir kadınla çıkmak senin için sorun olur mu?"

"Yaşının kaç olduğu önemli değil. Senin hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek." Pek çok çiftin arasında büyük bir yaş farkı vardır. "Peki ya sen? Yaşlı bir adamla çıkmak senin için sorun olur mu?"

Dudaklarından bir kıkırdama kaçıyor. "Otuz dört pek de yaşlı sayılmaz." "Yaşımı nereden biliyorsun?"

"Randevumuzdan sonra seni Google'da aratmış olabilirim."

Sandalyesini kendime doğru çekiyorum ve onu öpüyorum. "Bu hoşuma gitti." "Seni Google'da aratmam mı?"

Şaşkınlıkla burnunu kıvırıyor ve ben de burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum. "Beni Google'da aratacak kadar merak ettiğini. Randevumuzdan sonra aklına ben geldim."

Tam başka bir şey söyleyecekken telefonu çalıyor ve alını kırışarak telefonu çıkarıyor. "Bunu almam gerekiyor. Benim için sipariş verin, lütfen."

Ayağa kalkıyor ve şehir merkezine bakan terasa doğru yürüyor. Alçak sesle konuştuğu için ne dediğini duyamıyorum ama yüzü hüznle dolu. Garson geliyor ve ne alacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı için ikimiz için de biftek ve deniz ürünleri sipariş ediyorum.

Birkaç dakika sonra gelip tekrar oturuyor, sessiz ve mesafeli.

"Kimdi o?"

"Babam. Bugün onu görmeye gidemedim. Tahliye edildiğimi öğrendim ve onu daha fazla strese sokmak istemedim. Daha önce konuşmuştuk ama telefonu kapatmak zorunda kaldı, bu yüzden beni kontrol etmek için geri arıyordu."

Kahretsin, bu kadın... o kadar güçlü ki, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor. "Ziyaret saati kaç kadar?"

"Saat yedi."

Saatime baktım. "Yemeğimizi yiyelim, sonra seni onu görmeye götüreceğim." "Emin misin? Seni dışarı atmak istemiyorum. Yapabilirim-"

"Cam, şu anda bir şeyi anlamam gerekiyor. Sen benimsin, yani yaşadığın her şey benim. Neye ihtiyacın varsa, ona sahip olduğundan emin olacağım. Bana yük değilsin ve asla da olmayacaksın."

Bakışları yumuşuyor ve gözleri duygu dolu bir şekilde parlıyor. "Teşekkür ederim." Eğildi ve beni öptü. "Onu görmeyi gerçekten çok isterim. Keşke

benimle içeri gelebilirsin, böylece onunla resmen tanışabilirsin. Bugün ona senden bahsedeceğim. Sanırım artık o kadar da yalnız olmadığımı bilmek onu daha iyi hissettirecektir."

Yemeğimizi bitirdikten sonra babasını ziyaret edebilmesi için kuzeye doğru yola çıktık. Orada yaklaşık bir saat kalıyor ve dışarı çıktığında yüzü şiş ve gözleri kızarmış oluyor. Onaylananlar listesinde olmadığım için dışarıda bankta bekliyorum, işimle uğraşıyorum. Bana doğru geldiğini gördüğümde yerimden fırlayıp doğruca ona doğru gidiyorum. Kollarını bana doluyor ve yüzünü göğsüme bastırıyor.

"Sorun nedir?" Geri çekilip yüzünü yukarı kaldırarak soruyorum.

"Bir şey yok." Başını sallıyor ve ben de rahatlayarak iç çekiyorum. "Sadece duygusalım. Ona ikimizden bahsettim ve ilk başta yaş farkından dolayı pek mutlu olmadı ama birbirimize karşı hissettiklerimizi açıkladıktan sonra anlayışlı davrandı. Ama sonra dedi ki..." Ağlamaları derinleşiyor, söylemeye çalıştığı şeyi kesiyor ve kalbimin çatladığından neredeyse eminim. Camilla'yı üzgün, hatta ağlarken görmüştüm ama onu bu kadar perişan görmemiştim ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Ne oldu?" Bizi banka götürüyorum ve onu kucağıma oturtuyorum - kadının kucağında kendi koltuğundan daha fazla zaman geçirdiğinden oldukça eminim- ve bunu seviyorum. Buna izin vermesini de seviyorum.

"On beş yıldır içeride... iyi halden belki on yıl. Isaac çok üzüldü, bir gün evlenmemi ve bebek sahibi olmamı özleyeceğini söyledi." Göğsüme doğru hıçkırıyor ve ben de elimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek onu rahatlatmaya çalışıyorum. Şimdi zamanı değil ama sözleri bana geleceğimizi, parmağına bir yüzük takmayı, onu bebeklerimle doldurmayı düşündürüyor. Tüm bunları düşünmek için çok erken ama elimde değil.

"Clint ve James'ten nefret ediyorum," diye mırıldanıyor. "Babama komplo kurdular ve şimdi o her şeyi kaçırarak. Bir gün benimle koridorda kim yürüyecek? Çocuklarım tek büyükbabalarını nasıl tanıyacak? Onlar dışarıda herkesi mahvetmeye devam ederken o içeride sıkışıp kaldı."

Yüksek sesle burnunu çekiyor ve geri çekiliyor, gözleri açılıyor. "Çok özür dilerim. Yapacağımızı ima etmeye çalışmıyordum-" İnliyor ve yüzünü kapatıyor. "Berbat durumdayım. Henüz taşınmadım, fikrini değiştirip kaçmak istersen seni suçlamam."

Bir kahkaha attım çünkü o biraz dağınık biri ama bu yönünü sevmiyorsam ne olayım. Annem her zaman babamın onun parlak zırlı şövalyesi olduğunu söylerdi ve sanırım bir parçam onun için böyle olmak isterdi. "Ben

Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedim ve onu usulca öptüm. Ama Pruitt ve babasıyla ilgili bu meseleyi araştıracayıım. Her şey ortaya çıktığında, beni ilgilendirmediği için bu işin dışında kaldım ama artık Cam'le birlikte olduğuma göre, bunu kendi işim haline getireceğim. Clint ve yavruları çok şaibeli ve babasına komplo kurduklarından şüphem yok.

Eve geldik ve Cam film izlemeyi önerdi. "İzleyebiliriz ama önce yapmamız gereken bir şey var."

Beni şimdi bizim odamız olan yere kadar takip ediyor ve şaşkın şaşkın etrafına bakıyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Ne kadar sevimli olduğuna gülüyorum. Kadın kendi dünyasında kaybolmuş. "Taşınıyorsun." Üstteki kutuyu açıyorum ve bulduğum ilk şeyi çıkarıyorum. Onun ve ailesinin bir fotoğrafı.

"Bunlar benim eşyalarım mı?" diye soluk soluğa soruyor, kutuyu tamamen açıp içine dalıyor.

"Evet, adamlarımdan birine her şeyi kutulatıp buraya getirmesini söyledim. Mobilyalar ve mutfak eşyaları depomda, bir depolama ünitesinde, ama diğer her şey incelemeniz için burada. Dolapta bolca yer var ve ben de şifonyerde yer açacağım."

şok ve dehşet içinde kafasını kaldırıyor. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz? Ben mi taşınıyorum?"

Yelesinin arkasından tutarak onu kollarıma çekiyorum. "Bunu kesinlikle yapıyoruz." Ağzım onunkine çarpıyor ve dudaklarımız birbirinin etrafında kıvrılıyor. Tadı tatlı, en iyi bağımlılık gibi ve onu öpmekten bıkacağım bir zaman gelmeyeceğini biliyorum.

Ağzımın içinde inliyor, dili benimkinin etrafında kıvrılıyor ve vücudunu benimkine bastırıyor. Kıçının kabarıklığını avuçluyorum ve o da zıplayarak mükemmel bacaklarını belime doluyor. Öpüşmelerimiz daha harareтли bir hal alıyor, o da daha fazlasını isteyerek merkezini bana sürtüyor.

Kutuları unutarak onu yatağıma götürüp ortasına yatırdım ve bir an için önümde duran şeyin değerini anladım. Camilla'ya dünya kadar vaktimiz olduğunu söyledim ama gerçek şu ki her günümü son günümüş gibi yaşıyorum. Anne ve babanızı benim gibi aniden kaybettiğinizde, hayatın bir anda ne kadar çabuk sona erebileceğini zor yoldan anlıyorsunuz. Ve ben her günümü bu kadını şımartarak geçirmeyi planlıyorum.

"Isaac," diye nefes alıyor, beni kendine doğru çekiyor. "Seni istiyorum." Takım elbiseme pençelerini geçirip çıkarmamı istiyor ve ben de sadece boxer'ımla kalana kadar tüm kıyafetlerimi çıkarıyorum. Geri tırmanırken ateşli bakışları sessizce beni değerlendiriyor.

ve Noah'ya, rutinimin bir parçası haline gelene kadar beni her lanet olası gün spor salonuna gitmeye zorladığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Ağzılarımız yakıcı bir öpücükle birleşiyor. Onunla ilk kez birlikte olduğumda yavaş hareket edeceğimi ve vücudunun her santimini öğreneceğimi söylemiştim ama tırnaklarını kürek kemiklerimde gezdirip vücudunu benimkine sürterken yavaş hareket edebileceğimden emin değilim.

Tişörtünü başının üzerine kaldırarak siyah dantelli sütyenini ortaya çıkarıyor, ardından şortunu bacaklarından aşağı iterek tekmeliyor. Vücudu mükemmeldir. Göğüsleri dolgun, karnı dümdüz ve yumuşacık, denizinde pembe bir mücevher sallanıyor. "Sana içimde ihtiyacım var, hemen," diye yalvarıyor, ona bakmak için durmamdan rahatsız olmuş gibi görünüyor.

Kollarını boynuma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor, dilini dudaklarımın kenarında gezdirdikten sonra kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısıtıyor. Geri çekildiğimde, bakışlarım onunkilerle buluşuyor, gözlerinde bir pırıltı var. Sert istiyor. Ona bunu kesinlikle verebilirim.

Alt dudağını çekiştirerek onu ısıtıyorum ve o da zevkle inliyor. Bacakları etrafımda geriliyor ve sıcak amını sikime sürüyor. "Ne istiyorsun bebeğim?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum. kan damlasına sebep oldum.

"Ben... Bilmiyorum," diye nefes alıyor. "Sadece çok tahrik oldum. Sana ihtiyacım var." Usulca kıkırdıyorum, bu kadar masum olmasına bayılıyorum. "Seni yakaladım."

Sütyeninin kaplarını aşağı çekerek, dikkat çekmek için yalvaran dik, pembe meme uçlarını ortaya çıkarıyorum. Birini ağzıma alıp sivri ucunu emiyorum ve Camilla altımda kıvranıyor. "Daha sert," diye yalvarıyor. "Lütfen."

Göğsünü avuçluyorum ve meme ucunu tekrar ağzıma alıyorum, bu sefer ısıtıyorum. İnliyor, sırtını kamburlaştırıyor ve göğsünü yukarı doğru itiyor. Meme ucunu ısıtıp emiyorum, sonra diğerine de aynı ilgiyi gösteriyorum. Cam tüm bu süre boyunca inliyor ve onu sadece meme ucu uyarımıyla orgazm edip edemeyeceğimi merak ediyorum. Daha sert emiyorum, teorimi test ediyorum ve o ağır bir şekilde pantolonunu indiriyor.

"Aman Tanrım. Çok iyi hissettiriyor."

Dudaklarım meme uçlarından birine dolanmışken, iç çamaşırını yana itiyorum ve parmaklarımı içine daldırıyorum, onu sıırılsıklam buluyorum. İki parmağımı sokuyorum ve geçen seferki gibi çok sıkı. Onu bu kadar sıkı, sikimi sıkarken hayal ettiğimde kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Daha önce

seks yapmış olabilir ama adamın aletinin küçük olduğu belli, çünkü neredeyse bakire gibi hissediyor.

Parmakları saçlarımın arasında geziniyor, uçlarını çekiştiriyor, yüzümü göğsüne doğru iterken sessizce daha fazlası için yalvarıyor. Parmaklarımı içine sokup çıkarırken meme ucunu ısırıp ağzıma alıyorum. Başparmağım şişmiş klitorisine daireler çizerek masaj yapıyor ve saniyeler içinde sert ve gürültülü bir şekilde boşalıyor.

İçine girme ihtiyacıyla boxer'ımı indirip iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekiyorum. Kalçalarımın üzerinde oturuyorum, ona ilk kez girdiğimi görmek istiyorum ve dirseklerinin üzerinde yukarı kalkıp aşağı baktığında beni şaşırtıyor.

Sikimi yumruklayıp aşağı yukarı okşuyorum, o da bacaklarını açarak bana erişim sağlıyor. Daha yakına kayıyorum, kalçalarını benimkiyle buluşacak şekilde kaldırıyorum ve başını yarığında yukarı ve aşağı kaydırıyorum, uyarılmasıyla parıldamasını izliyorum.

"Dalga geçme lan," diye tıslıyor, bana ters ters bakarak. "Becer beni, şimdi."

Tek bir hızlı hareketle, bedenlerimizi en samimi şekilde birbirine kaynaştırarak sonuna kadar soktum. Camilla'nın sırtı yatağa çarptı ve ellerimi şiltenin üzerine bırakarak onu hapsettim.

"Bacaklarını etrafıma sar." Ağzına giriyorum, dilimi içeri sokuyorum ve ayak bileklerinin etrafımda kilitlendiğini hissettiğimde, daha sert itiyorum, zevkle inlemesine neden oluyorum. Sıcak, ıslak ve çok sıkı. Onu derinlemesine becerirken, her geri çekilip tekrar içeri girdiğimde dibe vurduğumdan emin olarak, onu başka bir doruğa gönderecek doğru pozisyonda vurduğumdan emin oluyorum.

Onu mümkün olan her şekilde almak istiyorum, ama şu anda, onu sadece bu şekilde alıyorum, ağızlarımız ve vücutlarımız birbirine bağlıyken. Yaklaştığımı anladığımda, aramıza uzanıp klitorisini çimdikliyorum. Başını yukarı kaldırıp öpüşmemizi kesiyor ve ben de yüzümü boynuna gömüp içine boşalırken boynunu emip ısırıyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gördüğüm şeye bayılıyorum. Dudaklarında minik bir gülümseme var ve gözleri saf, doymun bir mutlulukla parlıyor.

Kalçalarını hafifçe yukarı kaydırıyorum ve yavaşça çekiyorum, gözlerim döllerimin ondan sızma şekline odaklanmış durumda. Yatağa damlamadan önce onu yakalıyorum ve tek bir parmağımla deliğine geri itiyorum, meyve sularımızın birbirine karışmış hissini seviyorum.

"Sen ne-" Ne yaptığımı anladığında yüzü kıpkırmızı oldu. "Isaac, prezervatif kullanmadık."

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Hayır." Başını sertçe sallıyor. "Para sıkışık ve aylardır seks yapmadım."

"Güzel." Tekrar amına bakıyorum ve sızan tohumu tekrar içine itiyorum. "Artık gençleşmiyorum. Ne kadar erken hamile kalırsan o kadar iyi." İçindeki bebeğimle nasıl şiştiğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Nefes nefese kalıyor, gözleri büyüyor. "Sen delisin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Daha yeni tanıştık."

"Belki." Omuz silkiyorum. "Ama bu ne istediğimi ya da nasıl hissettiğimi değiştirmez.

Çocuk istiyor musun?"

Alt dudağını ağzına götürüp başını sallıyor ve bilmem gereken tek şey bu.

Spermimin bir kısmı kaçıp kıcının çatlağına çarpıyor ve onu geri çekmek yerine parmağımın ucunu büzülmüş deliğine bastırıyorum. Kıcının yanaklarını sıkıyor ve ben de ona bakıyorum. "Hiç buraya getirildin mi?"

Başını sallıyor.

Sularımızdan daha fazla topluyorum ve parmağımın tamamı kaybolana kadar parmağımı deliğine doğru itiyorum. Başını yastığa bırakıyor ve inleyerek kolunu yüzüne atıyor.

"İyi hissediyor musun?" Parmağımı çekip tekrar içeri iterek soruyorum. "Şaşırtıcı bir şekilde... evet," diye mırıldanıyor kolunun altından.

Kıkırdıyorum. *Çok sevimli.* "Yüzüstü dön ve kıpırdama."

CHAPTER FIFTEEN

CAMILLA

ISAAC'IN DEDIĞİNİ YAPIYORUM, sadece kıcımla oynadığı için biraz utanıyorum ve bundan zevk aldığım için daha da utanıyorum. Yataktan atlayıp banyoya koşuyor ve bir dakika sonra elinde bir şişeyle geri dönüyor.

"O da ne?" Merakla sordum.

"Masaj yağı. Kıcını sikeceğim ve daha önce oraya kimse girmediği için canın yanacak." Dürüstlüğü karşısında gözlerim yuvalarından fırladı. "Merak etme, bundan zevk alacaksın. Sertlikten hoşlandığını şimdiden söyleyebilirim." Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve ben de itiraz edemeyerek yüzümü yastığa dönüyorum. Önce dudağımı, sonra da meme uçlarımı ısırana kadar sertlikten hoşlandığımı hiç bilmiyordum. Zevk ve acının birleşimi, o daha amıma dokunmadan beni neredeyse kasılmaya zorluyordu.

Yüzümü yastığa sakladığım için geriye kalan tek duyularım sesim ve dokunuşum. Isaac'in doğrudan kıcıma gitmesini bekliyordum, bu yüzden sütyenimin açıldığını ve malzemenin kollarımdan aşağı kaydığını hissettiğimde kafam karıştı. Hafifçe yukarı kaldırıyorum ve altımdan çekip çıkarıyor, beni tamamen çıplak bırakıyor. Sonra, üst kısmın klik sesiyle açıldığını duyuyorum ve birkaç saniye sonra elleri omuzlarımda. Yağın kayganlığıyla omuzlarımı ve sırt kaslarımı ovarak beni gevşetiyor. Çok iyi hissettiriyor, gözlerim kapanıyor ve onun uzman dokunuşunda kayboluyorum.

Ta ki elleri popoma ulaşana ve her bir yanağımı avuçlayıp kıcımın çatlağına yaklaştıkça birkaç dakika boyunca masaj yapana kadar. Yanaklarımı araladığında ve ılık yağ damlacıkları büzülmüş deliğime indiğinde, kasılıyorum.

"Yapma bunu," diye mırıldanıyor. "Rahatla, bebeğim."

Söylediğini yapıyorum, altıma uzanıyor ve kıcımlı havaya kaldırarak alt yarımı destekliyor. Parmakları merkezimde dans ediyor ve sonra birkaç parmağını aklıma sokuyor. Dokunuşuna karşı hassaslaşarak inliyorum ama onu durdurmak için hiçbir hamle yapmıyorum.

Parmakları beni terk ediyor ve sonra arka girişime baskı yapıyor. Bir parmaktan fazla olamaz, ama sıkı... çok sıkı. Aletinin içimde nasıl hissedeceğini hayal etmek bile istemiyorum. Bir parmak daha eklemiş olmalı çünkü sıkılık yanmaya dönüşüyor.

"Siktir, Cam," diye mırıldanıyor. "Keşke mükemmel kıcının parmaklarımı nasıl içine çektiğini görebilseydin."

Sözleri beni kıvrandırıyor ve hiç düşünmeden elim klitorisimi bulmak için altıma uzanıyor.

Isaac, o kadar anlayışlı ki, hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Kendine mi dokunuyorsun?" Tekrar altıma uzanıyor ve parmakları parmaklarımın üzerine geliyor. "İşte böyle. Kendini okşa. Ama henüz kendini boşaltma."

Kendimi toparlamamın uzun sürmeyeceğini bildiğim için parmaklarımı oynatmıyorum.

Isaac kıcıma geri dönüyor, parmaklarını dar deliğime sokup çıkarıyor ve sonra onları tamamen dışarı çekiyor. İç çekiyorum, aklımın duvarında yarattıkları dolgunluğu özlüyorum. Ama sonra yanaklarımı tekrar aralıyor ve aletinin kalın başının bana doğru itildiğini hissediyorum.

"Derin bir nefes al," diyor. "Yavaş gideceğim."

Nefes veriyorum ve o içeri itiyor. Daha önce hissettiğim yanma yoğunlaşıyor ve kendimi neyin içine soktuğumu merak ederek gözlerimi kapatıyorum. Bu adam, onunla tanıştığım ilk günden beri bana her istediğini yaptırıyor ve şu an da durum farklı değil.

Devam ediyor ve içime giren her santimi hissedebiliyorum. Nefes vermeye devam ediyorum, kendimi gevşek kalmaya zorluyorum ve farkına varmadan bana tamamen girdiğini söylüyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, sesi gergin.

Bunu düşünmek için bir saniye ayırıyorum. Biraz yanma ve acı dışında, aslında acımiyor. Her şeyden çok tok hissediyorum. "Ben iyiyim." Parmaklarım şişmiş mememin üzerinde kayıyor ve onun sikinin içimde olması ve klitorisimin hassasiyeti beni geri itiyor. "Beni becerebilirsin," derken buluyorum kendimi.

Saçlarımı yumrukluyor, ben de serbest bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor. Neredeyse sonuna kadar çekiyor ve sonra yavaşça geri sürüyor. Yavaş yavaş

Yanma zevke dönüşüyor ve ne olduğunu anlamadan önce, o kıcımlı sikerken ben de amımı parmaklarıma sürüyorum.

Önce ben boşalıyorum, neredeyse orgazm çılgınlıkları atıyorum. Bedenim durgunlaşıyor ve kendimi daha fazla tutamayarak karnımın üzerine düşüyorum, Isaac sonuna kadar çekip sikini yumruklarken arkama bakıyorum. Döl iplerinin kıcımın her yerine inişini izliyorum. Gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor ve bakışlarımız kilitleniyor ve o anda derinlerde olduğumu anlıyorum. Onun için hissettiklerim daha önce hissettiklerime hiç benzemiyor ve söylediği her şeyi yaparım. Bu düşünce beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor.

UYANDIĞIMDA KENDİMİ KAVRULMUŞ HİSSEDİYORUM VE TELEFONUMA BAKIYORUM. SAAT 11.

saat. Dışarıdaki karanlık bana gece olduğunu söylüyor ve yanımdaki yatağın boş tarafı bana Isaac'ın burada olmadığını söylüyor. Yarı uykulu bir halde kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum, daha önceki cinsel ilişkilerimizden dolayı tüm vücudum ağrıyor.

Birlikte duş aldıktan sonra - beni duvara yaslayarak sikti ve tekrar boşalmamı sağladı, resmen yatağa yüzüstü düştüm. Tanrım, bu adam orgazmları nasıl dağıtıyor... Aşırı orgazm yüklemesi olduğuna yemin ettiğim şeyden bayılmamış olsaydım, beni tekrar tekrar almasını isterdim.

Yığılı kutulara takılıp düşüyorum, bu da bana yolumuzdan saptığımızdan beri hiçbir şeyi kaldırmadığımı hatırlatıyor. Yanlarından geçerken elimi kutulardan birinin üstünde gezdiriyorum ve kalbim göğsümde çarpıyor. Isaac tüm eşyalarımı almayı nasıl başardı bilmiyorum ama ona çok şey borçluyum. Eşyalarımı almak için kendi yolundan çıkması ve bu kadar çabuk olması benim için dünyalara bedel.

Onu aramak için koridorda ilerliyorum, ama onu ofisinde bulduğumda telefonda biriyle konuşuyordu. Hoparlörlerden erkeksi bir ses yükseldiğinde hoparlörde olduğunu anlıyorum. Sözüne kesmek istemediğim için tam odadan çıkmak üzereydim ki gözleri gözlerime takılıyor ve yüzünde nefesimi kesen bir gülümseme beliriyor

"Uyanmışsın," diyor telefondaki kişiyi görmezden gelerek. Diğer hattaki ses durur.

"Evet, susamıştım. Özür dilerim, bölmek istememiştim."

"Hiçbir şeyi bölmüyorsun. Buraya gel." Sandalyesine doğru başını sallayıp hafifçe geri çekiliyor ve ben de sorgusuz sualsiz ona doğru gidiyorum, sanki bir mıknatıs gibiyim, ona ve onun güç alanına

çekiliyorum.

Hâlâ telefonla konuştuğu için sessiz kalarak kucağına tırmandığımda bir de bakıyorum ki telefonla değil, görüntülü konuşuyor. Üzerinden kalkmaya çalışıyorum ama kalçalarımı kavırıyor ve beni kendine bağlıyor. "Noah, seni kız arkadaşım Camilla ile tanıştırmak istiyorum."

"Hey," diyorum diğer uçtaki adama utangaç bir şekilde, Isaac'ın gömleğini giydiğim ve başka bir şey giymediğim için bizi sadece göğsümden görebildiği için şükrediyorum.

"Memnun oldum," diyor Noah yarım bir gülümsemeyle. Isaac'le aynı yaşlarda görünüyor, benzer özellikleri var, sadece biraz daha sert, kenarları daha kaba görünüyor. Belki de bilgisayar başında olduğu içindir ama Isaac'e göre daha içine kapanık görünüyor.

"Noah Tennessee'de benim için bazı mülklere bakıyor," diye açıklıyor Isaac. "Pazartesi eve dönecek. Hep birlikte yemeğe gitmeliyiz."

"Dört saatlik uçuşumdan sonra mı? Olmaz, kardeşim. Yapmak istediğim tek şey eve gidip yatmak."

"Yemek yapabilirim," diye teklif ediyorum hemen. Isaac benim için çok şey yaptı. En azından bunu yapabilirim.

"Yemek yapıyor musun, bebeğim?" Isaac yüzünü boynuma yaslayarak soruyor. İçim burkuluyor, onu tam burada istiyorum ama arkadaşının her şeyi duyup görebileceğini bildiğimden kaçınıyorum.

"Yemek yapmayı seviyorum," diye itiraf ediyorum. Sadece uzun zamandır yemek pişirecek kimsem ya da yiyecek alacak param olmadı...

"Noah?" diye soruyor ve dikkatini tekrar arkadaşına çeviriyor. "Ev yapımı bir yemeğe var mısınız? Camilla'yla şahsen tanışmanı çok isterim."

"Elbette," diyor Noah yavaşça, bize başka bir gezegenden gelmiş uzaylılarmışız gibi bakarak. Acaba burada yaşadığımı biliyor mu? "Daha önce evde olmalıyım."

akşam yemeği."

"Mükemmel. Beni haberdar edin."

Isaac veda etmeden aramayı sonlandırır.

"Bu çok kabaydı." Arkamı döndüm, böylece onun kucağına oturdum. "Ne?" Şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı.

"Telefonu yüzüne kapattın."

"Hayır, kapatmadım."

"Veda bile etmedin."

Gülüyor. "Ona beni bilgilendirmesini söyledim. Aynı şey."

Gözlerimi deviriyorum çünkü... erkekler. "Sen ve Noah yakın mısınız?"

"Evet, o benim için bir kardeş gibidir. Ben üniversitedeyken tanıştık ve çok iyi anlaştık. Annesi benim ailemden kısa bir süre önce öldü ve o da benimle birlikte buraya taşındı."

Baştan başlamak... O zamandan beri işlerimi yürütmeme yardımcı oluyor."

"Aww." Yüzünün kenarlarını avuçluyorum ve ağzının köşesini öpüyorum. "Bu çok tatlı. Kankalık gibi."

"Kankalık da neyin nesi?" Elimi tutup bileğimin iç kısmını öpüyor ve karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

"Bilirsiniz... kardeşler arasındaki romantizm gibi... kankalık."

Homurdanıyor. "İstediğim tek romantizm seninle." Ağzımı yakalıyor ve beni masasının üzerine kaldırıyor, güçlü elleri kalçalarımı avuçluyor. Bacaklarımı ayırıp hâlâ külotsuz olduğumu fark edince öpüşmeyi kesiyor ve çıplak amıma bakıyor.

"Ağrın var mı?" diye soruyor, tek parmağını merkezimde hafifçe gezdirerek. "Seni istiyorum ama canını yakmak istemiyorum."

Evet, kızgınım ama bunu ona söylememin imkanı yok. Onu aynı derecede çok istiyorum. Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve sırtıyorum. "Ben iyiyim. Şimdi beni ne kadar istediğini göster."

"BU İKİ EVE SAHİP OLMAK GIBİ BİR ŞEY." EVİN İÇİNE HAYRANLIKLA BAKIYORUM.

Isaac'ın yatı, beni gezdirmeyi bitirdikten sonra. Saf lüksün elli feet'i. Dışında hem güneşte hem de gölgede hava koşullarına dayanıklı rahat koltukların yanı sıra insanların rahatça uzanabileceği bir yer var. Güneş altında yemek yiyebilmeniz için bir masa bile var. Beni alt kata götürüp lanet olası daireyi gösterene kadar her şeyin bu kadar olduğunu düşünmüştüm. Pelüş deri koltukların olduğu güzel bir oturma odası, biri kral diğeri ikiz yataklı iki yatak odası, tam boy bir banyo ve son teknoloji ürünü, eksiksiz çalışan bir mutfak. "Tekneye binmek için tüm bunlara kimin ihtiyacı var ki?"

Isaac kıkırdar. "Rahat etmek isteyen herkes. Bu şeyle günlerce kıyı boyunca yelken açtım. Hız için daha küçük bir teknem olduğunu söylemiştim. Onunla gitmeyi mi tercih edersin?"

Hmm... konfor mu hız mı? "Küçük olanın yatağı var mı?"

Isaac parıldıyor, tam olarak nereye varmak istediğimi biliyor.

"Hayır." "Yat, öyle."

Güverteye çıktık ve Isaac kalkış yapabilmemiz için tekneyi indirdiğini varsaydığım şeyi yapmaya başladı. İşini bitirdikten sonra dümenin olduğu yere doğru yürüyor ve tekne hareket etmeye başlıyor. Bu güzel bir

Gün seksenlerin altında ve su siyah ve mavi cam gibi görünüyor. Bizi yavaşça güneye, girişe doğru götürüyor. Nereye gittiğimizden emin değilim ama okyanusa doğru değil. Güneş üzerimizde parlarken ve rüzgar saçlarımı savururken, aylardır ilk kez temiz hava alabildiğimi hissediyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Isaac soruyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Tekneyi yönettiği yerde ona katılıyorum ve kollarımı yan taraftan ona doluyorum. Beni önüne çekip kollarının arasına, dümenle güçlü göğsünün arasına hapsediyor ve uzun zamandır hissetmediğim kadar güvende hissetmemi sağlıyor.

"Beni ne kadar güvende hissettiriyorsun," diyorum ona dürüstçe. "Babam hâlâ hapiste ve bunu değiştiremem ama son birkaç ay çok zor geçti. Clint ve James babamla yetinmediler. İş bulmamı, o apartman kompleksi dışında bir yerde kiracı olmamı engellediler ve oraya girdiğimde de bozuk olan hiçbir şeyi tamir etmediler. Sıcak suyum yoktu, dondurucum çalışmıyordu. Herkesin kirasını artırıp durdular çünkü çıkmalarını istiyorlardı. Boğuluyormuşum gibi hissediyordum ve sonra sen geldin..."

Şakağımın yan tarafını öpüyor ve ben de ona sarılıp iç çekiyorum. "Başı dertte bir genç kız olmayı hiç istemedim ama yine de beni kurtardın." Son kelimeler boğazımda düğümleniyor, boğazım duygularla doluyor.

"Hey." Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çevirdi. "Sen zor durumdaki bir genç kız değilsin. Sana daha önce ne kadar güçlü olduğunu söylemiştim. Bu dünya, bu hayat, kimsenin tek başına yaşaması için yaratılmadı. Yanında birine ihtiyaç duymak, düştüğünde kalkmana yardım etmek, zayıf olduğunda gücün olmak seni bir genç kız yapmaz. Bu sizi insan yapar."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Bu adama çok sert ve hızlı aşık oluyorum. Otuz dört yıl boyunca nasıl oldu da hiç yakalanmadı, asla anlayamayacağım, ama bunun beni beklediği için olduğunu düşünmek istiyorum - sadece bunu bilmiyorduk.

Kelimeler bulmaya çalışıyorum ama bulamayınca kollarımı beline doluyor ve benim için ne kadar önemli olduğunu anlatabilmek umuduyla ona sıkıca sarılıyorum. Başımın tepesine yumuşak bir öpücük konduruyor. "Artık yalnız değilsin Cam. Her zaman yanında olacağım."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve birbirimize sarılarak birkaç dakika bu şekilde kalıyoruz. Kendimi toparladığımda başımı kaldırıyorum ve onu gözlerinde şefkatle bana gülümserken buluyorum.

"Peki, nereye gidiyoruz?" Boğazımı temizleyerek soruyorum.

"İnmeyi çok sevdiğim bir ada var. Uzanıp güneşin tadını çıkarabiliyoruz. İçinde yürüyebileceğimiz dükkanların olduğu bir alan var. Ayrıca giriş boyunca yanaşıp öğle yemeği yiyebileceğimiz birkaç restoran var."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Suya baktığımda o anı yakalamak istiyorum ama kameralı bir telefonum yok. "Birkaç fotoğraf çekmek için telefonunu ödünç alabilir miyim?"

Şortunun cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattığında ve binmem için gereken kodu ilettiğinde gözünü bile kırpmıyor. O arabayı sürerken ben de suyun, geçtiğimiz birkaç adanın ve Isaac'ın birkaç fotoğrafını çekiyorum. Sonra birlikte bir çift çekmemiz için ısrar ediyor.

"Neden gidip uzanıp dinlenmiyorsun?" diye öneriyor. "Adaya varmamız muhtemelen yarım saat daha sürecek."

"Sanırım burada seninle kalacağım."

Bana bakıyor ve o muhteşem gülümsemesiyle yüzüme vuruyor. "Pekala, o zaman bir oyun oynayalım."

"Oyunları seviyorsun, ha?"

"Çocukken ailem hep onları çalardı." Omuz silkiyor. "Yirmi soruya ne dersin?"

"Tamam, ilk ben gideceğim."

Yarım saati birbirimize sorular sorarak ve birbirimizi tanıyarak geçiriyoruz. En sevdiği yemekler ve gruplar, eğlenmek için neler yapmaktan hoşlandığı, seyahat etmek istediği tüm yerler gibi onun hakkında çok şey öğreniyorum. Sohbetimiz her zaman olduğu gibi akıp gidiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan bahsettiği adaya yanaşıyoruz.

Günü dışarıda uzanarak ve keşfederek geçirdikten sonra öğle yemeği için lezzetli bir deniz ürünleri restoranında mola veriyoruz. Öğleden sonra Isaac benimle yatağında, sonra tekrar yatın ön tarafında ve bir kez daha suda sevişiyor. Marinasına geri döndüğümüzde, güneşten öpülmüş ve seks yapmışım.

"Yarın ofise gitmem gerekiyor," diyor eve geldiğimizde ve eşyalarımı toplamama yardım ederken. "Sana tarifeme ek gerçek bir telefon ve paran olması için bir kredi kartı alacağım."

Sözleri karşısında donup kaldım. "Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Bir iş bulacağım."

Kıyafet yığınına yere bırakıyor ve beni kollarına çekiyor. "Bunların hiçbirine ihtiyacın olmadığını biliyorum ama olacak olan bu. Ne demek istediğimi

dedi, Cam. Seninle ilgileneceğim. O pislik Clint ve yavruları da hak ettiklerini bulacaklar."

Tüylerim diken diken oluyor. "Onlara bulaşamazsın Isaac. Onlar korkunç insanlar. Bak babama ne yaptılar ve onlar en iyi arkadaş ve iş ortağıydılar. Lütfen, onları rahat bırakacağına söz ver. Sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

Ona sıkıca sarılıyorum ve bir an bana bakıyor, yüz hatları yumuşuyor ve sonra sertleşiyor. "Tıpkı seninle uğraştıkları gibi onlarla da uğraşmak benim elimde. İnan bana, bunu ödeyecekler ve bana hiçbir şey olmayacak." Konuşma tarzından kararını çoktan verdiği ve tartışmanın bir anlamı olmadığı anlaşılıyor. Sadece ne yaptığını bildiğini ummak zorundayım çünkü zaten sevdiğim herkesi kaybettim ve onu da kaybetmeyi nasıl kaldıracağımdan emin değilim.

CHAPTER SIXTEEN

"DON, her zamanki gibi seninle iş yaptığım için minnettarım." Konuşmamızın gidişatından memnun bir şekilde telefonu kapattım. Kahrolası James beni alt edeceğini sanıyordu ama genç ve aptal, bu dünyanın nasıl işlediğini anlamıyor. Para konuşur ve bende tonla var, bu da benim sesimin, tek kelime etmeden, onunkinden daha yüksek olduğu anlamına geliyor. Bir telefonla o sulak alanların gözden geçirilmesini sağlayabildim. Sanayi bölgemde ilerlemek için yeşil ışığım var ve James ya da babasının yapabileceği hiçbir şey yok.

Telefon çaldı ve ben inledim. Elouise hasta, bu yüzden bir hafta izin alması için ısrar ettim, ama gerçek şu ki, yaşı ve sağlığının giderek kötüleşmesi nedeniyle emekli olma zamanı geldi. Onun yerini doldurabilecek birini nasıl bulacağımı bulmam gerekiyor. Çocukluğumdan beri buradaki her şeyle o ilgilenir.

Telefon durup tekrar açıldığında cevap verdim. "Petrosian Girişimcilik."

"Günaydın, bu hafta bir parça ekipman bekliyorum ve Elouise bana teyit etmek için arayacağını söyledi ama ondan haber alamadım."

Nefesimin altında küfrederek Özür diliyor ve telefon tekrar çalmaya başladı. İçin hızlıca bilgilerini not ediyorum.

"Lanet olsun." Telefonu kapattım ve tam tekrar açacaktım ki ofisimin kapısı çalındı.

"Bölüyor muyum?" Camilla çekingen bir tavırla soruyor. Parlak sarı dökümlü bir bluz ve dar bir kot pantolon giymiş, ayağında da bir çift sandalet var. Saçları düz ve teni dün teknede geçirdiğimiz zamandan dolayı bronzlaşmış.

Muhteşem görünüyor ve keşke siktir et diyebilsem ve onu eve götürüp içinde kaybolabilsem. Bütün bu saçmalıklarla uğraşmaktan iyidir.

"Hayır, lütfen içeri gelin."

Yumuşakça gülümsüyor ve içeri giriyor. "Sana öğle yemeği getirdim." Folyoyla kaplı bir tabak tutuyor. Tabağı yere bıraktığında nefis kokusunu alıyorum. Folyoyu çekiyorum ve sıcak jambonlu ve peynirli sandviç çıkıyor. Dün ona bunun en sevdiğim yemek olduğunu söylemiştim.

Telefon çalıyor ve inliyorum. "Çok teşekkür ederim. Şu anda biraz çılgınca. Pazartesi günleri zaten yoğunudur ama sekreterim yok ve telefonlar susmak bilmiyor. Yardım etmesi için başka bir departmandan birini çağırmayı düşündüm ama-"

"Size yardım edebilirim," diyor, parlak bir şekilde gülümseyerek. "Edebilir misin?"

"Elbette yapabilirim. Benim için yaptığın onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirim. Başka ne yapacağım ki zaten? Daha yemeğe başlamam gerekmiyor. Ne iş yaptığın hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama babam için birçok kez telefonlara baktım."

Rahatlayarak iç çektim. "Bu harika olurdu." Sandviçimi elime alıyorum ve büyük bir ısırik alıyorum, açlıktan ölüyorum. Peynir yapış yapış ve ekmek mükemmel kızarmış.

"İyi mi?" diye soruyor zevkle inlediğimde sırtarak.

"Çok iyi."

Telefon çalıyor ve Camilla ayağa kalkıyor. "Sen yemeğini ye, ben de telefonlara bakayım. Her birini sana sormam gerekecek ama en azından bir bariyer olabilirim, böylece her şey için rahatsız olmazsın."

"Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Dışarı çıkmadan önce yanıma gelip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Kaç saat geçtiğinden emin değilim ama ofis telefonumu kapatabilmenin verdiği sessizlikle bir ton iş yapabiliyorum. Camilla bir kez bile sözümü kesmedi, bu yüzden ya telefonun çalmayı bıraktığını ya da bana haber verme ihtiyacı duymadığını varsayıyorum. Saate bakıp saatin neredeyse üç olduğunu gördüğümde, dışarı çıkıp onu kontrol etmek üzereyken ön taraftan bağırışlar duyuyorum.

Saniyeler içinde koltuğumdan kalkıp kapımdan içeri girdim. Elouise'in masasının olduğu yere vardığımda James ve Camilla'yı hararetli bir tartışmanın içinde buluyorum.

"Bu gerçekten çok şirin." James kıs kıs güler. "Yatakta yeterince iyi değilsin diye seni çalıştırdı mı?"

"Siktir git!" diye bağılıyor ve adamın suratına bir tokat atıyor. Göğsüm gurur ve ateşle doluyor -kendi başının çaresine bakabildiği için gururla ve bu pisliği öldüreceğim için ateşle.

"Kız arkadaşım ile bir daha böyle konuşursan seni pişman ederim." Camilla'yla arasında bir duvar oluşturarak yüzüne kapandım. "Burada istenmiyorsun, asla."

"Bu aptal kaltak kovuldu diye beni şehre ihbar ederek kurnazlık yaptığını mı sanıyorsun? Ben-" Cümlesini bitirmesine izin vermeden çenesine bir yumruk indirdim.

Tökezleyerek geri çekildi ve ben de yüzüne baktım. "Camilla ile bu şekilde konuşmaman konusunda seni uyarmıştım ve buna onun hakkında konuşmak da dahil. Onunla konuşma, onun hakkında konuşma, hatta onu aklından bile geçirme."

"Beni ihbar edersen ne olacağını sanıyorsun? Sihirli bir şekilde şehrin parkınızı onaylamasını mı sağlayacaksınız? Böyle bir şey olmayacak!" diye bağılıyor, kan damlayan yüzünü tutarak.

"Seni ihbar ettim çünkü kız arkadaşımı siktin. Kirayı artırdın, hiçbir şeyi tamir etmedin, doğru düzgün haber vermeden onu tahliye ettin. Sen bir pisliksin. Ve bilgin olsun, biraz geride kaldığın için, bu sabah sanayi parkı için yeşil ışık yaktım bile." Sırf onunla dalga geçmek için fazladan geniş sırtıyorum. "Şimdi, ben seni dışarı atmadan önce kışını kaldırıp binamdan çık."

Gözleri Camilla ile benim aramda gidip geliyor, ikimize de ters ters bakıyor. "Bu iş daha bitmedi," diye tehdit ediyor.

"Evet, öyle. Şimdi çık dışarı."

Aptal herif en azından dediğimi yapıp gidecek kadar akıllı.

Camilla ve ben yalnız kaldığımızda, yüzünde bir çatık kaşla bana döndü. "Seni uyarmıştım," dedi. "Neden ona bulaştın ki? Neler yapabileceği hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Cidden endişelendiğini bildiğim için bir kahkaha atıyorum ama benim kim olduğumu ve neler yapabileceğimi gerçekten bilmiyor. "Cam, sana her şeyin yoluna gireceğine dair söz verdim ve bunda ciddiydim." Ofisin kapısını kilitledim ve onu kollarıma aldım. "Bütün gün seni özledim." Yüzünü kavradım ve dudaklarından öptüm.

Vücudundaki tüm gerilim boşalıyor ve kollarını bana doluyor. "Konuyu değiştiriyorsun." Alaycı bakışlar atıyor. "Ve bütün gün aynı binadaydık."

"Ama seninle aynı yatakta ya da teknede olmak aynı şey değil. Seni özledim." Onu daha sert öpüyorum, onu tatma ve hissetme ihtiyacı duyuyorum ve o da bana karşılık vererek etrafıma sarılıyor. Onu kollarımın arasına alıyorum ve o da bacaklarını belime doluyor. Onu ofisime geri götürürken telefon çalıyor, ama görmezden gelmek için ağzına karşı mırıldanıyorum.

Ana ofis kilitli olduğundan ve bu katta sadece biz olduğumuzdan, kapımı kapatmaya zahmet etmiyorum. Onu masamın üzerine yatırdım, içinde olmaktan başka hiçbir şey umurumda değildi.

Öpüşmemize sadece birbirimizin kıyafetlerini yırtacak kadar ara veriyoruz ve sonra ağızlarımız bir kez daha birleşiyor. Islak olduğundan emin olmak için parmaklarımı sıcaklığına daldırıyorum ve ıslak olduğunu gördüğümde vücutlarımızı hizalayıp kabaca içine giriyorum. Vücudu hafifçe geriye kayıyor, ama kollarımı kavlıyor ve onu sert ve derin bir şekilde becerirken, aynı şekilde onu öperken tutunuyor. Orgazm önce onu vuruyor ve sıkı amcığının sikimi sıkmasından hemen sonra ben de onu takip ediyorum.

İkimiz de yüksek sesle nefes alıyoruz, hala azgın gençler gibi öpüşüyoruz, kapı gıcırdayarak açıldığında ve burada kimin olabileceğini görmek için kafamı kaldırıyorum.

"Kahretsin," diyor Noah gülerek ve Cam'in sıçramasına neden oluyor. "Benim hatam. Ben..." Kıkırdıyor. "Bir dahaki sefere kapını kapat." Yüzünde sinsi bir sırıtişla kaşlarını sallıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Aman Tanrım." Cam inleyerek yüzünü göğsüme sakladı. "En iyi arkadaşınla resmen böyle tanıştığımıza inanamıyorum."

Durumu daha da kötüleştirmek istemediğim için kahrımı bastırıyorum. "Her şey yolunda. Sanırım geri döndü." Omuz silkiyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diyor sözlerine alaycılık katarak.

Onu temizleyebilmek için hemen birkaç mendil aldım. Onları benden aldı ve ayağa kalkmadan önce bitirdi.

"Noah kendini ömür boyu bekar ilan etmiş biri. İçeri girdiği şey muhtemelen gecelerini nasıl geçirdiğine kıyasla daha önemsiz. Bunun için endişelenme." Öne doğru eğilip onu kollarımın arasına alıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Bugün yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bir sürü iş hallettim. Elouise ile emeklilik hakkında konuşacağım. Zamanı geldi. Rahatlamayı ve hayatın tadını çıkarmayı hak ediyor. Çok uzun yıllar çok çalıştı. Yeni birini işe almayı düşüneceğim. Eminim Elouise bu kişiyi eğitmeye yardımcı olacaktır."

"Yapabilirim," diyor, beni şok ederek. "Beni eğitebilir. Seninle çalışırım, kendi paramı kazanırım ve meşgul olurum. Gitmek için para

biriktirmeye çalışıyorum.

zaten sonbaharda okula döneceğim."

Bu kadın... kendimi bağdaştırdığım kadınlardan çok farklı.

"Cam, artık benimlesin. Çalışmak zorunda değilsin. Kredi kartın istediğin her şeyi karşılayacak." Sonra aklıma bir şey geldi. "Okula nerede gitmeyi planlıyorsun?" Buradan saatler uzakta bir okuldaydı.

"Burada okula devam etmeyi düşüneceğim. Eski okulum babamı her hafta ziyaret etmek için çok uzak."

Rahatlayarak iç çektim. "Bir yolunu bulacağız." Saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve onu usulca öpüyorum. "Noah ile birkaç şey konuşmam gerekiyor. Akşam yemeği için gerekenleri aldın mı?"

"Yaptım," diyor. "Ama çalışma konusunda ciddiym. Hızlı öğrenen biriyim ve bu aptal şehirde beni işe alacak tek kişi sensin."

Her ne kadar çalışmak zorunda kalmasını istemesem de, bağımsız hissetme fikrinin onun için önemli olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden onaylayarak başımı sallıyorum. "Seni eğitmesi için Elouise ile konuşacağım."

Memnuniyetle gülümsüyor ve kollarını bana doluyor. "Teşekkür ederim!"

Giyindikten sonra o yemeğe başlamak için yukarı çıkarken ben de Noah'nın benimkinin yanındaki ofisine gidiyorum. Ben içeri girdiğimde bilgisayarının başındaydı ve yüzünde boktan bir sırıtiş belirdi.

"Seni lanet olası beşik hırsızı."

Gözlerimi deviriyorum ve karşısındaki misafir koltuğuna çöküyorum. "Sanki sen konuşacakmışsın gibi."

"Evet, onları beceriyorum ama onlarla çıkmıyorum."

"Aslında..." Boğazımı temizliyorum ve bileğimi bacağımın üzerine atıyorum. "Onu içeri taşıdım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım, Isaac, ona kesinlikle karılık yapacaksın." "Öyle olduğumu zaten biliyorsun."

Başını sallıyor ve kıkırdıyor. "Nasıl arkadaş olduğumuzu bile bilmiyorum."

"Babam annemle tanıştıktan birkaç saniye sonra onun doğru kişi olduğunu anladı ve hayatları ellerinden alınmadan önce birlikte mutlu ve aşık bir şekilde yirmi yıldan fazla zaman geçirdiler. Bildiğiniz zaman, bilirsiniz."

Çenesi geriliyor ve bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama bunun yerine sadece başını sallayıp konuyu değiştiriyor. "Sana gönderdiğim e-postaya göz attın mı?"

"Evet. Rochester'daki parsel yapmak istediğimiz şey için en uygunu gibi görünüyor..." Sonraki bir saati, Camilla'dan akşam yemeğinin yakında hazır olacağını bildiren bir mesaj alana kadar baktığı farklı mülk parçalarını gözden geçirerek geçiriyoruz.

"Hadi gidelim. Akşam yemeği bizi bekliyor."

Noah bıyık altından gülüyor. "Bu hatunla evcilik oynadığına hâlâ inanmıyorum. Kaç yaşında? Yirmi yaşında mı?" Bunu şaka olarak söylemişti ama çok haklıydı.

"Haftaya 21 yaşına girecek." Lafı açılmışken... "Doğum gününü kutlamak için hafta sonu Monte Carlo'ya uçmayı düşünüyordum. Var mısın?"

"Ateşli Akdenizli kadınlar ve kumar? Her zaman."

Ofisi kilitliyorum ve Camilla'yı nadiren kullanılan yemek masasını hazırlarken bulduğum üst kata çıkıyoruz. Televizyonda arka planda müzik çalıyor ve masaya bir kâse koyuyor. Yaklaştığımda, annemle babam ölmeden önceki hayatıma dair milyonlarca anıyla birlikte koku da çarpıyor yüzüme. "Lula kebabı ve pirinç pilavı mı yaptın?" Ona baba tarafımdan büyükannemin yaptığı en sevdiğim yemeklerden biri olduğunu söyledim.

"Yaptım. Umarım güzel olur. İnternette bir tarif buldum."

Yemeğin geri kalanını almak için odadan çıkıyor ve ben Noah'ya bakıyorum, kulaktan kulağa sırtıyorum. Başını sallıyor ve bıyık altından gülüyor. "Tanrım, bu lanet haftanın sonuna kadar karışmış olacaksın."

Camilla'nın parmağına yüzük takma düşüncesi beni zerre kadar korkutmuyor ama acele de etmeyeceğim. Onu korkutmak ya da kaçmasına neden olmak istemiyorum ve babasının parmaklıklar ardında olduğu gerçeğiyle başının dertte olduğunu biliyorum. Şansım ve param yaver giderse adamım Pruitt'lerin çevirdiği dolapları öğrenebilir ve belki ben de işleri tersine çevirmenin bir yolunu bulabilirim.

"Ne içmek istersiniz?" Camilla masaya daha fazla yiyecek koyduğunda bize soruyor - birkaç şiş mükemmel ızgara kuzu eti ve tortilla. Terasta benim ızgaramı bulmuş ve kullanmış olmalı.

"İçecekleri getirebilirim," diyorum ve şakağını öpüyorum. "Otursana. Su ya da şarap ister misiniz?"

"Tatlı çay aldım. Buzdolabında."

Ona buzla dolu bir bardak dolduruyorum, sonra Noah ve bana birer bardak viski yapıyorum. Hepimiz yerlerimizi bulduk ve yemekleri dağıttık. Camilla sessizce yiyor.

Noah ve ben biraz daha iş konuşurken. Sanayi bölgesinden bahsedip Clint'in yeşil ışık aldığım için ne kadar sinirlenmiş olabileceğinden bahsettiğinde, yerinde donup kalıyor ve bana uyarısını dikkate almam için yalvaran bir bakış atıyor. Uzanıp kalçasını sıkıyorum ve sessizce her şeyin yolunda olduğunu söyleyip konuyu değiştiriyorum.

"Camilla bizimle çalışacak, böylece Elouise emekli olabilecek, en azından okula geri dönene kadar."

Noah başını sallıyor. "Okula ne için gidiyorsun?"

"Moda. Mağazacılık ve işletme bölümlerinde okuyorum. Hayalim modadaki son trendleri satan bir butik açmak."

"Buna ne sebep oldu?" diye soruyor.

"Annem bir modeldi. Farklı tasarımcılar için modellik yaparak tüm dünyayı dolaştı ve daha sonra bir tasarımcı için çalıştı. Ben küçükken eve kıyafetler getirir ve onlarla giyinip oynamama izin verirdi. Sektörle ilgili her şeyi seviyorum. Kıyafetler, tasarımlar, aksesuarlar. Hiçbir şey bir kadının kendini duruma uygun giyinmiş olmasından daha güvenli ve güzel hissetmesini sağlayamaz."

Moda hakkında konuşurken nasıl parladığını hayranlıkla izliyorum. Üniversitedeyken saatlerimi tarih tartışarak geçirirken hissettiklerimin aynısı. Yaptığım işte iyiyim ve babamın şirketini devraldığım için pişman değilim ama onun sesindeki tutkuyu dinlemek bana kendi hayallerimin peşinden gitmeyerek neleri kaçırdığımı hatırlatıyor.

"Annen kim?" Noah soruyor. "Onu tanıyor muyum?"

Camilla'nın yüzü düşer. "Muhtemelen hayır. Ben dokuz yaşındayken beyin kanserinden öldü. Adı Charlene Jennings'ti ama babamla evlendikten sonra Charlene Hutchinson oldu."

Noah'nın ismi duyduğunda gözlerinin benimkilerle buluştuğunu ve sessizce masamda kimin oturduğunu bilip bilmediğimi sorduğunu görebiliyorum. İş dünyasındaki herkes Daniel Hutchinson'ı ve batı yakasının en iyi emlak patronlarından biriyken ne kadar hızlı bir şekilde insanların sadece fısıldadığı bir isim haline geldiğini bilir. Bildiğimi ve tek kelime etmediğimi belli etmek için başımı hafifçe sallıyorum. Bakışlarından ne düşündüğünü anlayabiliyorum, kadın benim paramın peşinde. Beş parasız ve banka hesabını doldurmak için beni kullanıyor, bir yandan da ailesinin statüsünün bir kısmını geri kazanıyor. Ama buna bir an bile inanmıyorum ve söylediği hiçbir şey beni aksi yönde ikna edemiyor.

"Adını hiç duymadım," diyor. "Ve kaybınız için üzgünüm. Ben de annemi kaybettim."

"Özür dilerim," diyor, sesi pişmanlıkla dolu.

"Yani okul ve sonra bir butik açmak, ha?" diyor, vites değiştirerek. Umursamaz görünüyor ama kızın kiminle akraba olduğunu öğrendiğine göre bir şeyler karıştırmak üzere olduğunu anlayabiliyorum. "Bunlar çok yüce hedefler."

"Daha çok rüya gibiler," diye itiraf ediyor
usulca. "Aradaki fark ne?" diye soruyor.

"Hedefler ulaşılabilir. Bir son tarihleri vardır. Hayaller ise size gelecek için umut veren, bir gün bir hedefe dönüştürebileceğiniz fantezilerdir."

Kadının sözleri karşısında bir an suskun kalan adam ona bakıyor ve onu anlamaya çalışıyor. Ama onu daha fazla sorgulamadan önce konuşmayı başka bir yöne çekiyorum. "Gelecek hafta sonu doğum günün için bir planın var mı?"

Dikkatini bana çevirdi. "Sadece babamı ziyaret etmek için, ama onun dışında özgürüm."

"Güzel. Plan yapma. Seni Monte Carlo'ya götürmek istiyorum. İstersen Yasmin'i de davet edebilirsin."

"Oh, zorunda değilsin."

"Saçmalık. Sadece bir kez yirmi bir yaşına girersin ve kumara gitmek bir geçiş töreni gibidir."

"Monte Carlo'da mı?" Gülüyor. "Vegas'ın hemen yanında yaşadığımızı biliyorsun."

Noah homurdanıyor. "Vegas kafayı bulmak ve fahişelerle takılmak için gidilen yerdir. Kız arkadaşınızı doğum günü için götürdüğünüz yer değil." Sahte bir tiksintiyle titriyor. "Striptiz bandında yürürken bile cinsel yolla bulaşan hastalık kapabileceğinden eminim."

En iyi arkadaşımın ne kadar züppe olduğuna gülüyorum. Onunla tanıştığımda beş parasızdı ve yaşadığı mahalle dev bir STD'ye benziyordu. Şimdi Vegas için fazla iyi. Haksız olduğundan değil... Sadece böyle konuştuğunu duymak komik.

"Camilla," diyor ayağa kalkıp tabağını kaldırarak. "Yemek çok lezzetliydi. En son ne zaman ev yemeği yediğimi hatırlamıyorum. Beni istediğin zaman yemeğe davet etmekten çekinme." Adam şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve Camilla kızarıyor.

"Lütfen bırakın," diyor ve elinden alıyor. "Bulaşıklarla ben ilgilenirim."

"Bu durumda ben koca kıcımı eve yuvarlayacağım. Sabah görüşürüz." Omzumu okşuyor ve Camilla'yı yanağından öpüyor. "Seninle tanışmak güzeldi."

Camilla ve beni yalnız bırakarak gitti. Bulaşıkları lavaboya götürüp birlikte duruluyor ve bulaşık makinesine yerleştiriyoruz. Bulaşıkları yıkarken tanıdığım bir şarkı çalıyor ve yerimde duruyorum.

"Sorun nedir?" Camilla soruyor.

"Benimle dans eder misin?"

"Ne?" Şaşkınlıkla gülüyor.

"Dans et benimle." Elindeki tabağı alıp tezgâha koyuyorum, sonra bizi müziğin daha rahat duyulduğu oturma odasına götürüyorum. Odanın ortasına geldiğimizde parmaklarını kendi parmaklarımla birleştirip göğsüme doğru çekiyorum, diğer kolumu beline dolayıp onu kendime doğru çekiyorum.

"Bu, annemle babamın yeminlerini tazeledikleri gün dans ettikleri şarkıydı," diye mırıldanıyorum, gözlerim onunla kilitleniyor. "Onları dans pistinin ortasında, birbirlerine sıırıslam aşık bir şekilde dans ederken izlediğimi hâlâ hatırlıyorum."

Camilla usulca gülümsüyor ve sonra başını göğsüme yaslıyor. "Seninle dans etmeyi seviyorum. Senin kollarında kendimi güvende hissediyorum."

"Güzel, seni istiyorum-"

"Hey, Isaac." Sözümlü kesti, başını kaldırdı ve temasımızı kesti. "Yanan senin marinan mı?"

Cebimde telefonum çalarken neden bahsettiğini anlamak için pencereden dışarı bakıyorum. "Isaac Petrosian," diye cevap veriyorum, lanet olası depomdan sızan kırmızı ve turuncu alevleri izlerken.

"Burası Atlas Güvenlik. Marina Dr. 2551 numarada yangın çıktığı bildirildi. İtfaiye yolda. Herkes güvende mi yoksa ambulans göndermemiz gerekiyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok."

CHAPTERSEVENTEEN

CAMILLA

Araya girmek istemediğimden, Isaac'ın ateşle uğraşmasını saatlerce izledim. İçimde bir yerlerde bunun sorumlusunun kim olduğunu biliyorum - James. Isaac'i ona bulaşmaması için uyarmıştım ama dinlemedi. Anlıyorum... James'ten daha büyük ve daha kötü. Daha çok parası ve mülkü var ama onun gibi deli değil. James'in neler yapabileceğini gördüm. Onun ve babasının gözlerini bile kırpmadan babamı otobüsün altına atmalarını izledim. Yasaların üstünde olduğunu düşünüyor, hayır, biliyor ve zirveye çıkmak için her şeyi göze alıyor. Ve Isaac şu anda onun yolunda.

İtfaiye araçları, ambulans ve polis nihayet ayrıldığında ve Isaac eve gelmediğinde, onu kontrol etmek için oraya gidiyorum. Depoya girdiğimde boğucu bir sıcak ve kötü giden bir şenlik ateşi gibi kokuyor. Sarı bantla kapatılmış bir alan var, bu yüzden Isaac'i aramak için etrafından dolaşıyorum ve onu diğer tarafta biriyle konuşurken buluyorum.

"Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum... Bunu bir öncelik haline getirin." Durakladığında ve başka kimse konuşmadığında, telefonda olması gerektiğini anlıyorum. Onu rahatsız etmek istemediğim için eve gitmeyi düşünüyorum ama damarlarımda adrenalin dolaşıyor. Isaac burada olabilirdi, yaralanmış ya da daha kötüsü öldürülmüş olabilirdi. Hiç düşünmeden büyük odaya giriyorum ve onu telefonda, Noah'ı da yanında buluyorum.

Isaac'ın gözleri benimkilerle kilitleniyor ve çenesini kaldırarak sessizce beni yanına çağırıyor. Açık alandan geçip doğruca kollarına atılıyorum ve o çağrısını bitirirken yüzümü göğsüne gömüyorum. Her zamanki sedir ağacı gibi kokuyor, ama isle karışmış bir kokusu var.

Ateş boğazımdan bir hıçkırık çıkmasına neden oluyor. Telefonu kapattığımda bana bakıyor ve çenemi yukarı kaldırıyor.

"Sorun nedir?"

"Sadece seni hissetmek zorundaydım," diyorum ona dürüstçe. "Burada olabiliydin..." Başımı sallıyorum, düşüncelerimi yüksek sesle tamamlayamıyorum.

"Hasar çok azdı. Yanmaz duvarlarım var ve yangını sadece küçük bir alana hapsedtiler. Kim başlattıysa ya bilmiyordu ya da sadece bir noktaya değinmeye çalışıyordu. Hiçbir şey zarar görmedi."

"Her kimse?" Gıcırđıyorum. "Bunu kimin yaptığını biliyorsun. James."

"Muhtemelen. Kameralar sadece siyahlar giymiş, kafasında kapüşon ve yüzünde maske olan bir kişiyi gösteriyor, yani kanıt yok. Bazı parmak izleri toplamışlar ama bir şey çıkacağından şüpheliyim. Sisteme girmiş olmalı."

"Peki, bir sonraki hamlemiz ne olacak?" Noah sorar, sesi öfke doludur.

"Hayır!" Isaac'ın elinden kurtuluyorum. "Hareket yok. Hiçbir şey yapmayacaksın. Benim gibi kasabada kara listeye alınmak, hiçbir yerde iş bulamamak ya da babam gibi hapse girmek istemiyorsan onu rahat bırak. Ve babasını aldatırken yakalandıktan sonra yeryüzünden kaybolan annesini de unutmayalım." Her zaman korkup kaçtığını düşünmüştüm ama babama nasıl başarılı bir komplo kurduklarını gördükten sonra kim bilir neler yapabilirler.

Noah tartışmak için ağzını açıyor ama Isaac elini kaldırıp başını sallıyor. "Yarın konuşuruz."

"Ben etrafta olmadığım zaman," diye bitiriyorum. "Peki, devam et. Peşinden git, misilleme yap. Ama sen bunu yaparken ben burada olmayacağım." Bakışlarımı Isaac'e dikiyorum. "Ben zaten babamı onlar yüzünden kaybettim. Seni de kaybetmeyeceğim."

"Beni kaybetmeyeceksin." Bana doğru bir adım attı ama ben geri çekildim.

"Haklısın. Çünkü benim işim bitti." Ellerimi havaya kaldırıp sessizce beyaz bayrak sallıyorum. "Taşınıyorum."

Noah inliyor ve Isaac'ın gözleri şok ve şaşkınlıkla irileşiyor, ardından yüzü korkuya benzer bir ifadeye bürünüyor. "Cehennem gibisin."

"Evet, öyle. Değer verdiğim başka bir insan ya hapse girerken ya da yerin dibine girerken öylece oturup izlemeyeceğim." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve tepinerek uzaklaşıyorum - çocuk gibi konuştuğumun farkındayım ama umursamıyorum çünkü kalbim başka birini kaybetmeyi kaldıramaz ve az önce söylediğim her kelimedede ciddi dim.

Annem ve babamla yapmak zorunda bırakıldığım gibi kalıp çaresizce izlemeyeceğim.

Isaac beni omzuna alıp otoparka ve binanın içine taşımadan önce kapıdan zar zor çıktım, tüm bunlar çığlık atıp ağlarken, ayaklarımı tekmelerken ve beni indirmesini talep ederken. Evin içine girip beni banyodaki tezgâhın üzerine oturtana kadar beni dinlemiyor.

"Bırakın beni!" Gözyaşlarımın arasından bağıyorum. "Burada kalıp kendini riske atmanı izlememi bekleyemezsin." Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için uzanıp göğsümü ovuyorum.

"Şu anda duygusal olduğumu anlıyorum," diyor, gözyaşları içinde kalan yanaklarımı avuçlayarak. "Ama hiçbir yere gitmiyorsun. Bana hiçbir şey olmayacak."

"Bunu bilemezsin." Onu itmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. "Yaptığın şey yanlış," diye ağlıyorum. "Beni kendine aşık ettin ve şimdi beni terk ediyorsun." Yumruklarımı göğsüne vuruyorum ve o da bana izin veriyor. "Burada kalamam. Lütfen," diye yalvarıyorum. "Bırak beni gideyim. Seni de kaybetmek istemiyorum."

Isaac saçlarımı yumrukluyor ve başımı yukarı çekiyor. "Sana söz veriyorum bebeğim. Hiçbir yere gitmiyorum." Ağzı ağzıma çarpıyor ve dili ağzımın içine dalıyor. Dilinin bir hamlesi ve dudaklarının bir okşayışıyla içimdeki mücadeleyi söküp atıyor.

Sakinleştiğim ve gözyaşlarım kurduğunda beni usulca bir kez daha öpüyor. "Beni asla kaybetmeyeceksin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Bunu bilemezsin."

İç geçiriyor ve alnını benimkine bastırarak başını sallıyor. "Haklısın, yapamam. Sevdiğimiz insanları her an kaybedebiliriz." Bunu söylerken elleri yüzümde sıkılaşıyor ve anne babasını ve onları beklenmedik bir şekilde nasıl kaybettiğini düşündüğünü biliyorum. "Ama sana söz veriyorum, bunun benim başıma asla gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Ayıyı dürterek mi?"

Isaac kıkırdar. "Tatlım, James benim için bir tehdit değil. Babana kazık attığını biliyorum ama aslında her şeyi araştırıyorum. Clint ve oğlu yanlış kişiye bulaştılar ve zor yoldan da olsa bana bulaşmamaları gerektiğini öğrenecekler."

"Ne demek araştırıyorum?"

"Baban bu suçlarla itham edildiğinde umurumda değildi çünkü bu benim sorunum değildi. Ama şimdi sen benimsin, bu da benim sorunum olduğu anlamına geliyor. Hiçbir şey için söz veremem ama Clint babana komplo kurduysa ya da hâlâ karanlık bir iş çeviriyorsa adamım bunu öğrenecek ve ben de onu ifşa edeceğim."

Kalbim göğsümde kabarıyor. Ondan bunu yapmasını asla istemezdim ya da ondan bunu beklemezdim ve bunu ben istemeden yapıyor olması onun için çok daha fazla düşmeme neden oluyor.

"Teşekkür ederim, ama lütfen, *lütfe*n kendinizi güvende tutun."

Burnumun ucunu öpüyor, sonra ağzımın köşesini. Dudaklarını çene çizgime kadar takip ediyor ve sonra kulak mememi çekiştiriyor. "Her zaman güvende olacağım, tıpkı seni her zaman güvende tutacağım gibi."

Beyanı -sözü- soğuk bir gecede üzerime örtülen en kalın, en kabarık battaniye gibi içimi ısıtıyor. Isaac'i bu kadar çabuk önemsemeye başlamam delilik. İçime yerleşti ve kalbime yerleşti ve onu kaybetmeyi hayal bile etmek istemiyorum. Onu bırakıp gitme düşüncesi bile beni neredeyse acı içinde yere yığacaktı.

Takım elbise ceketini omuzlarından itiyorum, sonra gömleğinin her bir düğmesini açıyorum, kaslı göğsünden ve gövdesinden aşağıya doğru öpüyorum, her çukuruna, her çiline odaklanıyorum, her parçasını ezberlemek istiyorum. Ne söz verdiği önemli değil, hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Ebeveynlerimiz hayatın ne kadar çabuk değişebileceğinin örnekleridir. Doğarız ve sonra ölürüz, arada da yaşarız... ama ne kadar süre burada kalacağımıza dair hiçbir söz hakkımız yoktur. Sevdığımız insanlarla ne kadar zaman geçireceğimizi ve bu insanların bizden ne zaman alınacağını bilemeyiz.

Pantolonuna geldiğimde, düğmelerini açıp fermuarını açıyorum ve düzgünce kesilmiş kasık kıllarını ortaya çıkarıyorum. O da bana yardım ediyor, boxer'ını ve pantolonunu kalçalarından aşağı itip yana atıyor. Aleti, kalın, uzun ve o kadar mükemmel ki, aramızdan fırlıyor ve parmaklarımdan altındaki yumuşak kadifemsi pürüzsüz cildin hissini severek onu tutuyorum.

Onu tatma ihtiyacıyla ileri atılıp lavabonun üzerinden atlıyorum, dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma alıyorum ve gidebildiğim yere kadar yutuyorum. "Tanrım," diye boğuluyor, şehvet dolu gözlerle bana bakıyor.

"Aletimi boğazında görmek bile beni boşaltmaya yetiyor." Parmakları saçlarıma dolanıyor, onu daha derine emmeme yardım ediyor, ta ki gözlerim s u l a n a ve sikini öğürene kadar. Bana ne olduğunu bilmiyorum. Belki Isaac'in benim için ne kadar önemli olduğunun farkına varmam ya da

Bana benim dedi ve büyük olasılıkla çok geç olsa bile babama yardım etmeye çalışıyor. Belki de onunla birlikte olana kadar seksin ne kadar zevkli, samimi ve şaşırtıcı olabileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığı içindir, ama içim karıncalanıyor ve o kadar tahrik oldum ki iç çamaşırlarımın sırlıklam olduğundan hiç şüphem yok. Onu istiyorum, içimde, her yerimde, sert ve derin, kaba ve hızlı. Ona doyamıyorum gibiyim ve ona karşı hissettiğim açlığı ve ihtiyacı nasıl tatmin edeceğimi bilmiyorum.

Isaac başımı geriye çekiyor ve derin bir nefes veriyorum. "Ağzımı sik." Gözleri parlıyor ve kadınlık organlarım beklentiyle sıkılıyor. "Lütfen."

Saçlarımı sıkıca avucunun içine alarak yüzümü sikine doğru çekiyor. Onun için hazır olduğumdan emin olarak ağzımı iyice açıyorum ve kendimi sabitlemek için parmaklarımı kalçalarının arkasına geçiriyorum. Ağzım onun tüm şaftıyla dolduğunda, yanaklarımı emiyorum.

"Kahretsin, evet," diye inliyor, boğazıma kadar yavaşça itiyor. "Çok güzelsin." İstediğim gibi ağzımı sikmesini bekliyorum ama yapmıyor. Yavaş ve kasıtlı bir şekilde, gözlerini benimkilerden ayırmadan. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama boğazıma girip çıkarken, gözlerimi sulandıracak ve dudaklarımın kenarlarından tükürük damlatacak kadar derine inerken, ağzımı sikmediğini, onunla seviştiğini fark ediyorum.

"Isaac," diye hırlıyorum aletin etrafında, ne dediğimi anlayabilmesi için hafifçe geri çekiliyorum. "Ağzımı sik. *Sertçe*."

"Emin
misin?"

"Evet."

Nefesinin altında homurdanıyor ve aletini bu sefer daha büyük bir güçle ağzıma sokuyor. Başı boğazımın arkasına her çarptığında, yemin ederim daha da ıslanıyorum. İç çamaşırlarıma uzanıp kendimi parmaklamayı düşünüyorum ama ona, ağzıma girip çıkmasına çok odaklanmış durumdayım.

"Siktir, Cam. Ağzın. O dudaklar... Siktir!"

Boğazımdan aşağı boşalacağını sanıyorum, ama beni şok ederek çekip ayağa kaldırıyor. Gömleğimi başımın üzerinden yırtıyor, kotumu ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı çekiyor, sonra beni döndürüyor ve lavabonun kenarına doğru itiyor.

Bacaklarımı ayırıp tek bir hamlede içime girerken gözleri aynada benimkilerle kilitleniyor ve beni çok lezzetli bir şekilde dolduruyor.

"Lanet olsun, ıslanmışsın." Bir eli saçlarımı yumruklamaya geri dönerken, diğeri önümde yılan gibi kıvrılıyor ve bacaklarımın arasındaki şişmiş çıkıntıyı buluyor. Şimdi bile, kaybetmeye bu kadar yakinken, benimle ilgilenildiğinden emin oluyor. Onun böyle biri olduğunu çabucak anlıyorum. Bakışları benimkinden hiç ayrılmadan beni çok iyi beceriyor.

"Bunu hissediyor musun?" diye soruyor, sesi duygu yüklü. "İçine nasıl mükemmel bir şekilde sığdığımı, dar amını nasıl gerdiğimi hissediyor musun?" İçime girip çıkıyor, içimde derin bir noktaya çarpıyor ve vücudum titriyor. Onun sözleri ve zaten hazır olan klitorisim arasında orgazmım gittikçe yükseliyor.

"Sen benimsin," diye homurdanıyor, saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Söyle, bana benim olduğunu söyle."

"Ben seninim," diye nefes alıyorum, duvarlarım geriliyor ve doruk noktam uçuruma yaklaşıyor.

"Kahretsin evet, öylesin." Saçımı bırakıp kıçıma bir şaplak atıyor ve ben neredeyse sarsılıyorum. "İşte bu, bebeğim. Sikimin her yerine boşal." Başparmağı klitorisime bastırıyor ve ben onun etrafında patlıyorum. Duvarlarım onun shaftına kenetleniyor ve o kendi salıverilişini inliyor, sıcak tohumu beni dolduruyor.

İkimiz de aşağı indiğimizde, benden çekildi ve beni döndürdü. Ona ne yaptığını sormadan, ağzı benimkinin üzerine çöküyor ve parmakları şişmiş ve aşırı hassas amımın içine giriyor. "Sen benimsin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Ve ben de seninim." Parmaklarını içimin derinliklerine sokuyor, bir kısmı bacağımanın iç kısmına damlarken birleşik orgazmlarımız bir ezme sesi çıkarıyor.

Geri çekiliyor ve dudaklarının kenarında seksi bir gülümseme beliriyor. "Buna bayılıyorum." Parmaklarını içimde makaslıyor. "İçine her boşaldığımda hamile kalma ihtimalin olduğunu bilmek. Bu beni tahrik ediyor. Her gün, her saniye içine gömülü kalmak istiyorum."

Bunu ilk kez söylemiyor ve muhtemelen bu beni çok korkutmalı. Hızlı ilerliyoruz, muhtemelen çok hızlı. Ama beni hamile bırakma fikri karşısında gözlerinin nasıl parladığına baktıkça, içimde korkacak bir şey kalmıyor. Çünkü gerçek şu ki, onun istediği her şeye razıyım. Beni büyüsü altına aldı. Çılgınca gelebilir ama bu adamın sonsuza dek benim olduğunu biliyorum.

CHAPTER EIGHTEEN

"Evet efendim, gelir gelmez sizi aramasını söyleyeceğim." Camilla'nın hararetli bakışları diğer hattaki kişiyle konuştuğu süre boyunca üzerimde kalıyor ve ben onu masanın üzerine çıkarmaktan kaçınmak zorunda kalıyorum. Bütün hafta birlikte çalıştık ve Noah'ın ikinci kez bizi basmasından sonra ofiste sevişmeme kuralı koydu; bu kurala uzun süre uymaya niyetim yok.

"Teklifiniz için minnettarım ve harika bir akşam yemeği arkadaşı olacağınızdan hiç şüphem yok..." Sözleri karşısında çenem sıkıca kenetlenirken gözleri muziplikle parıldıyor. "Sana kapıldığımı söylemeliyim... Oh, güven bana, ne kadar şanslı olduğumu biliyor... İyi hafta sonları."

Telefonu kapatıp masanın etrafından dolaşıyor, kollarını boynuma doluyor ve ben hemen rahatlıyorum. "Telefondaki kimdi?"

"Victor Cooper," diyor küçük, bilmiş bir gülümsemeyle.

Kıkırdıyorum. Victor, yetmişli yaşlarına yaklaşmış ve yakında emekli olacak bir şehir komiseri. Camilla ile flörtü *neredeyse* tamamen masum.

"Onun için endişelenmeme gerek var mı?" Dudaklarına bir öpücük kondurarak şaka yapıyorum.

Camilla'nın telefonlara bakması ve Elouise'in hallettiği her şeyle ilgilenmesinin nasıl yürüyeceğinden emin değildim -özellikle de Elouise'in hala iyi olmadığı ve gelip onu resmi olarak eğitemediği için- ama o bu zorluğun üstesinden geldi ve arayan her erkeği büyüdü altına aldı. Profesyonelce davranmaya çalışıyorum ama mecazi anlamda bacağımı kaldırıp üzerine işlemek için kendimi zor tutuyorum, böylece hepsi onun benim olduğunu biliyor.

"Kimse için endişelenmene gerek yok," diyor ve ağzının kenarını öpüyor. "Kahvaltı toplantınız nasıldı?"

"Üretken." Kıcını kavıyorum ve onu kendime doğru çekerek ağzımı onunkiyle birleştiriyorum. Öpüşürken iç geçiriyor ve parmaklarını saçlarımın arkasından geçiriyor. Öpücük hızla hararetleniyor ve Camilla'da kaybolmak için tüm hafta sonum olduğunu bilerek kendimi geri çekilmeye zorluyorum.

"Telefonlar bu sabah çok yavaş. Bir şey yapmamı ister misiniz?"

"Evet, kapatın ki eve gidebilelim."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Saat daha sabahın onu."

"Ve hafta sonumuza erken başlıyoruz. Arkadaşıma gelip gelemeyeceğini sordun mu?"

"Bütün hafta sonu çalışmak zorunda ve kaçamaz. Yarına kadar gitmeyeceğimizi sanıyordum. Önce babamı görmeye gitmeliyim..."

"Onun yerine bugün gidiyoruz ve yolda babanı ziyaret edeceğiz."

İlgisini çekti. "Biz mi?"

"Evet. Onayı hızlandırdım, yani onun ziyaretçi listesindeyim."

Gözleri kocaman oldu. "Benimle babamı ziyarete mi geleceksin?"

"İsterdim." Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "O senin için önemli, sen de benim için önemlisin. Sorun olur mu?"

"Tabii ki. Sadece erkek arkadaşım olarak onunla resmen bu şekilde tanışacak olmandan nefret ediyorum." Dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru kıvrıldı. "Ama sanırım bu alışmak zorunda kalacağım bir şey."

"Şimdilik evet, ama ne olacağını asla bilemezsin." Adamım bana Clint ve James hakkında suçlayıcı tonlarca şey bulduğunu söyledi bile. Bu iyi bir şey ve doğru zaman geldiğinde bunu kullanmayı planlıyorum ama nihai hedefimin Daniel'ın mahkûmiyetini bozacak kanıtlar bulmak olduğunu biliyor.

"Yani babamı ziyaret ettikten sonra gidiyor muyuz?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Evet. Yukarı çık ve toparlan, seninle birazdan orada buluşuruz." "Sadece biz mi gidiyoruz?"

"Noah da peşimize takılacak ama oraya vardığımızda onu pek göreceğimizi sanmıyorum. Sorun olur mu?"

Başını salladı. "Evet, Yasmin'in gelememesi çok kötü. Eminim çok iyi anlaşırlandı."

Kıkırdıyorum. "Onun için onu istemezsin, güven bana. Noah benim en iyi arkadaşım ve onu kardeşim gibi seviyorum ama o bir kadın avcısı. Onunla birlikte olmak gibi bir arzusu yok."

yerleşmek, asla."

Sevimli bir şekilde, tiksintiyle burnunu kıvrıyor. "Belki de henüz doğru kadınla tanışmamıştır."

"Belki." Burnunun ucunu öpüyorum. "Marinada birkaç işi halletmem gerekiyor, sonra seninle evde buluşuruz. Babanı ziyarete gideceğiz, sonra da Noah'la havaalanında buluşacağız."

"Kulağa hoş geliyor."

Onun uzaklaşmasını izliyorum ve önümüzdeki birkaç gün boyunca ülke dışında olacağım için son dakika işlerini bitirmek üzere ofisime gidiyorum. İşim bittiğinde her şeyi kapatıp kilitliyorum ve alarm sistemini açıyorum. Marinada çıkan yangından sonra güvenlik ve kameralarımı arttırdım. Zaten yapılması gerekiyordu.

Marinaya indiğimde doğruca depoya ve ofisime gidiyorum, orada Noah ve iş ortağım Adrian Burgrov'u beklerken buluyorum.

"Isaac, nasılsın?" Adrian kalın Rus aksanıyla soruyor ve elimi sıkmak için elini uzatıyor.

"Ben iyiyim." Oturması için elimle işaret ettim. "Sen nasılsın? Patrice nasıl?"

"Her zamanki gibi paramı harcıyorum," diyor gülerek ama yüzündeki gülümseme bana karısını ne kadar sevdiğini ve onun istediği kadar harcamasından son derece memnun olduğunu söylüyor. İş yaptığımız onca yıl boyunca onunla sadece bir kez karşılaştım ama birbirlerine ne kadar aşık oldukları çok açıktı.

"Noah, bana senin de piyasadan çekildiğini söyledi. Ona kendim görene kadar inanmayacağımı söyledim."

En iyi arkadaşıma zihinsel olarak gözlerimi deviriyorum. Lanet olası pislik, herkesin artık bekar olmadığımı bilmesini sağlamak zorunda.

"Bu doğru. Bir noktada çifte randevu için zaman ayırmamız gerekecek."

Noah nefesinin altından inleyerek Adrian'ın kıkırdamasına neden olur.

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Patrice'im buna bayılacak."

İhtiyacım olan dosyayı çıkarıp açıyorum ve Adrian'a doğru itiyorum, böylece iş moduna geçebiliyoruz. "İşte istediklerinizin ayrıntıları ve fiyatlar."

Bunların hepsini zaten gördü, ancak her zaman işlem gerçekleşmeden önce onlara gösteriyorum, böylece iki kez kontrol edebiliyorlar.

"Bu mükemmel, dostum." Hattı imzalıyor ve sonra telefonunu çıkarıyor. Bir dakika sonra, "Para yatırıldı." diyor.

Onaylamak için hızlıca hesabıma giriş yapıyorum - çünkü kimseye tam olarak güvenmiyorum - ve orada olduklarını gördükten sonra, siparişinin aracına yüklenmeyi beklediği ekipmana doğru yola çıkıyoruz.

Adamlarıma başımla onay veriyorum ve Adrian malları iki kez kontrol edip her şeyin onu tatmin ettiğinden emin olurken onlar da yüklemeye başlıyorlar.

Her şey araca yüklenmek üzereydi ki bir yerlerden bir çığlık sesi geldi ve ardından adamlarımdan birinin bariton sesi duyuldu. Ben gidip bakamadan adamlarımdan birkaçı ve Adrian'ın silahlarını çekip gelecek olan şeye hazırlanmaya başladılar.

Birkaç saniye sonra Camilla, korumalarımın biri olan Xavier'in peşinden bana doğru geliyor. "Oraya giremezsin," diye bağıyor ama Camilla onu görmezden geliyor, sadece bana odaklanıyor. Gözleri kızarmış ve yanakları yaşlarla lekelenmiş. Onun için o kadar endişeleniyorum ki, bakışları silahlarını ona doğrultmuş adamlara yönelene kadar arkamda neler olduğunu unutuyorum.

"Aman Tanrım!" Çığlık atıyor. "Neler oluyor?" Ellerini kaldırıyor, gözleri korkuyla doluyor ve adamların hepsi silahlarını bırakarak geri çekiliyor.

"Efendim," diyor Xavier, yarı boyundaki bir kadının onu geçip toplantımı bölmesine nasıl izin verdiğini açıklamak üzereyken. Daha sonra konuşacağız. "Camilla, sorun ne?" Ona doğru yürüyerek soruyorum. "Sen neden Ağlıyor musun?" Yanağının üstünde duran bir damla gözyaşını silmek için elimi kaldırıyorum, ama dokunuşumdan uzaklaşıyor, gözleri mallara takılıyor.

"Unut beni," diyor. "Neler oluyor?" Ellerini kalçalarına götürüyor ve meydan okurcasına çenesini öne çıkarıyor - görmemesi gereken bir şeyi görmüş olmasaydı, şu anda ne kadar sevimli bir şekilde inatçı göründüğüne gülerdim. "Bunların hepsi silah mı?"

Bir boğaz temizleme sesi duyulur ve ardından Noah öne çıkar. "Isaac işini bitirene kadar yukarı çıkalım, sonra seninle konuşabilir." Adamın eli kızın omzuna iniyor ama kız ondan kaçıyor.

"Hayır, bana burada neler olduğunu anlat." Gözleri benimle birkaç düzine yasadışı ateşli silahı barındıran araç arasında gidip geliyor.

"Sanırım bu senin kız arkadaşın," diyor Adrian, etrafımızı saran gerginliği kırarak.

"Öyleyim," diyor yavaşça, dikkatini ona çevirerek. "Ama biri bana neler olduğunu anlatmazsa, bu durum değişebilir."

"Cam," diye homurdanıyorum nefesimin altında. Kiminle böyle konuştuğu hakkında hiçbir fikri yok.

Neyse ki Adrian kıkırdar. "Git, dostum." Omzuma vurdu. "Kızgın bir kadın hakkında bir iki şey bilirim." Bana göz kırpmıyor ve ben de onun evli bir adam olduğunu düşünerek rahatlıyorum. "Her şey iyi görünüyor. Yakında konuşacağız."

"Teşekkür ederim." Elini sıkıyorum, sonra Noah'ya hızlıca bir bakış atıyorum. Bir kez başını sallıyor ve Camilla'yla konuşabilmem için işini bitireceğini söylüyor. Adrian en büyük müşterilerimden biri ve ben her zaman alışverişlerimizde hazır bulunurum. Biri sizinle yılda milyonlarca dolar harcıyorsa, bunu kişisel olarak ele almaya özen gösterirsiniz ve onları kızdırmazsınız.

Camilla'ya "Gidelim," diyorum, kalçasını ciddi olduğumu anlayacağı kadar sert tutuyorum ama canını acıtacak kadar sert değil. Bizi dışarı çıkarıyorum, kızgın ve korkmuş karışımı görünen muhafızına bakıyorum. Olması gerektiği gibi. Camilla belki bir buçuk yaşında, sırlıslık. Onu geçebilmesi için hiçbir sebep yok.

Adrian kadar anlayışlı olmayan biriyle birlikte olsaydım neler olabileceğini Tanrı bilir. Ona hayatımın nasıl işlediğini açıkça anlatmalıydım ama onun içinde, kendi küçük baloncuğumuzda kaybolmakla çok meşguldüm. Öldürülme bile ciddi şekilde yaralanabilirdi. Benim dünyamdaki erkekler dalga geçmez. Önce ateş ederler ve sonuçlarıyla sonra ilgilenirler.

Yukarı çıktığımızda, Camilla'ya kendini tehlikeye attığı için o kadar kızmıştım ki, kapıdan girer girmez onu vücudumla kafesleyerek duvara yasladım.

"Ne olmuş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" Bedenlerimiz birbirine yakın ama yeterince uzakta, gözlerinin içine bakabiliyorum. "Vurulmuş olabilirsin. İşim bittiğinde seninle buluşacağımı söylemiştim."

"Özür dilerim. Seninle konuşmam gerekiyordu." Sesi küçük, duygu ve pişmanlık dolu ve bu bana bir ton tuğla gibi çarpıyor. Bu benim hatam. Hayatımda hiç ciddi biri olmadı. Her şeyi bilmesi gereken biri. Kendini tehlikeye atmış olabilir, ama bunun tek nedeni benim dünyamın nasıl işlediğini anlamamasıydı - çünkü ona bu konuda henüz açılmadım.

"Xavier sana depoya girmemeni söyledi," diyorum daha yumuşak bir sesle. "Bir dahaki sefere beni dinlemelisin." Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum, tatlı kokusunu içime çekiyorum, iyi olduğu için şükrediyorum ve

Güvenli. Eğer ona bir şey olsaydı... Kahretsin, bunu düşünmek bile istemiyorum.

"Neden o adama tüm o silahları veriyordun?" diye sorar. "Bu doğru mu? Sen bir suçlu musun?"

Suçlaması karşısında tüylerim diken diken oldu. "Bunu nereden duydun?" "Önce sana bir soru sordum." Beni hafifçe geriye itti ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Sen bir suçlu musun?"

İçimi çekiyorum ve elini tutup onu kanepeye doğru çekiyorum. "Biri sana suçlu olduğumu mu söyledi?"

"Dedikodularda söylendi ve babama senden bahsettiğimde dikkatli olmamı çünkü yasadışı faaliyetlere karıştığını ve zarar görmemi istemediğini söyledi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yine de hâlâ buradasın."

"Çünkü yaptığınız şeyin başka birine zarar vereceğine inanmıyordum. Ama sonra deponuza girdim ve bana doğrultulmuş bir düzine silah vardı, adamlar yasadışı silahlara benzeyen şeyleri yüklüyorlardı ve siz Rus aksanı olduğundan neredeyse emin olduğum bir adamla konuşuyordunuz. Mafyadan falan mısınız? Sen Ermeni değil misin? Mafya mı bu?"

Masumiyeti karşısında eğlenerek kıkırdıyorum. "Bu çok fazla klişe. Evet, babam Ermeni, annem de Brezilyalı ama hayır, ben mafya üyesi değilim, gördüğün o *Rus* adam da değil."

"O zaman bana neyin içine girdiğimi söyle."

"Önce bana neden ağladığını söyle." Onu kucağıma çekiyorum. Önce isteksiz davranıyor ama hemen teslim oluyor, çünkü üzgün olduğunda bile dokunmamızdan hoşlanıyor.

"Babam aradı ve yarın onu görmeye gelmememi istedi. Müsait olmayacağını söyledi. Ona bunun harika olduğunu çünkü aslında bugün onu ziyarete gideceğimi söylediğimde, gelmememi istedi. Bana aptalca bir sebep sundu ve bir şeylerin yanlış gittiğini anladım. Bahanesini kabul etmeyi reddettim ve sonunda pes etti ve bana dayak yediğini söyledi. İyi olduğunu ama yüzünün mosmor olduğunu ve endişelenmemi istemediğini söyledi."

Gözlerine taze yaşlar doluyor. "Orada böyle şeyler olduğunu düşünmemiştim. Yani, golf sahası ve tenis kortu var." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor ve başparmağımla yakalıyorum.

"Her yerde her şey olabilir." Asıl soru, kimin sorumlu olduğu? Önemli olan da bu. Hapishanede her zaman kavga olur, ama

Federal hapisshanedede daha azdır ve bunun bir sebebi vardır. Yine de bundan ona bahsetmedim. Zaten bugün babasıyla konuşmayı planlıyorum, o zaman sorarım.

"Ziyaret edebileceğinizi söyledi mi?"

"Öyleyim," diyor. "Tartışmaya çalıştı ama ona iyi olduğunu kendi gözlerimle görmememin mümkün olmadığını söyledim."

"Güzel. Yakında yola çıkacağız. Toplandın mı?"

Hafifçe geri çekiliyor, bana doğru hançerler fırlatıyor. "İçeri girdiğim şeyi bana söylemekten kaçacağını sanma. Herkesin beni karanlıkta bırakmasından bıktım. Bunun benim için zor bir sınır olduğunu biliyorsun, özellikle de babamla olanlardan sonra. Bundan sonra ne olacak? Bir gün eve geldiğimde senin de hapse gireceğini mi öğreneceğim?" Dökülmekte olan birkaç damla gözyaşını siliyor. "Bunu yapamam. Karanlıkta kalamam. Ya birlikteyizdir ve ben senin yanındayım ya da değildir."

Kahretsin, bu muhteşem, güçlü, inatçı kadın.

"Tabii ki birlikteyiz." Parmak eklemlerimin arkasını yanağında gezdiriyorum. O benim için dünyalara bedel ve sırlar yüzünden onu kaybetmeyeceğim. "Şuna ne dersin? Yola çıkalım, böylece babanı ziyaret edebilir ve uçağımıza zamanında yetişebiliriz..." Teknik olarak istediğimiz zaman gidebiliriz. Bu benim şirketimin uçağı. Ama zamanımız kısıtlı olduğu için zamanında varmak istiyorum. "Uçakta konuşabiliriz."

Tartışmak ister gibi görünüyor ama bunun yerine başını sallayıp üzerimden iniyor. "İyi ama kaçamayacağım başka bir ülkeye giderken, on iki saatlik uçuşumuz sırasında bu konuşmayı yapmak için zorladığını fark etmediğimi sanma." Tek bir kaşını çatıyor ve koridorda ilerlemeden önce ters ters bakıyor.

"İYİ OLDUĞUNA EMİN MİSİN ? " CAMILLA, BABASINA

Geldiğimizden beri onuncu kez adamın morarmış gözünü ve patlamış dudağını gördü. Sadece bir babanın sabrıyla başını salladı ve ona tekrar iyi olduğunu söyledi.

Görevli on dakikamız olduğunu söylüyor ve dikkatini çekmek için elimi Camilla'nın bacağına koyuyorum. "Bana bir iyilik yapar mısın? Baban ve benim birkaç dakika yalnız konuşmamıza izin verir misin?"

Oflayıp pufluyor, benden babasına ve tekrar bana bakıyor. "Karanlıkta olmaktan hoşlanmıyorum."

"Biliyorum ama onunla özel olarak konuşmak istediğim bir konu var."

"Benim yanımda söyleyemeyeceğin bir şey mi? Hayır." Başını sallıyor. "Ne hakkında konuşmanız gerekiyorsa, duymak istiyorum."

"Cam..." İnledim.

"Hayır," diye ısrar ediyor. "Biz birlikteyiz."

Onun inatçılığına içimden küfrediyorum. Hem seviyorum hem de nefret ediyorum ve şu anda gerçekten nefret ediyorum. Ama siktir et. Bilmek istiyor... iyi.

"Tamam." Dikkatimi babasına yönelttim. "Kızınıza aşığım. Onu ilk gördüğüm anda aşık oldum ve o günden beri de her gün aşık oluyorum. Bazılarına çok erken gibi gelebilir ama o benim için doğru kişi ve Camilla'ya evlenme teklif etmek için izninizi ve onayınızı istiyorum."

Camilla'nın nefesi kesilir, elleri ağzına gider ve babası kıs kıs güler. "Ben... bilmiyordum..." diye kekeliyor.

"Hadi canım," diyorum kuru bir sesle, Camilla'ya alaycı bir şekilde bakarak. "Bu işler böyle yürür."

Adam evlenme teklif etmeden *önce* izin ister."

İnliyor, yüzünü ellerinin arasına alıyor ve "Öldür beni şimdi" gibi bir şey mırıldanıyor.

Babasının önünde olduğumuzu umursamadan yüzüne uzanıyorum ve çenesini yukarı kaldırıyorum. "Ölemezsin." Dudaklarına iffetli bir öpücük konduruyorum. "Seni çok özlerim. İnatçılığını bile."

Daniel kıkırdıyor ve ben de dikkatimi tekrar ona yöneltiyorum. "Bugünkü kısa ziyaretimizde birbirinizi ne kadar çok sevdiğiniz açıkça görülüyor ve bunun hapishanenin içinden yapılmasından nefret etsem de, kızımın onu koruyup sevecek sana sahip olduğu için minnettarım." Gözleri parlıyor ve onun için üzülüyorum. Kızını parmaklıklar arkasından izlemek zorunda kalıyor, onu haftada sadece bir kez bir saat görebiliyor. Ve tüm bunlar olurken burada olmayı hak etmediğini biliyor. "Kızımla evlenmek için iznim ve onayım var."

"Baba," diye boğuk bir sesle başını sallıyor. Onu yanıma çekip şakağından öpüyorum ve bu işi düzeltereğime yemin ediyorum. "Bunu yapamam..."

Masanın öbür ucuna uzanır ve kızının elini kendi elinin içine alır. "Evet, yapabilirsin Cam. Ben kendi hayatımı yaşayamadığım için senin kendi hayatını yaşamayı bırakman kalbimi kırar. Her hafta seni görmek, hayatını dinlemek için yaşıyorum ve seni bu kadar mutsuz, acı çekerken ve mücadele ederken görmek beni içten içe öldürüyor. Geçen hafta kapıdan

içeri girdiğinde

Bir şeyler farklıydı ve bana bir erkekle tanıştığını söylediğinde bunun aşk olduğunu anladım. Yüzünün aydınlanma şekli bana anneni hatırlattı."

Yumuşakça gülümsüyor. "Güvende olduğunu, korunduğunu ve sevildiğini bilmenin beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin." Bana bakıyor. "Teşekkür ederim."

Gardiyan zamanımızın dolduğunu haber veriyor ve Daniel kızını sıkı sıkı kucaklayarak onu ne kadar sevdiğini ve iyi bir doğum günü geçirmesini söylüyor. İşleri bittiğinde elini uzatıyor, sonra da beni yarı kucaklıyor. "Ona iyi bak lütfen. James-"

"Biliyorum," diyorum ona, açıklamasına gerek duymadan. "Onu yakaladım." Geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum, ona söylemek istediğim ama söyleyemediğim şeyi sessizce iletmeyi umuyorum. Ona zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğim.

CHAPTER NINETEEN

CAMILLA

ISAAC benimle evlenmek için babamdan izin istedi. *Benimle evlenmek* istiyor. Federal hapishanenin ziyaretçi odasında ona beni sevdiğini söyledi. O zamandan beri şoktayım, ne söyleyeceğimi, ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Isaac beni rahat bırakıyor, benim yerime telefonuna odaklanıyordu ve havaalanına varıp lüks şirket jetine bindiğimizde Noah ile işle ilgili şeyler konuşuyordu. Tüm bu süre boyunca olanları kafamda canlandırıp durdum. Sanki hayatım bir duygu kasırgasına dönüşmüş ve ben buna ayak uyduramıyorum.

Beni seviyor. Benimle evlenmek istiyor. Bu beni şaşırtmamalı. Yani, açıkça onun olduğumu söyledi ve beni hamile bırakmaya niyeti var. Ama aşk.

Noah'nın telefonu çalıyor, görünüşe göre uçakta tam hizmet var ve aramayı cevaplamak için kendini mazur görüyor. Kulak misafiri olmadığı ve Isaac bana doğru baktığı anda aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum.

"Beni seviyor olamazsın!"

Patlamama tepki vermedi. Dizüstü bilgisayarını kapatıp telefonuyla birlikte masanın üzerine koyuyor ve aynı koltukta oturduğumuz için bana dönüyor.

"Seni seviyorum," diyor kesin bir ifadeyle. "Sevemezsin. Daha çok erken."

Aylarca James ile birlikteydik ve ikimiz de bu sözleri hiç söylemedik. Geriye dönüp baktığımda, şimdi nedenini biliyorum. Aşk değildi. Aramızdaki şey yanlış, sahte ve çok aptalcaydı.

Ama Isaac... O doğru ve mükemmel ve-

"Bir kalp zamanı bilmez," diyor ve beni her zaman yaptığı gibi kucağına çekerek anında rahatlamamı sağlıyor. Neden bilmiyorum ama bana sarıldığında ya da dokunduğunda tüm vücudum sakinleşiyor. "Ne hissettiğini biliyor." Avucunu göğsüme, tam kalbimin olduğu bölgeye koyuyor. "Seni o binadan çıkarken, o siyah elbisenin içinde, saçların omuzlarına dökülmüş halde limuzine doğru yürürken gördüğümünden beri bunu hissediyorum. Kalbim daha sıkı sıkıldı, daha sert pompalandı, daha hızlı attı ve hayatımı birlikte geçireceğim kadının sen olduğunu anladım. Seni seviyorum Camilla Hutchinson ve hayatımızın geri kalanında her gün sana ne kadar çok sevdiğimi göstereceğim."

İtiraf sözleri başımı döndürüyor, çünkü anlattığı şeyi ben de hissettim... Hâlâ da hissediyorum. Her öpücükte, her dokunuşta onun hissettiklerini hissediyorum ama bu şu anlama gelemes... "Ben... Bilmiyorum..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama bir türlü bulamıyorum.

"Şşş, sorun yok." İki parmağını ağzıma bastırıyor. "Bir şey söylemene gerek yok. Kalbinin zaten bildiği şeyi, yani senin de beni sevdiğini kafanın kavrayacağı gün gelene kadar burada seni seviyor olacağım." Karnımda keleklerin patlamasına neden olan orantısız bir sırtısla bana vuruyor ve söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum.

"Aklım çoktan kalbime yetiştii," diyorum ona, kollarımı boynuna dolayarak. "Sen beni seviyorsun... ben de seni seviyorum. Ve sahip olduğumuz şey o kadar nadir ki, inanması neredeyse zor. Duygularım o kadar hızlı ve sert bir şekilde ortaya çıktı ki haklısın, bazen bunun gerçek olamayacağını düşünüyorum..."

"Ama öyle," diyor ses tonundaki inançla. "Aşkımız gerçek. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum hiç düşünmeden, deli gibi sırtarak.

"Tekrar

söyle." "Seni
seviyorum."

Ağzı benimkine saldırıyor ve bedenim ısınıyor, içim karıncalanıyor. Ona daha sıkı sarılıyorum ve bunu yatak odasına götürmeyi önermek üzereyken bir kapı açılıyor ve çevresel görüşümde Noah'ın dışarı çıktığını görüyorum.

Geri çekiliyorum, Isaac'ın üzerinden kaymak üzereyim ama kalçalarımı daha sıkı kavırıyor ve beni kaldırıyor. Beni uçağın arka tarafına doğru taşıırken Noah'ya "Gürültü önleyici kulaklıklar kullanmanı öneririm," diye sesleniyor. "Sevgilim az önce beni sevdiğini söyledi, yani burası biraz gürültülü olacak."

Utanç içinde ona yarı homurdanıyor, yarı gülüyorum ama gerçekten umursamayacak kadar mutlu ve aşığım.

"BU INANILMAZ." AKDENİZ'İN TUZLU KOKUSUNU İÇİME ÇEKİYORUM

Terasımız denize bakıyor ve yüzümü üzerimde parlayan güneşe doğru eğiyorum. On iki saatlik uçuştan sonra dışarıda durmak ve uzuvlarımı esnetmek iyi hissettiriyor. Isaac ve ben iki kez seviştikten sonra, uçuşun geri kalanında uyuyakalmışım, ancak indiğimizde uyandım. Teknik olarak yaşadığımız yerde saat sabahın ikisi ama saat farkından dolayı Monako'da sabahın on biri. Dinlenmiş, tazelenmiş ve biraz eğlenmeye hazırım.

Isaac kollarını arkamdan bana doluyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "Mutlu yıllar *aşkım*," diye mırıldanıyor kulağıma. Bana ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu kelimeyle birlikte gelen seksi aksan, onun sadece hangi dilde olursa olsun konuşmasını istememe neden oldu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Tatlım." Boynumun kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Annem Portekizce konuşurdu."

"Hoşuma gitti ve bunu söyleme şeklin de hoşuma gitti." Ona karşı geri itiyorum, ne istediğimi gösteriyorum, ama hareketlerimi durduruyor, kalçalarımın yanlarını kavriyor.

"Şimdi olmaz, bebeğim."

Kollarında dönüyorum ve şakacı bir şekilde somurtuyorum. "Az önce beni geri mi çevirdin?"

Kıkırdıyor. "Evet, ama sadece öğle yemeği için rezervasyonumuz olduğu için. Neredeyse sekiz saat uyuduktan sonra aç olduğunu tahmin ediyorum. Ben aç olduğumu biliyorum."

"Öyleyim," diye itiraf ediyorum. "Senin için." Parmak uçlarımda duruyorum ve çenesinin köşesini alaycı bir şekilde ısıriyorum.

"Kadın, beni kışkırtma," diyor kollarımı çözüp geri çekilirken. "Bugün senin doğum günün ve ben seni şımartmak istiyorum."

"Ve kesinlikle yapabilirsin... yatakta." Kaşlarımı oynatıyorum. Başını sallıyor ve dudaklarını okşuyor. "Sonra görüşürüz."

Farklı kıyafetler giyiyoruz; o bir çift haki şort, toz mavisi yakalı bir gömlek ve tekne ayakkabısı giyiyor, ben ise palmiye desenli dökümlü bir

maksi elbise ve Isaac'in bana yolculuk için aldığı beyaz bantlı sandaletlerle restorana gidiyoruz. Noah'la aynı kattayız ama kendi süitimiz var. Vardığımız anda bana mutlu yıllar diledi ve ortadan kayboldu.

Dışarıda, lüks havuz ile muhteşem mavi deniz arasında sıkışmış bir çardağın altındaki bir masada oturuyoruz. Şezlonglarda uzanan insanlar, suda yüzen tekneler ve havuzda yüzen birkaç kişi var. Tüm manzara bir internet sitesinden fırlamış gibi görünüyor ve babam iyi bir yaşam sürerken ve biz hiçbir şey istemezken, Isaac'in zenginlik miktarının tamamen farklı bir seviyede olduğunu fark ediyorum. Annemle babam kayak merkezlerine geziler yaparlardı ve bir keresinde Paris'e gitmişlerdi, ama Isaac sanki önemli bir şey değilmiş gibi hafta sonu için özel jetiyle bambaşka bir ülkeye uçuyor.

Ben masaya hiçbir şey getirmezken, onun sunacak çok şeyi var.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorarak beni düşüncelerimden koparıyor.

"Sen ve ben." O bir şey söylemeyince, daha da açıkladım. "Yardım edemem ama aramızda biraz *Pretty Woman* olayı varmış gibi hissediyorum."

"Bir ne?"

"*Pretty Woman*. Richard Gere ve Julia Roberts. Filmi hiç izlemedin mi?"

"Gördüğümü söyleyemem."

Garson geliyor ve Isaac bize bir şişe suyun yanı sıra Monte Carlo'nun en iyilerinden biri olduğuna yemin ettiği bir şişe beyaz şarap sipariş ediyor. Meze isteyip istemediğimi sorduğunda, beni şaşırtmasını söyledim. O da menüden bir sürü şey sipariş ediyor ve sonra dikkatini tekrar bana veriyor.

"Şimdi bana seninle kıyaslanabileceğinden şüphe duyduğum bu güzel kadından bahset."

Onun flörtüne gülüyorum. "Yanlışlıkla tanışmışlar. Kadın fakir bir fahişe, adam ise milyarder bir iş adamı."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu bize hiç benzemiyor. Birincisi, sen bir fahişe değilsin. Bir saniyeden daha kısa bir süre sahte eskortluk yaptın. Ve ikincisi, ben bir milyarder değilim. Milyarderin yakınından bile geçmiyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gözlerimi deviriyorum. "Adam zengin, kız fakir. Adam onu boktan hayatından koparıp alıyor ve şımartıyor, bir yandan da ona aşık oluyor, o da ona."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

"Hayır... evet... Bilmiyorum." Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Filmi seviyorum. Onlarca kez izledim. Romantik ve tatlı bir film ve eminim izleyen kadınların çoğu onun gibi bir adamın kendilerini kurtarmasını dilemiştir... fakir ya da fahişe olmasalar bile. Ama şimdi ben de benzer bir durumda olduğum için kaç kişinin ona bakıp zayıf olduğunu ve onu kurtarmasına izin vermek yerine kendini kurtarmak için daha çok çabalaması gerektiğini düşündüğünü merak etmeden edemiyorum."

Anlayışla başını sallıyor. "Dış dünyaya nasıl görüldüğümüz umurunda değil ve kimsenin ne düşündüğü ya da söylediği de umurunda değil. Evet, tanıştığımızda zor durumdaydın ama eminim ki seninle tanışmasaydım ya da sana taşınmayı teklif etmeseydim, hayatta kalmanın bir yolunu bulacaktın. Sende sevdiğim şeylerden biri de bu. Çok güçlüsün Cam ve evet, sana kötü bir el dağıtılmıştı ama sen bunun üstesinden geliyordun. Elindeki kartları en iyi şekilde oynuyordun.

"O filmi izlemedim ama bahse girerim, eğer onları bizimle kıyaslıyorsanız, güçlü ve güzeldi ve hatta belki biraz da fena halde dağınıktı..." Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor. "Ve ona aşık oldu, tıpkı onun gibi. Mesele para değildi, mesele anlardı, kimyaydı. Diğer kişi hakkında ne hissettiklerini biliyorlardı."

"Şey, böyle söyleyince..."

"İstiyorum," diye ısrar ediyor, uzanıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor. "Evet, karşılaşmamızın nedeni durumlarımız ama buna kader deniyor. Sen o binadan çıkana kadar ben hayatıma devam ediyordum, zar zor yaşıyordum, kesinlikle sevmiyordum." Kalın kalın yutkunuyor ve sandalyesini geri çekiyor. Kafam karışıyor, ayağa kalktığını sanıyorum, ta ki dizlerinin üzerine çökene kadar.

"Bunu daha sonra, romantik bir akşam yemeğinde yapmayı planlamıştım ama şu an mükemmel bir zaman gibi geliyor. Bizim tanışmamız gibi. Hayat mükemmel bir yaşam yaratmak değildir. Yaşamak ve içinde ne olduğunu görmektir. Noah'ın o şirketi kullandığı onca yıl boyunca bir kez bile kullanmadım, ama ilk kez kullandığımda seninle tanıştım. Ve sen onlar için çalışmıyordun bile. Sadece tesadüf eseri arkadaşın için işi kabul ettin.

"Evet, sana bakacak param ve imkanlarım var ve eğer izin verirsen, hayatımızın geri kalanında her gün bunu yapmayı planlıyorum. Ama bu tek yönlü bir yol değil. Bana bu hayatın en önemli kısmını hatırlattın: aşk. Belki filmdeki o adam, benim sana yardım ettiğim gibi, onun da içinde bulunduğu boktan durumdan kurtulmasına yardım etti ama sen de bana yardım ettin. Tanıştığımızdan beri her gün

Güldüm, gülümsedim ve aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimledim. Ve gerçekten de hayat bundan ibaret değil mi? Tekrar tekrar aşık olmak istediğiniz kişiyi bulmak?"

Isaac ön cebinden bir yüzük kutusu çıkarıp açıyor ve ortaya çok büyük ve güzel bir elmas yüzük çıkıyor. "Birçok kişi aramızda olanların çok erken, çok hızlı olduğunu söyleyebilir ama ben kimsenin ne dediğini umursamadım ve şimdi de umursamayacağım. Kalbimin derinliklerinde senin benim için doğru kişi olduğunu biliyorum. Geleceğimizde bizi nelerin beklediğini bilmiyorum ama senin, geleceğimin birlikte olmasını istediğim kişi olduğunu biliyorum.

"Ne diyorsun *aşkım*? Benimle evlenmeye ve hayatının geri kalanını benimle geçirmeye var mısın?"

"Evet," diyorum ona, verebileceğim tek cevap bu. "Seninle evleneceğim ve seninle yaşayacağım. İyi, kötü... Hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın, seninle yaşayacağım."

Yüzüğü parmağıma geçiriyor ve sonra beni kollarının arasına alıp öpüyor. "Bana benim olduğunu söyle," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Ben seninim."

"Çok haklısın. Tıpkı benim senin olduğum gibi."

Hafta sonunu sadece doğum günümü değil, nişanımızı da kutlayarak geçirdik. Isaac söz verdiği gibi yaptı ve beni çok şımarttı. Çift masajından, kumara ve saatlerce sevişmeye kadar, en iyi zamanımızı geçiriyoruz. Bir sabahı şehri gezerek, bir öğleden sonrayı da denize açılarak geçiriyoruz ve eve dönme vakti geldiğinde keşke hiç ayrılmaysaydık diyorum. Tabii ki Isaac istediğimiz zaman geri dönebileceğimizi söylüyor.

Uçağa dönüp havalandıktan sonra bir şey fark ettim... "Silahları hiç konuşmadık."

Isaac bir kez başını sallıyor. "Haklısın, yapmadık. Ama konuşmamız gerek. Kendimi o ana, sana kaptırmıştım ama gerçek şu ki, bunu evlenme teklif etmeden önce konuşmalıydık. Benimle evlenerek neye bulaştığını bilmelisin."

"Yani, bu doğru mu?" İlk kez sormuyorum. "Sen bir suçlu musun?" "Hayır." Başını sallıyor. "Ben bir kanunsuzum."

"Bir ne?"

"Vigilante," o tekrarlar. "A Grup . insanlar kim üstlenmek kolluk kuvvetleri çünkü-"

"Kanunsuzun ne olduğunu biliyorum... *Arrow*'u izledim."

Kıkırdıyor. "Ben o tür bir kanunsuz değilim. Benim ahlakım var..."

"Ne yani, Batman gibi misin?"

Isaac bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz. Ben daha çok aracı gibiyim. En baştan başlayayım..." Kucağına vuruyor ve ben de her zaman yaptığım gibi kucağına tırmanıyorum. Rahat, ekstra geniş kanepeye oturuyoruz, Noah ise akşamdan kalmalığını yatak odasında uyuyarak atıyor.

"Annem on sekiz yaşındayken, bir üniversite partisinden eve dönerken bir adam ona saldırmış. Tecavüze uğramış, dövülmüş ve neredeyse ölüme terk edilmiş." Isaac'ın yumrukları kalçalarımnda sıkışıyor ama acıdan irkildiğimde onları gevşetiyor ve dudağının kenarını özür dilercesine yukarı kaldırıyor.

"Kimin yaptığını biliyordu. Üniversitesinden bir adam. Flört etmişler ama kız onunla yatmadan gitmiş. Görünüşe göre adam, kızın pes etmemesinden dolayı aşağılanmış ve ona bir ders verirken kendisine borçlu olduğunu düşündüğü şeyi almak istemiş. Onu bulan babamdı ve ilk görüşte aşk olduğuna yemin ediyordu. Onu aldı ve evine taşıdı. Ona bakmış ve ertesi gün polisi aramışlar. Kim olduğunu bildiğine göre, olay kapanmış olmalıydı."

Çenesi titriyor ve söylemek üzere olduğu şeyin iyi olmadığına dair bir his var içimde. "Diğer nedenlerin yanı sıra delil yetersizliği nedeniyle serbest kaldı.

Annemin bekâretini çalırların arkasındaki kirli zeminde alan, sonra da onu dövüp ölüme terk eden adam, başına hiçbir şey gelmeden çekip gitti."

"Bu korkunç bir şey."

"Bu her zaman olur. Yargı sistemi mükemmel değil, yakınından bile geçmiyor. Suçlu insanlar sokaklarda dolaşırken masum insanlar hapse atılıyor. Bu yüzden babam meseleyi kendi ellerine aldı. Birini tanıyan birini tanıyordu ve bu kişi onu sokaklardan pisliği temizlemeyi kendine iş edinmiş bir adama yönlendirdi. Anneme tecavüz eden Jeffrey Stark, masum olduğu anlaşıldıktan bir yıl sonra bu dünyadan çekip alındı."

Nasıl indirildiğini bildiğim halde rahatlayarak iç çektim.

"Babam ithalat işine yeni başlamıştı ve adamın tecavüzcüsünü öldürmesi karşılığında Japonya'dan yasadışı ateşli silah sevkiyatını kabul etmeyi kabul etti. Her şey böyle başladı. Japonya'dan madencilik ve inşaat ekipmanları alıyoruz ve bunlar geldiğinde içlerinde, amaçları dünyayı anneme tecavüz eden adam gibi pisliklerden kurtarmak olan özel şirketlere sattığım ateşli silahlar var."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "*Arrow*'daki adam gibi kimseyi öldürmeyebilirim ama onlara tedarik sağlamak beni de aynı derecede tehlikeye atıyor. Bu babamın işiydi ve diğer iş girişimleri gibi ben de katılmakla ilgilenmiyordum, ama sonra onlar öldürüldü ve her şeyi bana bıraktı. Ve bunu ona borçluymuşum gibi hissettim... onlara."

"Çok özverilisin." Kollarımı ona doluyorum ve ön tarafına sokuluyorum, taze kokusunu içime çekiyorum ve sıcaklığını içime çekiyorum. "Sen ve baban koruyucusunuz. Bu yüzden senin yanındayken kendimi çok güvende hissediyorum."

"Ama bu dünya tehlikeli," diye mırıldanıyor, yatıştırıcı bir eli sırtımda gezdirerek. "Yaptığım şeyi, parçası olduğum şeyi kabul etmeyen pek çok insan var ve beni alaşağı etmekten başka bir şey istemiyorlar. Bunu henüz konuşmadık ama benimle birlikte olman, varsayılan olarak bunun bir parçası olduğun anlamına geliyor."

"Umurumda değil." Kendimi daha derine gömüyorum. "Tek umursadığım seninle birlikte olmak. Bazı insanların 'Tanrı'yı oynama' zihniyetine sahip olduğunu biliyorum, ama ben onlardan biri değilim. Her şey siyah ve beyaz değildir. Babama bir bakın. Yargı sistemi onu yüzüstü bıraktığı için on beş yıldır hapiste."

Isaac kulağıma iç geçirdi. "Anlayışın için teşekkür ederim. Benimle birlikte evde, güvenli küçük baloncuğumuzda olduğun için bunu erteliyordum ama döndüğümüzde işler biraz değişecek. Bunun benim yaptıklarım yüzünden olduğunu anlamanı istiyorum."

Arkama yaslanıp ona bakıyorum. "Ne değişecek?"

"Öncelikle telefonunuz ve kartınız geldi. Böylece dünyaya ve paraya erişimin olacak. Telefonun üzerinde bir takip cihazı var. Seni gözetlemek için değil ama
-"

"Anladım." Başımı sallıyorum. "Beni güvende tutmak için."

"Evet. Ve aracınız geldi. Kamyonetim gibi kurşun geçirmez. Tek başına bir yere gideceğin zaman ya kendin kullanacaksın ya da şoförümün seni götürmesine izin vereceksin."

"Tamam," diye kabul ediyorum. "En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan."

Ağzının köşesini öpüyorum, orada bitmesini bekliyorum, ama sonra Isaac beni geri öpüyor, daha sert, dili ayrılmış dudaklarımın arasından geçiyor. "Tüm bunları bu kadar iyi karşıladığına inanamıyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Benim için doğru kişi olduğunu biliyordum."

Büyüyen ereksiyonu bana sürtünüyor ve içim ona duyduğum ihtiyaçla

zonkluyor. Tam gömleğimi çıkarmak üzereydim ki Noah odaya gitmek için
homurdanarak dışarı  ıktı.

Isaac gülüyor ve beni kollarına alıyor. "Artık lanet odamdan çıktığına göre, memnuniyetle."

CHAPTER TWENTY

CAMILLA

"KIZIM, seni inerken gördüğüm Mercedes mi o?" Yasmin beni sarıp sarmalayıp soruyor.

"Öyle," diyorum ve ona tekrar sarılıyorum. Onu görmeyeli birkaç hafta oldu ve onu deli gibi özledim. Isaac'le yaşadığım fırtınalı aşk, doğum günüm için beni alıp götürmesi ve ofiste ona yardım etmem - Yasmin'le buluşmak için bugün izin almam konusunda ısrar etti - Isaac'in de artık bana eşlik ettiği haftalık baba ziyaretlerimi de ekleyince, hayatımda ileri sarma düğmesine basılmış gibi hissediyorum ve zaman akıp gidiyor.

"Bu şey bir tank." Onu ilk kullandığım zamanı hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Küçük, sportif arabalara alışkın olduğum için birkaç kaldırıma çarpmıştım ve Isaac neredeyse kendini kaybederek beni gelmiş geçmiş en kötü sürücü ilan etmişti.

Siparişlerimizi vermek için sıraya girdiğimizde, "Çok seksi bir tank," diye şımarı. Isaac'in bana kurşun geçirmez bir SUV alacağını biliyordum, ama bilmediğim şey SUV'un siyah üzerine siyah bir Mercedes-AMG G 63 olduğuydu. Bana böylesine pahalı ve abartılı bir araç almasına kızmam gerekirdi ama bu şey cidden harika - her ne kadar kullanamasam da.

"Peki bu adam kim?" diye fısıldıyor, kafenin köşesinde duran ve göze batan takım elbiseli adama doğru başını sallıyor.

"Korumam," diyorum ona dürüstçe.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani bu doğru mu? Isaac yasadışı işlerle mi uğraşıyor?"

"Bundan çok daha karmaşık." Ve bu konuda konuşamam. "Boka bulaşmış diyelim ve öyle kalsın."

Anlayışla başını sallıyor ve arkadaşım zorlamadığı için minnettarım. Kahvelerimizi ve hamur işlerimizi sipariş ediyoruz ve ben satın almakta ısrar ediyorum çünkü son birkaç aydır başka kimsem yokken benim için çok şey yaptı.

Oturduktan sonra elimi tutuyor ve nişan yüzüğüme hayranlıkla bakıyor. "Vay anasını! Bu muhteşem."

"Sana gönderdiğim resimde gördün." Elimi geri çekiyorum ve gülüyorum.

"Evet, ama gerçekte daha büyük ve daha güzel." Gözlerinde kalpler dans ediyor. "Senin adına çok mutluyum, Cam. Mutlu ve aşık olmayı hak ediyorsun. Bir tarih belirlediniz mi?"

"Henüz değil, ama eminim uzun bir nişanlılık olmayacak. Isaac zaten birkaç kez mümkün olan en kısa sürede soyadını almamı istediğini söyledi."

Kıkırdıyor. "Bu adam sana çok kötü davranıyor."

"Öyle," diye katılıyorum. "Ve ben de aynı derecede kötüyüm."

Kahvelerimizi dışarıda içiyoruz, böylece arayı kapatırken şehir merkezinde biraz alışveriş yapabiliyoruz. Arkama bakıyorum ve Tony'nin bizi takip ettiğini görüyorum. İlk kez Isaac olmadan çıkıyorum ve beni takip etmek zorunda kaldığı için biraz kötü hissediyorum ama Isaac yaşamak için yaptığı şeyin bu olduğunda ısrar etti ve fazlasıyla cömert bir ödeme aldı.

"İşler nasıl gidiyor?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Eh, sorun değil." Omuz silkiyor ve kahvesinden bir yudum alıyor. "Zengin yaşlı adamlarla çıkmak biraz monotonlaşmaya başladı. Ama bir ton para biriktiriyorum, bu yüzden gerçekten şikayet edemem. Sonsuza kadar sürmeyecek. Peki ya sen? Isaac'e yardım ettiğini söylemiştin, değil mi?"

Ona Isaac'in sekreterinin erken emekliye ayrılmasıyla ilgili bir özet geçiyorum - çünkü onu ikna etmişti - sonra da görevi devralmam için beni eğitmeye nasıl yardımcı olduğunu anlatıyorum.

"Yani başka bir deyişle, siz bütün gün seksi sekreter ve kirli zengin iş adamını mı oynuyorsunuz?" Kıkırdıyor ve ben de onu şakacı bir şekilde itiyorum.

"Hayır! Çok çalışıyor."

Bana yan gözle bakıyor. "Bana bir kez olsun onun masasında sikilmediğini mi söylüyorsun?"

Yanaklarımda bir sıcaklık oluşuyor ve duymadığından emin olmak için Tony'ye dönüp bakıyorum. Duyuyorsa bile belli etmiyor.

"Tabii ki var," diye fısıldıyorum. "Adam doyumsuz. İçime girmeden bir gün bile geçiremiyor."

Kıkırdıyor. "Ama yatakta iyi mi?"

İçkimi dudaklarıma götürüyorum ve ısrarla başımı sallıyorum. "Çok iyi... her seferinde birden fazla orgazm gibi iyi."

"Gah!" Çığlık atıyor. "Seni çok kıskanıyorum. Seksi, zengin bir adam, sana sıırıslıklam aşık olmakla kalmıyor, aynı zamanda yatakta da harika." Yerinde durdu ve şakacı bir şekilde kollarını yukarı aşağı hareket ettirerek önümde eğilir gibi yaptı.

"Aman Tanrım! Dur!" Tıslıyorum, gözlerim etrafta geziniyor.

"Okul konusunda ne yapacağına karar verdin mi?"

"Fashion Institute of Washington'a başvurduğum ve geri dönüş bekliyorum. Sadece otuz dakikalık mesafede. Isaac okul başlayınca başka birini işe almayı teklif etti ama ikisini birden yürütebileceğime eminim." Ona başvurduğumu ama ancak kredi için onay verirlerse gidebileceğimi söylediğimde, parayı bizim ödeyeceğimiz konusunda ısrar etti. Tartışmak istedim ama bu işte birlikte olduğumuz için *biz* demesi beni bundan alıkoydu.

Sonraki birkaç saati alışveriş yaparak geçirdik. Isaac'e fotoğrafını attığım seksi bir elbise alıyorum - Isaac bu akşam yemeğe çıkarken giymem için ısrar ediyor - ve Isaac'i düşünmemeneden olan bir çift kol düğmesi.

Öğle yemeği için bir bistroda durduk ve ismim söylendiğinde içeri girmek üzereydik. Beni kimin çağırdığını görmek için baktığımda, James bana doğru yürürken yerimde duruyorum.

"Seni lanet orospu!" diye bağılıyor. Bana yaklaşıyor çünkü Tony yoluna çıkarak yaklaşmasını engelliyor. Tony onu yerinde tutup kıpırdamasına izin vermezken, "O boktan erkek arkadaşına söyle, hak ettiğini bulacak!" diye bağılıyor.

"James, git buradan," diye tıslıyorum o bana sert sözler söylemeye devam ederken.

"Onun işini bitirdiğimde gidecek olan tek kişi o her şeye burnunu sokan pislik olacak." Tehdidi tüylerimi diken diken ediyor çünkü kızdıklarında sadece konuşan çoğu insanın aksine, James'in ve babasının tehditlerinin ne kadar ciddi olduğunu ilk elden biliyorum.

"Bayan Hutchinson," dedi Tony. "Lütfen içeri girin ve yemeğinizin tadını çıkarın."

Bu adamı ben hallederim ve işim bittiğinde seni almaya gelirim."

Yasmin elimden tutup beni bistroya çekiyor, kapı arkamızdan kapanırken James'in çığlıkları azalıyor. Yemek boyunca şimdiki zamanda kalmaya ve James'in söylediklerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum, ama bu anlamsız çünkü sözleri beni etkiliyor.

Hesabı imzalarken, henüz gelmediği için Tony'nin iyi olup olmadığını merak ederken, Isaac içeri giriyor ve benimle göz göze geliyor. "*Meu*

amor," dedi.

usulca mırıldanıyor, yanağını öpüyor ve tüm bedenim rahatlayarak sarkıyor. "Tony seni aradı mı?" Ayağa kalkarak soruyorum.

"O yaptı. Ben de bu yüzden buradayım. Halletmesi gereken bir şey vardı, ben de gelip sana eve kadar eşlik edeyim dedim." Onu görünce ağzının suyu akan Yasmin'e bakıyor. Gerçi onu suçlamıyorum. Onunla sadece bir kez karşılaşmış, o da sarhoştur ve çok seksi olması dışında onu neredeyse hiç hatırlamadığını söyledi.

Isaac *bugün dünyayı ele geçireceğim* seksi takım elbiselerinden birini giymiş, saçları her zamanki gibi dağınık ve yüzünde birkaç günlük kirli sakal var. Saçlarını kestirmesi ve tıraş olması gerekiyor ama ben onu bu haliyle seviyorum, o yüzden bundan ona bahsetmeyeceğim.

"Isaac, bu Yasmin."

"Tanışmıştık," diyor kaşlarını kaldırarak.

"Evet, ama ilk seferinde biraz... sarhoştur, bu yüzden bu senin resmi tanıtımın."

Derin ve gırtlaktan bir kahkaha atıyor ve ben onun kemiklerinin üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Sizinle resmen tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve elini uzatıp onunkini sıkıyor. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Yürüdüm, ama çok uzak değil..."

"Saçmalama, seni yolda da bırakabiliriz." Bana döndü. "Tony aracınızı daha sonra alacak." Çantalarını ellerimden alıyor ve güçlü, rahatlatıcı avucunu sırtımın küçük kısmına koyup şakağımın yan tarafını öpüyor.

"İşe dönmen gerekmiyor mu?" Isaac kodu girip ofisine giden ikinci kat yerine üçüncü kat düğmesine bastığında ona soruyorum.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" diye şaka yapıyor. "Hafta sonuma erken başlıyorum. Bu gece için rezervasyon yaptırдыm, böylece daha sonra üzerinden çıkarmadan önce sana o seksi elbiseyi gösterebilirim." Kaşlarını sallayarak beni güldürüyor.

"Tam bir mağara adamısın."

"Hey, bir mağara adamı elbiseyi yırtmadan önce seni beslemezdi."

"VAY ANASINI," DIYOR ISAAC KORIDORDA YÜRÜRKEN.

Şampanya rengi maksi elbise ve altın rengi gök yüksek stiletto. Elbise

Şimdiye kadar giydiğim en seksi şeydi ve itiraf etmeliyim ki açıkta bırakan nitelikleri nedeniyle -Dalgalı V çizgisi ve tamamen sırtı açık, kalça kemiklerime kadar uzanan yüksek yırtmaçlı- soyunma odasının dışında giymek konusunda biraz endişeliydim. Ama Isaac beni içten içe süzerken, gözleri hararetli bir şehvetle doluydu, elbiseyi aldığım için mutluydum. Hayatımızın geri kalanında bana şu an baktığı gibi bakması için her şeyimi verirdim. Hiç onun kadar arzulandığımı hissetmemiştim.

Bana doğru yaklaştığında ve eli çıplak sırtımdan aşağı kayarak kıkımın kabarıklığına indiğinde, durgunlaşıyor. "Bu elbisenin altına bir şey giyiyor musun?" diye soruyor alçak sesle.

Başımı sallıyorum ve inliyor, elini yarığa götürüp içeri kaydırıyor. Çıplak kıkımı avuçluyor ve beni içine çekiyor. "Sözümü geri alıyorum. Bu elbiseyi yırtıp atmadan seni beslememin imkanı yok."

Diğer elini elbisemin altından geçirip beni kaldırarak duvara yaslarırken ağzı benimkine çarpıyor. Beni yalayıp yutuyor, dili beni kandırıyor, dudakları dudaklarıma sürtünüyor. Ve sonra boynuma doğru ilerliyor, ısınmış etimi ısıtıyor ve emiyor. Vücudu benimkiyle aynı hizadayken, parmaklarıyla kıkıma masaj yapıyor.

"Siktir," diye inliyor, gözlerime bakarak. "Seni çok fena istiyorum." "Beni daha önce elbisenin içinde gördün," diyorum arsızca.

"Aynı şey değil." Hafifçe geri çekiliyor ve beni nazikçe ayağa kaldırıyor. "Seni karşımda böyle görünce... Kendimi kontrol edemiyorum." Beni yere bıraktığına göre akşam yemeği için ayrılacağımızı sanıyorum ama sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve yere kadar uzanan elbisemi başının üzerine kaldırıp altında kayboluyor.

Şok içinde soluk soluğa kalıyorum ve sonra kalçalarımı ve dudaklarımı aralayıp ıslak dili yarığıma doğru bir çizgi yaladığında ihtiyaç içinde inliyorum.

Vay anasını! Onu göremiyorum ama her şeyi *hissedebiliyorum*. Amımın ırzına geçiyor, parmakları içime girip çıkarken, dili klitorisime en harika şeyleri yapıyor. Orgazmımın yükselmesi ve vücudumun patlaması uzun sürmüyor. Ellerim elbisemin altından omuzlarını kavırıyor, o da bacaklarımdaki suları yalıyor.

Sonunda yeterince doyduğunda, malzemeyi kaldırıyor ve ayağa kalkıyor. Dudakları benim doruk noktamdan dolayı parlıyor ve bu da tadımın nasıl olduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Mezelerimi yediğime göre, sanırım yemeğe gidebiliriz," diyor, gözleri mizahla parlıyor. "Ama eve gittiğimizde, seni yayıyor olacağım

ve tatlımın tadını çıkarıyorum." Dilini dudaklarının kenarında gezdiriyor ve ben de sert bir öpücük için onu kendime doğru çekiyorum.

"Şimdi tatlıya oy veriyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. Arkamı dönüyorum, ellerim duvara çarpıyor ve kığım dışarı çıkıyor.

Isaac nefesinin altından "Sikeyim evet" diye homurdanıyor, sonra elbiseyi vücudumdan sıyrıp atıyor, beni çıplak ve sadece topuklu ayakkabılarımla bırakıyor. Elleri göğüslerime doğru kayıyor, gergin meme uçlarımı cımbızlayıp koparıırken, önünü kığıma sürüyor ve omuzlarımın üstünden öpücükler yağdırıyor.

"Isaac..." Bacaklarımı açtım ve kığımın daha da dışarı ittim. "Lütfen beni şimdi becer."

Bedenimden uzaklaşıyor, sıcaklığını da beraberinde götürüyor ama birkaç saniye sonra geri dönüyor. Sert, kalın sikini alıp amımın ortasından geçerek kığımın çatlağına kadar ilerleyişini izlemek için etrafıma bakıyorum. Buruşuk deliğe ulaştığında, pürüzsüz başını dar kenarın etrafında döndürüyor, amımdan gelen suları kığıma sürüyor ve neredeyse yanıyorum.

"Kahretsin, kığın seviyorum," diye mırıldanıyor diğer eliyle avuçlarken. "Yemin ederim, her parçan sadece benim için yaratılmış."

Beni sikmesi için yalvarmak üzereydim ki sikini bacaklarımın arasına kaydırıp ve tek bir akıcı hareketle içime girdi, taşaklarına kadar girip beni sonuna kadar doldurana kadar durmadı. Bir eli yelemi yumrukluyor, diğeri kalçamı kazıyor. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi sikiyor ve ben de onun yemeğiymişim gibi, beni mükemmel noktamdaki tekrar tekrar vuruyor. Doruk noktam beni sert ve hızlı bir şekilde vuruyor, tamamen çözülürken göz kapaklarımın arkasında beyaz yıldızlar yanıp sönüyor, uyarılmam onun aletini kaplıyor.

Isaac'ın saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıırken, beni tamamen terk edilmiş bir şekilde beceriyor. Eli gelip klitorisimi buluyor, üzerinde daireler çizerek masaj yapıyor ve saniyeler içinde başka bir orgazm beni vuruyor, neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum. Beni duvara yapııştırıyor ve birkaç derin hamleyle sıcak tohumlarını içime akıtıyor.

İkimizin de vücudu adrenaline uğıldarken, beni çekip kollarına alıyor ve odamıza taşıyor. Vücudum akıllara durgunluk veren üç orgazmın etkisiyle gevşek ve gözlerim yorgunluktan kapanıyor. Açıldıklarında banyodayız ve ben tezgahın üzerinde oturuyorum, Isaac bana bakıyor.

"Ne?" diye
sordum. "Evlen
benimle."

"Ne?" Elimi yukarı kaldırarak gülerek tekrarlıyorum. "Sanırım bunu zaten anlamıştık."

"Biliyorum, ama şimdi demek istedim. Beklemek istemiyorum. Yasal olarak da dahil olmak üzere mümkün olan her şekilde benim olmanı istiyorum."

"Ne kadar yakında? Yarın gibi mi?" Yarı şaka yapıyorum. Gözleri büyüdü. "Bunu yapar mısın?"

Omuz silkiyorum. "Hayatımı birlikte geçirmek istediğim kişi sensin. Bugün, yarın, gelecek hafta. Ne zaman evleneceğimiz umurumda değil. Nasıl olsa büyük bir düğün yapmayacağız."

Kaşları düşüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Hep böyle güzel, abartılı bir düğün hayal ederdim. Annemle babamın evlendiği kilisede evlenirdik. Daha sonra da golf kulübünde bir resepsiyon verirdik."

"O zaman biz de öyle yapacağız," diyor yüzümü çerçeveleyerek. "Hayalindeki düğünü yapmanı istiyorum. Ben bekleyebilirim."

Boğazıma düğümlenen duygu yumağını yutkunarak geçiriyorum. "Ne anlamı var ki? Annem öldü, babam hapiste. Yasmin'den başka arkadaşım kalmadı. Ailen hayatta değil... Düğün yapmanın bir anlamı yok."

"Önemli olan o günü özel ve unutulmaz kılmak." "Yarın evlenmek istediğini sanıyordum."

"İstiyorum ama senin mükemmel bir düğün yapmanı daha çok istiyorum ve bahse girerim baban orada olamayacak olsa bile o da bunu isterdi. Sadece ben, sen, Noah ve Yasmin olsa da umurumda değil. Beyaz elbisenle o koridorda yürümeni ve Tanrı'nın önünde durup kendimizi birbirimize teslim etmemizi istiyorum. Seninle dans etmek ve gecenin sonunda seninle karım olarak sevişmek istiyorum. Sonra seni hayallerindeki balayına götürmek istiyorum, böylece günlerce senin içinde kaybolabilirim."

Her şeyi hayal ederken yüzüme bir gülümseme yayılıyor... düğün, balayı... Babamın orada olamamasından nefret ediyorum ama Isaac haklı. Babam yine de her zaman hayal ettiğim düğünü yapmamı isterdi. "Bu kulağa hoş geliyor."

"O zaman biz de öyle yaparız" diyor. "Yaz sonuna ne dersin? Böylece sen okula başlamadan önce dönmüş oluruz."

Kollarımı boynuna doluyor ve onu öpüyorum, okula gitme isteğimi hatırlamasına bayılıyorum. "Kulağa mükemmel geliyor."

CHAPTER TWENTY - ONE

"Buna karşı tavsiyede bulunmam gerektiğini biliyorsun," diyor Frank, talep ettiğim kâğıtları masanın üzerinden kaydırarak.

"Ve kararımı çoktan verdiğimi biliyorsun," diyorum ona, talep ettiğim her şeyi eklediğini doğrulamak için sayfaları çevirirken. "Üç haftadan kısa bir süre içinde Camilla benim karım olacak ve bana bir şey olursa, onunla ilgilenileceğinden emin olmak istiyorum."

"Anlıyorum, ama bu evlilik öncesi bir anlaşma yapamayacağınız anlamına gelmiyor. Ya biriniz boşanmak isterse-"

Başımı kâğıtlardan kaldırıp Frank'e ters ters bakıyorum. "Kimse boşanmayacak. Benim için o kadar. Ve eğer benden boşanmak istiyorsa, istediği her şeye sahip olabilir."

"Kimin nesi olabilir?" Noah ofisimin kapısından içeri girerek soruyor. Camilla bugün okul oryantasyonunda olduğu için kapım açık. Birkaç hafta önce başvurduğu moda enstitüsüne kabul edildiğini ve umduğu gibi sonbaharda başlayacağını öğrendi.

"Camilla... ve her şey," diyorum ve kâğıtları imzalıyorum. "Bir vasiyetname hazırlattım, böylece bana bir şey olursa Camilla'nın icabına bakılacak." Başımı kaldırıp hızlıca Noah'ya bakıyorum, sonra tekrar aşağı bakıyorum, bir sonraki sayfaya geçip imzalıyorum. "Ayrıca bir şey olursa işinin güvende olduğunu da ekledim. İş tek başına nasıl yürüteceğini bilemeyecek, bu yüzden senin yardımına ihtiyacı olacak."

"İşi ona mı bırakıyorsun?" Noah soruyor.

"Benim olan her şeyi ona bırakıyorum." Son sayfayı imzalıyorum ve yığını Frank'e uzatıyorum. "Bu kadar çabuk hallettiğin için teşekkür ederim." Ayağa kalktım.

ve elini sıktı. "Dışarıda görüşürüz."

Kapıya doğru yürürken, Noah hâlâ kapının eşiğinde durduğu için duruyorum. "Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var?"

"Hayır," diyor. "Ben hallettim."

"NASIL GEÇTİ?" CAMILLA KAPIDAN İÇERİ GİRDİĞİNDE SORUYORUM.

Yüzünde parlak bir gülümseme. Oryantasyonundan beri her gün böyle. Düğünümüzü planlamak ve okula hazırlanmak arasında, bulutların üzerinde ve ben buna bayılıyorum. Tek istediğim onun mutlu olması.

Bugün danışmanıyla görüşmek için işten erken çıktı. Transkriptlerinin gönderilmesi konusunda gergindi ama yüzündeki ifadeye bakılırsa her şey halloldu.

"Gerçekten çok iyi. Tüm derslerim seçildi ve daha önce tam zamanlıdan daha fazla çalıştığım için ders yüküme göre Mayıs ayında mezun olabilirim." Elinde iki kutuyla yanıma gelip oturuyor. "Şarküteriye uğrayıp bize akşam yemeği ve tatlı aldım."

"Seni yemeyi tercih ederim," diyorum ve kutuları yere bıraktıktan sonra onu kollarıma çekiyorum. Çenesini şakacı bir şekilde ısırduğımdaya bakıyor.

"Daha sonra! Vermemiz gereken bir

karar var." "Ne hakkında?"

İlk kutuyu açar. "Önce yemek yiyeceğiz." Bana paketlenmiş bir sandviç veriyor ve kendi sandviçini alıyor. Yemeğimizi yerken bana okuldan ve kaydolduğu derslerden bahsediyor. Yeniden ata bindiği için onunla gurur duyuyorum. Bu yıl onun için zor geçti ama moralini bozmasına izin vermiyor. Planları ve hayalleri var ve bunları gerçekleştirmesini izlemek için sabırsızlanıyorum. Camilla yükselmek için yaratılmış ve ben de yükselmesini sağlayacağım.

"Tamam, şimdi karar zamanı," diyor biz yemeğimizi yedikten sonra. Kutuyu alıp açıyor ve içinden bir dizi küçük pasta karesi çıkıyor. "Düğünümüzün pasta hariç her kısmı planlandı. Eve dönerken sipariş vermek için uğradım ve fırıncı denemem için bana bunları verdi. Seçtiğimiz tatla birlikte onu arayabileceğimi söyledi."

Sadece bizim ve yakın arkadaşlarımızın katılacağı küçük bir kilise düğünü yapmaya karar verdik. Papaz bizi evlendirecek ve sonra Camilla'nın en sevdiği restoran olan Christianson'a gidip akşam yemeği yiyeceğiz. Bu onun tarzı değil.

ama samimi ve durumumuza uygun. Arka odayı kiraladım, böylece özel olacak ve ilk dansımızı yapabilmemiz için müziğimiz olduğundan emin olmak için müdürle planlar yaptım.

Restoran otelin içinde yer aldığından, bu gece için Başkanlık süitini ayırttım. Ertesi sabah bir hafta sürecek balayımıza çıkacağız; gideceğimiz yer sürpriz olacak.

"Bu Alman çikolatası," diyor ve kareyi dudaklarıma doğru kaldırıyor. Bir ısırık alıyorum ve çok lezzetli. Acı-tatlı bir tatla lezzetlendirilmiş. Kendi ısırığını alıyor ve inliyor, gözleri geriye doğru kayıyor. Ona bir daha böyle inlerse onu yiyeceğimi söylemek üzereydim ki telefonum çaldı. Beklediğim bir aramaydı.

"Bana bir saniye ver." Alnından öpüyorum ve telefonu kabul edip ofisime doğru yürüyorum. "Merhaba."

"Merhaba, Bay Petrosian. Ev temiz ve gösterime hazır olduğunda size haber vermemi istemiştiniz. Anahtarları hemen size göndereceğim."

"Mükemmel. Teşekkürler, Gloria." Gloria, personelimde bulunan ticari emlak temsilcilerinden biri. Satın aldığım, sattığım ve kiraladığım birçok mülkümle ilgileniyor. Vitrinlerimden biri boşa çıktı ve Camilla'nın butiğini açması için mükemmel olacağını düşünüyorum. Okulu bitirmek istediğini biliyorum ve hala bitirebilir ama butiğini açmak için neden şimdi çalışmasını anlamıyorum. Eğer hazır değilse, hazır olduğu zaman butik orada olacaktır. Sadece ona inandığımı ve yüzde yüz desteklediğimi bilmesini istiyorum.

Camilla'nın yanına dönerken telefonum tanımadığım bir numarayla tekrar çalıyor. "Alo."

"Merhaba, ben Atlas Güvenlik. Chester Creek Commons'ta yangın alarmının tetiklendiğini bildirmek için aradık. Acil durum ekibi gönderdik."

Benimle dalga mı geçiyorsun? Yemin ederim eğer bu James'in işiyse, bir sorunumuz var demektir. Camilla'nın peşine düştükten sonra yediği dayaktan ve aldığı ağır cezalardan sonra dersini aldığını düşünmüştüm. Son birkaç haftadır sessizdi, bu yüzden akıllandığını düşündüm. Sanırım öyle olmadı.

Oturma odasına çıktığımda ona, "Cam, gidip bir şeye bakmam lazım," diyorum.

"Sorun ne?" diye sorar, anında alarma geçer.

"Henüz emin değilim." Onu çabucak öptüm. "Uzun sürmez. Döndüğümde kekleri bitiririz." Onu bir kez daha öpüyorum. "Sonra da tatlı olarak seni yemeyi planlıyorum." Alt dudağını emiyorum ve o kıkırdıyor.

"Pastalar tatlıdır."

"Hayır, değiller. Senin tatlı amın benim gerçek tatlım." Yanaklarında pembe lekeler belirdiğinde gülüyorum. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Seni seviyorum, *meu amor*."

"Seni daha çok seviyorum."

CHAPTER TWENTY-TWO

CAMILLA

Vanilyalı kremalı pastadan bir ısırık alıyordum ki sanki bina sarsılmış gibi hissettim. *Deprem mi oluyor?* İlk düşüncem bu. Ta ki binadaki yangın alarmı çalana kadar.

Neler olduğundan emin olamadan ayağa fırlıyorum ve Isaac'i arıyorum. Birkaç dakika önce çıkmıştı ama belki hâlâ buradadır. Doğrudan sesli mesaja düşüyor, ben de tekrar deniyorum ama yine aynı şey oluyor.

Yangın alarmı kulaklarımda çınlarken, masadan telefonumu alıp binadan çıkıyorum, gerçekten yangın çıkma ihtimaline karşı merdivenleri kullanıyorum. Birinci kata inip dışarı adımımı attığımda, yoğun duman kokusu duyularıma çarpıyor. Kaynağın nerede olduğunu görmek için aceleyle dışarı çıkıyorum. Otoparktan geliyor gibi görünüyor. Isaac'i tekrar arıyorum ama çalmıyor, bir kez daha telesekretere düşüyor.

İçimde tuhaf bir his belirdi ve birden gerildim. Bu yakılan ilk ateş değil. Bu kasıtlı mıydı? Isaac iyi mi?

Kontrol etmek için yangının olduğu yere doğru gitmek üzereydim ki büyük bir patlama üzerinde durduğum zemini sarstı. Otoparktan siyah dumanla birlikte kırmızı ve turuncu alevler yükseliyor ve art arda birkaç patlama meydana gelince dehşet içinde soluk soluğa kalıyorum.

Ellerim titreyerek Noah'ı arıyorum ve neyse ki telefonu açıyor. "Neredesin?" Aceleyle çıktım.

"Evde."

"Marinada yangın var. Sanırım otoparktan geliyor. Isaac'e ulaşamıyorum. Bir süre önce ayrıldı. Görünüşe göre ana binaya sığıyor."

"İtfaiye yolda mı?"

"Kimseyi duymuyorum..." Depoda en son yangın çıktığında hemen gelmişlerdi. "Onları aramalı mıyım?" Alarmin çalmasıyla mesajı alacaklarını ve geçen seferki gibi geleceklerini düşünmüştüm.

"Evet, yoldayım."

"Isaac'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Alevler yükseldikçe, ısı yoğunlaştıkça paniklemeye başlayarak soruyorum. Garajdan birkaç metre uzakta duruyorum ama sıcaklığı buradan hissedebiliyorum. Gidip kontrol etmek istesem bile alevleri aşmaya çalışırken yanabilirim.

"Hayır, itfaiyeyi ara." Telefonu kapattı ve ben aradım, ne olduğunu gerçekten bilmediğim için elimden geldiğince olanları anlattım ve bana hemen araç göndereceklerini söylediler.

Birkaç dakika sonra geldiler ve ben hala Isaac'e ulaşamıyorum. Sinirlerim gerilmiş durumda ve göz kapaklarımdan hayal kırıklığı gözyaşları akıyor. Kısa bir süre sonra Noah geliyor ve itfaiyenin yangını söndürmesini izlerken benimle kalıyor.

Isaac'i tekrar tekrar arıyorum ama cevap vermiyor. Her seferinde sesli mesaja yönlendiriyor.

"Halletmesi gereken bir işi olduğunu söyledi," diyorum Noah'ya. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

Telefonundan başını kaldırıp bakıyor. "Güvenlik şirketine göre, Chester Creek Commons'ta bir yangın alarmı çalmış. Yanlış alarm. Kontrol etmeye gitmiş olmalı."

"O zaman hangi cehennemde?" Tıslıyorum, gözlerim hala yangını kontrol altına almaya ve söndürmeye çalışan itfaiyecilere gidiyor.

Polis geldiğinde kapalı otoparkın arkasında kayboluyor ve birkaç dakika sonra hepsi siyah birkaç araç geliyor. Hâlâ Isaac'e ulaşamıyorum ve kimse bize bir şey söylemiyor. Ben ağlarken Noah bana sarılıyor, korkuyorum ve en kötüsünü varsayıyorum, bir yandan da Isaac'in uzakta olması ve telefonunun sadece ölmüş olması için dua ediyorum. Ama içimde bir şey, derin, karanlık bir yanı, korkunç bir hisse kapılıyor.

"Dokuz-bir-bir'i arayan siz miydiniz?" diye soruyor bir polis memuru, saatler sonra yanlarına geldiğinde.

"Öyleyim. Ben Camilla Hutchinson." Gözleri hızla büyüyor, adımı tanıdığını belli ediyor ama ne düşündüğünü umursamadan görmezden geliyorum

Benim ya da ailemin adını. "Bu da Noah Reynolds. Ben bu binada yaşıyorum, o da nişanlım Isaac Petrosian ile birlikte burada çalışıyor."

Memur başını sallıyor. "Hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz ama patlama o kadar güçlüydü ki altyapıyı çatlattı ve ısı içeriye sızdı. Nasıl bir hasar oluştuğunu bilmiyoruz ama kontrol edilene kadar içeri giremezsiniz."

"Ne oldu?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Adli tıptan gelen bilgilere göre bir bomba patlamış. Büyük olasılıkla bir araca bağlıydı ve kapalı bir alanda olduğu için patladıktan sonra yanan arabanın ısısı ek bir patlamaya neden oldu. Aşağıda kaç araç vardı bilmiyorum ama hepsi hurdaya döndü. Otoparkınızı havaya uçurmak isteyen birini tanıyor musunuz?"

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor ve o beni durduramadan otoparka doğru koşmaya başlıyorum. Artık yanmıyor ama boğucu bir sıcak var ve enkaz yüzünden nefes almak çok zor.

Adamlardan biri garajın kenarında durduğumu görünce, "Hanımefendi, burası bir suç mahalli," dedi.

"İçeride kaç araç var?" Kafamda hesap yaparak soruyorum. Isaac'in bir kamyoneti, iki spor arabası ve bir de benim SUV'um var. Noah ziyarete gelmedi, bu yüzden aracı sokağın aşağısına park edilmiş ve saat beşi geçtiği için çalışanlar çoktan ayrılmış olmalı. Bu...

"Toplam dört," diyor ve kalbim göğsümde tekliyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Bu doğru olamaz. "Tekrar say!" Cam ve metal parçalarının üzerinde tepinerek bağırdım. Neyse ki evden çıkmadan önce parmak arası terlik giyecek kadar ileri görüşlüydüm.

"Hanımefendi, buraya giremezsiniz. Burası bir suç mahalli ve bölge soruşturma altında."

"Umurumda değil!" Enkaza doğru koşarak bağıríyorum. Bölge simsiyah, külle kaplı ve ateşle karışmış benzin gibi kokuyor. Araçların hepsi erimiş ve hasar görmüş, hangisinin hangisi olduğu zorlukla seçilebiliyor ama hepsi kendilerine ayrılmış yerlerinde.

"Hangi araç havaya uçuruldu?" Zaten bildiğim halde soruyorum.

Kamyon. En az tanınabilir olanı. Beyaz örtülü bir çöpten başka bir şey değil. O bölgeyi gösterdiğinde dizlerimin üzerine çöküyorum ama yere düşmeden önce biri beni yakalıyor. Duygu dolu gözyaşları kapaklarımı dolduruyor ve başım dönüyor. İnsanların konuştuklarını duyuyorum ama ne dediklerini anlayamıyorum. Kalbim göğüs kafesimin arkasında çarpıyor ve vücudum sanki

dünya dışı bir deneyim yaşıyorum. Tüm duyularım bulanıklaştı. Duyamıyorum, göremiyorum. Uyuştum. Nefes almak çok zor.

Ciğerlerimi oksijenle doldurmaya çalışarak nefes nefese kalıyorum. Ama işe yaramıyor. Sanırım biri kulağıma bir şeyler mırıldanıyor ama başım ve kulaklarım çınlıyor. Nefes almaya çalışırken elim boğazıma dolanıyor. Ama artık çok geç. Çok ileri gittim.

Ve etrafımdaki dünya kararıyor.

GÖZLERİMİ ZORLA AÇIYORUM VE ŞAKAKLARIM ZONKLUYOR. ETRAFA BAKINDIM VE

Bir an ne olduğunu unutuyorum. Kafam karıştı, nerede olduğumdan emin değilim. Yatak odamın penceresinden görünen marina manzarasının aksine, burada ağaçlar ve çalılıklar var. Gri yerine bej duvarları ve gümüş-beyaz çarşaflarımız yerine krem rengi çarşafları gözümün önüne getiriyorum. Döndüğümde Noah'yı sandalyede oturmuş bana bakarken buluyorum ve her şey aklıma geliyor. Patlama. Isaac'in telefonuna cevap vermemesi. Polisin olay yeri olduğunu söylemesi.

"Neredeyiz biz?" Noah ile gözlerimi kilitleyerek mırıldanıyorum.

"Benim evim." Bana bir şişe su getiriyor. Kabul ediyorum ve hepsini içiyorum, soğuk su kavrulmuş boğazımdan aşağı akarken iyi hissettiriyor.

"Isaac'ten haber aldın mı?" Şişeyi bitirip komodinin üzerine koyduktan sonra soruyorum.

"Hayır. Dinle, Camilla..." Gözleri sempati ile doluyor ve ben görmek istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum.

Komodinden telefonumu alıp yukarı kaydırıyorum, Isaac'ten cevapsız arama ya da mesaj var mı diye kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok. Sadece Yasmin'den onu geri aramamı isteyen bir dizi mesaj var. Patlama ve yangın haberleri yayılmış olmalı.

"O yaşıyor." Yorganı üzerimden çekiyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Odada hafif bir baş dönmesi hissediyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıp başımla vücudumun birbirini yakalaması için bir şans veriyorum. Bu birkaç hafta önce başladı, bu yüzden dün geceki panik atağım yüzünden olmadığını biliyorum.

"Patlama sonrasını görmediniz mi? Kimse bundan sağ kurtulamazdı." Sesi yumuşak, sempati kanıyor ve bundan nefret ediyorum çünkü benim için üzülmeye ihtiyacım yok. "Kamyonu oradaydı, tüm araçlarıyla birlikte. Gideceği yere yürüyerek gitmediyse..."

"Belki de yapmıştır!"

"O zaman şimdi nerede?"

"Bilmiyorum ama onu bulacağım." Meydan okurcasına çenemi uzatıyorum ve o da iç çekerek başını sallıyor.

Görevdeki bir kadın gibi, midemdeki bulantıyı görmezden gelerek hızla tuvaleti kullanıyorum, parmak arası terliklerimi giyiyorum, sonra odadan çıkıp koridorda ilerliyorum ve Noah'ın evinin sahip olduğu rustik havaya dikkat ediyorum. Daha çok bir kulübeye benziyor, ahşap kirişler ve duvarlar, kahverengi deri kanepeler ve farklı renklerde ahşap mobilyalar. Dışarı çıktığımda etrafıma bakıyorum ve kilometrelerce uzanan yemyeşil bir alandan başka bir şey göremiyorum. Evi ormanın ortasında ve ben nasıl bir yere gideceğim diye düşünüyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, anahtarlarını parmağının etrafında döndürerek.

"Biz mi?" Beni bırakması için ona ihtiyacım olacak, çünkü cüzdanım ya da param yok ve arabam da kalıcı olarak çalışmıyor, ama sesine bakılırsa Isaac'in öldüğünü çoktan doğrulamış ve cenazeye katılmış, bu da beni meraklandırıyor...

"Neden daha fazla üzgün değilsin?"

"Affedersiniz?" Tek bir kaşını kaldırıyor.

"Isaac senin için bir kardeş gibi ve onun öldüğünü düşünüyorsun, o zaman neden daha fazla üzölmüyorsun?"

Çenesi kıpırdıyor ve gözleri benden uzaklaşıyor, benim sorumu duymazdan gelerek kendi sorusunu soruyor. "Seni bırakmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Hayatta olduğuna inanıyor musun?" İtiyorum. "Bu yüzden mi ağlamıyorsun?" Bu yüzden ağlamıyorum. Çünkü Isaac'in hayatta olduğunu biliyorum. Sadece onu bulmam gerekiyor.

Bir kez daha sorularımı duymazdan gelerek arabasına doğru ilerliyor ve benim için kapıyı açıyor. Ben biniyorum ve o da ön tarafa geçip içeri kayıyor. Kaslı arabası güröltölü ve güröltölü ve bunu memnuniyetle karşılıyorum. Kasabaya yolculuk yaklaşık yirmi dakika sürüyor, yolun çoğu ıssız.

Bir alışveriş merkezine vardığında ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Burası Chester Creek Commons," diye açıklıyor. "Yangın alarmını kontrol etmek için buraya gelmesi gerekiyordu ama hiç gelmedi."

Kapıyı açıp tek bir yöne doğru yürümeye başlıyorum, gözlerim kayıp bir köpeğı ya da çocuğı arar gibi etrafı tarıyor. Yürödükçe, alışveriş yapan, konuşan, gülen, cahilce hayatlarına devam eden insanlardan başka bir şey bulamayınca daha da sinirleniyorum.

Onu hiçbir yerde göremiyorum, ne banklarda otururken, ne de kaldırımlarda yürürken... Burada değil. Olmadığını biliyorum çünkü olsaydı benimle olurdu.

"Belki de yaralanmıştır," diye ağzımdan kaçırdım. "Rıhtım, onun yatı, binaya en yakın şey. Oraya gidelim. Belki yaralanmıştır ve telefonu yanında değildir ve yardıma ihtiyacı vardır."

Noah sözsüzce başını sallar.

Yatı boş. Depo, otopark, yanaşmış olan diğer teknelerin hepsi boş. Binanın kapısını açmaya çalıştığımda Noah beni durduruyor. "Kapı kilitli. Hasar çok kötü. Isı her şeyi mahvetmiş. Ofis, daire, yangının yol açtığı tahribat tamir edilemeyecek kadar büyük.

"Ne?" İçeri girmek için kapıyı çekiştiriyorum ama yerinden oynamıyor. "Peki ya eşyalarımız? Kıyafetlerimiz? Ya Isaac içerideyse?" Sakinliğimi kaybederek bağıriyorum.

"Her yeri kontrol ettiler ve boş olduğunu teyit ettiler."

"Bu doğru olamaz!" Etrafıma bakıyorum, nereye gideceğimden, nereye bakacağımdan emin değilim. "Bir yerlerde olmalı," diye ağlıyorum, gözyaşlarım kapaklarımı dolduruyor. "Öylece gitmiş olamaz!" İçimi burkan bir hıçkırık göğsümü yırtıyor, nefesimi tutmakta zorlanıyorum. "Bir yerlerde olmalı!" Tekrar ediyorum. "Isaac!" Aynalı cam kapıya vurarak bağıriyorum. "Isaac!"

Kimse cevap vermeyince etrafımda dönüyorum. "Nerede o?" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken soruyorum. "Noah..."

Nereye gideceğim, ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmadan sendeleyerek ilerliyorum. Kalbim öyle bir sıkışıyor ki kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum. Noah beni yakalıyor, kollarına çekiyor ve kederim kontrolsüz bir gözyaşı seline dönüşürken bana sıkıca sarılıyor. Kollarında ağlıyor, Tanrı'ya beni alması için yalvarıyorum. Isaac'in olmadığı bir dünya hayal edemiyorum. Bu nasıl adil olabilir? Daha yeni başlamıştık. Birlikte daha çok zaman geçirmemiz gerekiyordu. Evlenecektik, bebeklerimiz olacaktı.

En son konuştuğumuz zamanı, kapıdan çıkmadan önce beni sevdiğini söylediği zamanı düşünüyorum. Ağlamalarım daha da sertleşiyor. Sadece bir bölüm yazdık, belki iki... Henüz bitme zamanı değil.

Bir noktada, Noah ve ben kendimizi binanın önünde yerde bulduk, ben onun göğsünde hıçkırarak ağlarken Noah da beni kucağına aldı ve dünyaya, Tanrı'ya ve aradaki her şeye lanet okudu.

Kendimi ağlamaktan hasta olmuş gibi hissettiğimde, Noah beni kucağına alıp arabasına götürüyor ve ön koltuğa bırakıyor. Emniyet kemerimi taktığını ve beni evine geri götürdüğünü zar zor hatırlıyorum. Beni evine götürüp yatağına yatırmış olmalı ve bir noktada bayılmış olmalıyım çünkü bir sonraki bildiğim şey, yine onun yatağında uyandığım ve ağaçlara baktığım. Telefonumu kontrol ediyorum ve Isaac'ten *yine* hiçbir şey bulamıyorum. Hayal edilebilecek en kötü Groundhog Day vakası gibi.

Ama bu sefer Noah'a ondan haber alıp almadığını sorma zahmetine girmiyorum, çünkü almadığını biliyorum. Çünkü Isaac hayatta olsaydı, burada, bana sarılmış ve beni ne kadar çok sevdiğini söylüyor olmazdı. Bu da tek bir anlama geliyor... Isaac öldü. Onu sonsuza dek kaybettim.

Bu farkındalıkla midem çalkalanıyor ve yataktan fırlayıp banyoya koşarak midemdekilerin tamamını tualete döküyorum. Ayak sesleri duyuyorum ve ardından enseme soğuk bir bez konuyor. Noah hiçbir şey söylemiyor, ben midemdekileri hiçbir şey kalmayana kadar tekrar tekrar boşaltırken arkamda duruyor.

Sonra duşu benim için açıyor, lavabonun üstüne bir havlu koyuyor ve durulanabilmem için beni yalnız bırakıyor. Duş Isaac olmadan çok yalnız, bu yüzden saçımı ve vücudumu hızlıca yıkayıp çıkıyorum. Tezgâhın üzerinde bir tişört ve terlik buluyorum - büyük ihtimalle Noah'ınkiler - ve onları giyiyorum. Saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra yatağa dönüyorum, çarşafları üzerime çekip gözlerimi kapatıyorum.

Belki yarın uyandığımda bunların hepsi korkunç bir rüya olacak.

CHAPTER TWENTY - THREE

CAMILLA

"KONUŞMAMIZ GEREK."

"Uyuyorum," diye mırıldanıyorum çarşafın altından. Mide bulantısı ve kalbimin göğüs boşluğundan çekilip çıkarılmış, yere atılmış ve üzerinde defalarca tepinilmiş gibi hissetmesi arasında, gerekmedikçe yataktan kalkacak enerjim yoktu. Noah gerçekten çok tatlı, günde birkaç kez yemeğimi getiriyor, beni duş almaya zorluyor ve gerçekten yemek yediğimde ve bir süre sonra porselen kaseye sarıldığımda saçlarımı tutuyor.

"Frank ile konuştum ve cenaze törenini yarından sonraki gün için ayarladı."

Bu benim dikkatimi çekti. Battaniyeyi üzerimden atıp doğruluyorum. "Affedersiniz? Sizi doğru duyduğumu sanmıyorum çünkü sanki Isaac'in avukatı Frank'in nişanlım için bir cenaze töreni planladığını söylediniz ve o ölmediğine göre bu doğru olamaz."

"Cam..."

"Hayır, öldüğüne dair bir kanıt yok. Cesedi yok."

"Nedenini biliyorsun... Polis dedi ki-"

"Polisin ne dediği umurumda değil!" Havlayarak yataktan çıkıyorum. Midem çalkalanıyor ve gözlerimi kapatıp şu anda kusmamaya kendimi zorluyorum. "Burada hissedebiliyorum." Kendimi göğsümden bıçaklıyorum. "O yaşıyor."

"O zaman neden yüzünü göstermedi?"

"Belki de başı beladadır. Ya kaçırıldıysa?" Sonra aklıma bir fikir geldi. Daha önce hiç düşünmediğim bir şey. "Bir yere gitmem gerek." Çekmecelerimi açtım, Noah'ın bana aldığı birkaç kıyafet buradaydı.

Kıyafetim yok, ikamet ediyorum ve pijamalarımı değiştiriyorum, onun önünde sütyenim ve iç çamaşırlarımla olduğumu umursamıyorum. Giyindikten sonra, bana da aldığı bir çift Chucks ayakkabıyı giyiyorum ve telefonumu alıyorum. Herhangi bir mesaj ya da cevapsız arama olup olmadığını kontrol ettiğimde, servis yok yazdığını fark ediyorum.

Tuhaf.

Arama yapmaya çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Kısa mesaj göndermeye çalıştığımda gönderilmemiş olarak görünüyor.

"Sorun nedir?" Noah soruyor.

"Telefonum çalışmıyor. Anlamıyorum. Fatura..." Ve sonra aklıma geldi. Fatura Isaac'in adınaydı. Yatağa düştüm, yeni bir duygu dalgası beni gelgit dalgası gibi vurdu. "Isaac'in hesabına."

"Isaac'in adına olan her şey donduruldu ya da iptal edildi çünkü öldüğü ilan edildi." Noah telefonu benden aldı. "Ben halledeceğim."

Sıcak sıvı yanaklarımdan aşağı süzülürken, "Hiç param yok," diye fısıldıyorum.

"Hey," diyor usulca, önümde diz çökerek. "Eğer izin verirsen, senin için burada olmak isterim."

şimdiden başımı sallıyorum. Isaac'in benimle ilgilenmesi bir şeydi. O benim diğer yarımđı, ruh eşimdi. Ona karşı savunmasız olmama izin vermemin tek nedeni buydu. Bunu bana acıdığı için değil, sevgisinden dolayı yaptığını biliyordum. "Bir yolunu bulacağım. Ben senin sorumluluğun değilim."

"Hayır, ama Isaac benim arkadaşımdı ve seni seviyordu. Ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, yardım edebilecek bir konumdayım." Elimi tutuyor ve ben onu itmek istiyorum ama onu kırmak istemiyorum, onun yerine elimi bırakıyorum. "Camilla, neden kustuğunu düşündün mü?"

Sorusu, parçalanmış kalbimin hızlanmasına neden oluyor çünkü bunu düşünmüştüm ama kendime itiraf etmek istemiyordum. "şu anda oraya gidemem," diyorum ona, elimi geri çekip ayağa kalkarak. "Birini bulmam gerek."

Kaşları çatıldı. "Kim?"

"James."

"Pruitt?"

"Evet. Onu son gördüğümde Isaac'i tehdit ediyordu. Ya Isaac'in kaybolmasının sebebi oysa? Belki de onu bir yerlerde tutuyordur. Mantıklı olurdu. Ödemesini istedi."

Noah iç geçiriyor, belli ki aynı fikirde değil, ama umurumda değil. Isaac'ın öldüğüne inanmayı reddediyorum. Kulağa çılgınca gelebilir ama eğer ölmüş olsaydı, bunu hissederdim. Annem öldüğünde bunu hissettim, sanki bu dünyadan ayrılırken kalbimin bir parçasını da yanında götürmüştü. Isaac ve ben... kalplerimiz ve ruhlarımız daha derin bir seviyede birbirine bağlı ve eğer o ölmüş olsaydı, bunu hissederdim, sanki bir parçam onunla birlikte gitmiş gibi.

"Pekâlâ," dedi sonunda, pes ederek. "James ve Clint'i ziyarete gideceğiz ama bana bir söz vermelisin."

"Ne?"

"Eğer onu bulamazsak... eğer cinayet işlendiğine dair herhangi bir kanıt yoksa, Isaac'ın öldüğünü kabullenme sürecine başlamanız gerekir."

Bunu asla kabul etmeyeceğim ama yine de başımı sallıyorum, çünkü benden istediği şey bu. "Kelimeleri söyle."

"Onun gittiğini kabul edeceğim."

Cumartesi günü ve James'in ofiste olma ihtimali çok düşük, bu yüzden Noah beni beklemeyeceği için doğruca James'in evine götürüyor.

Kapıya yanaştığımızda, babam hapse girmeden ve evimizi kaybetmeden önce aynı mahallede yaşadığım için kodu bildiğimden yazıyorum ve kapı açılıyor.

"Köşeye park et," diye talimat verdim. "Burada olduğumu bilmesini istemiyorum."

Noah kaşlarını çatıyor. "Gerçekten de Isaac'i burada, bu evde tuttuğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Eğer onu tutuyorsa, insanların bakmayacağı bir yerde olmalı, bir depo gibi. Güpegündüz, banliyödeki bir mahallede değil."

Bu mantıklı... "Tamam, dışarı çıkıp etrafta gizlice dolaşacağım, pencerelere bakacağım, sadece emin olmak için. Evde olup olmadığına ve şüpheli görünen bir şey yapıp yapmadığına bakacağım. Bir neden görmediğim sürece burada olduğumu bilmesine izin vermeyeceğim. Eğer her şey normal görünüyorsa, gidip diğer mülklerini de kontrol edeceğiz."

Elimi kapının koluna koydum, çıkmak üzereydim ki Noah kilidi tıklattı. "Sen burada kalıyorsun."

"Ne?"

"Gidip kontrol edeceğim. Vücudunda meydana gelen değişiklikleri inkâr etmek isteyebilirsin, ancak kabul etmek istemediğin gerçeği bilerek incinmeni riske atmayacağım."

Bir kez başımı salladım, haklı olduğunu sözlü olarak kabul edemedim. Zihinsel olarak oraya gidemem... henüz değil. Önce Isaac'i bulmalıyım, sonra onu geri aldığımda ve dünyada her şey yeniden yoluna girdiğinde, buna odaklanabilirim.

Dışarı çıkıyor ve kaldırım boyunca koşarak çalılıkların arasında kayboluyor. Birkaç dakika ortadan kayboluyor, bu süre zarfında birkaç araba geçiyor - hiçbiri James değil - ve ben nefesimi tutup Isaac'i bulması için dua ediyorum. Nihayet döndüğünde, tek başına ve kaşları çatık bir halde, midem bulanıyor.

"Evde değil. Tüm pencereleri kontrol ettim ve olağan dışı görünen hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi bulamadım."

"Tamam. Sırada ne var?" Vazgeçmeyi reddederek soruyorum. "Bir sürü mülkü var."

"O zaman yola çıksak iyi olur."

Noah başını sallıyor, tartışmak ister gibi görünüyor ama neyse ki tartışmıyor. Bütün günü James'in sahip olduğu her mülkü kontrol ederek ve kiracılara şüpheli bir şey görüp görmediklerini sorarak geçiriyoruz. Belki birileri bir şeyler biliyordur umuduyla onlara şirketin web sitesinden Isaac'in fotoğrafını gösteriyorum ama kimse bir şey görmemiş ya da duymamış.

Gün geceye döndüğünde ve bakacak yerim kalmadığında, neredeyse Isaac'in gittiği gerçeğiyle yüzleşmeyi düşünüyordum, ta ki aklıma bir şey gelene kadar. "James'in evde olmadığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Baktığımız hiçbir yerde de yoktu. Peki, hangi cehennemde o zaman?"

"Bilmiyorum. Belki de onu kaçırdık... ya da şehir kulübünde ya da Barda. Şehir dışında olabilir."

"Onunla konuşmak istiyorum," diyorum, ne kadar çaresiz görüldüğümün farkındayım ama umurumda değil.

Noah sözünü sakınmadan arabasını şehre geri sürdü. Golf kulübüne giriyor ve ben hemen James'in gösterişli aracının valeye park edildiğini görüyorum. "İçeri giriyorum," diyorum ona ve o beni durduramadan dışarı fırlıyorum.

"Cam!" diye bağılıyor, peşinden gidiyor. "Bunu bir düşün..."

Onu görmezden geliyorum, gözlerim aradığım adama gelene kadar her yöne dalıyor. Barda bir sarışınla oturuyor ve onun kulağına fısıldıyor. Bir kahkaha atarak başını geriye atıyor ve numara yaptığını biliyorum çünkü James hiç de komik değil.

"Konuşmamız gerek," diyerek omzuna vuruyorum.

Arkasını dönüyor, sözünü kesen kişiye defolup gitmesini söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama benim olduğumu görünce ağzını kapatıp ayağa kalkıyor. "Cheri, bana bir dakika izin ver." Kadın başını sallıyor, sonra bana doğru bakıyor.

James beni uzaklaştırmak için elini uzatıyor ama ben onu silkeliyorum. "Burada konuşabiliriz."

"Tamam..."

"Isaac'i tehdit ettiniz, 'Onu öldüreceğim' dediniz ve şimdi o gitti. Onu nerede tutuyorsun?"

"Ben ona hiçbir şey yapmadım," diyor.

"Sana inanmıyorum. Bana nerede olduğunu söyle."

Birinin bir şey yapmasını bekliyormuş gibi etrafına bakıyor, ama şimdi herkes susmuş, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylediğim sözler herkesin dikkatini çektiği için değişik tokuşumuzu izliyor.

"Ondan nefret ettiğin bir sır değil. Ve seni son gördüğümde onu öldüreceğini söylemiştin, bu yüzden nerede olduğunu bilmek istiyorum. Çok geç değil. Gitmesine izin verebilirsin ve ben de onun suçlamada bulunmayacağından ya da misilleme yapmayacağından emin olurum."

"Camilla..." diyor usulca, sesi hiç de kendisi gibi çıkmıyor. "Beni dinle." Yaklaşıyor ve acımayla karışık sempati dolu bakışları beni geri adım attırıyor, gözyaşlarım kapaklarımı yakıyor. "Haklısın. Isaac'i sevmezdim. İş konusunda rakibiz ama ona hiçbir şey yapmadım." Bağırıp çağırmasını, bana siktir olup gitmemi söylemesini bekliyordum ama benimle neredeyse umursuyormuş gibi konuşması daha da kötü. Çünkü babama ne yaptığını hatırlayana kadar söylediklerine neredeyse inanıyordum.

"Yalan söylüyorsun," diye tıslıyorum. "Tıpkı babam hakkında yalan söylediğin gibi. Şimdi de yalan söylüyorsun!" Tükürdüğüm her kelimeyle birlikte sesim birkaç oktav yükseliyor. "Babamı benden aldın, şimdi de bebeğimin babasını aldın!" Az önce ne söylediğimi fark ettiğimde yanaklarımdan aşağı sıvı bir yıkım akıyor. "Onu geri istiyorum!" Hıçkırıklarımın arasından bağıriyorum. "Bana bunu yapman için sana ne yaptım anlamıyorum. Seni önemsedim. Beni aldattığın ve bana bok gibi davrandığın halde sana sadık kaldım. Babamı alman yeterince kötüydü, bir de sevdiğim adamı alman gerekti. Lütfen," diye yalvarıyorum, aramızdaki mesafeyi açarak. "Lütfen onu bana geri ver." Yumruklarım James'in göğsüne çarpıyor, hissettiğim her duyguyu ondan çıkarıyorum.

Ve orada Öylece durup bana acıyarak baktı, ta ki Noah beni geri çekip kollarının arasına alana ve ben tekme atıp çığlık atarken beni çekip götürüne kadar.

James'e Isaac'i bana geri vermesi için yalvardım. Arabaya gittiğimizde o kadar çok ağlıyorum ki nefesimi tutmakta zorlanıyorum. Görüşümü beyaz noktalar kaplıyor ve bayılmak üzere olduğumdan hiç şüphem yok. Saniyeler sonra her şey kararıyor ve ben korkmak yerine bunu memnuniyetle karşılıyorum, neredeyse hiç uyanmamayı diliyorum.

Gözlerimi açtığımda yatağıma geri dönmüştüm, yorgan üzerimdeydi ve yaşlı bir kadın yanımda oturuyordu. "Tekrar hoş geldin."

İrkiliyorum, kafam karışıyor ve Noah'yı odanın köşesindeki sandalyede otururken buluyorum. "Bu Dr. Parker. Kendisi kadın doğum uzmanı. Gelip seni kontrol etmesini istedim."

"Kan basıncınız yüksek," diyor. "Zor bir dönemden geçtiğinizi anlıyorum ama vücudunuzu bu şekilde strese sokamazsınız."

Gözlerimi kapatıyorum, bayılmadan önce olan biten her şeyi hatırlıyorum. James'e bağırarak için kendimi nasıl zorladığımı, sonra da bayılana kadar ağladığımı. Isaac'ın kaybolmasından onun sorumlu olduğuna inanmayı çok istiyordum ama gerçek şu ki, eğer kamyonuna bomba yerleştiren oysa bunu asla kabul etmezdi. Isaac bana düşmanları olduğunu ve bunu yapanın herhangi biri olabileceğini söyledi. Bir yerlerde yaşıyor olabilir, ama nereye bakacağımı bilmiyorum ve Noah'ın dediği gibi, bana ulaşabilseydi, ulaşırdı. Patlamanın üzerinden neredeyse bir hafta geçti ve artık gerçeklerle yüzleşme zamanı geldi. Isaac gitti ve büyük ihtimalle bir daha geri gelmeyecek.

"Cam," diyor Noah, beni düşüncelerimden kopararak. "Sanırım hamileliğini doğrulatman gerekiyor."

Bir kez başımı salladım ve doktor küçük bir alet çıkardı. "Ne kadar ilerlemiş olabileceğinize dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır," diye boğuldum. "Hiç korunmadık."

"En son ne zaman regl olduğunu hatırlıyor musun?"

Geçmişini düşünüyorum, hatırlamaya çalışıyorum ama beynim bulanık. Adet döngüm hiçbir zaman düzenli olmadı ve Isaac ile tanıştığım beri adet görmediğimi biliyorum. Sadece kısa bir süre birlikte olduk. Onunla ilk tanıştığım zamana kadar saydım. "Yaklaşık iki aydır birlikteydik."

Elini sabit tutuyor. "O zaman muhtemelen sondayı kullanmalıyız." Tekrar Noah'a bakar. "Bize birkaç dakika verebilir misin? Camilla'nın soyunması gerekecek."

Ayağa fırlar. "Evet. Bir şeye ihtiyacın olursa..." "Teşekkürler," diye fısıldıyorum.

O gittikten sonra Dr. Parker pantolonumu çıkarabilmem için bana bir kâğıt örtü uzattı. "Bu taşınabilir bir ultrason makinesi, bu yüzden ofisteki daha yeni olanlar kadar net olmayacak, ama bize bilmemiz gerekenleri söyleyecek."

Değneğin üzerine bir prezervatif sarıyor ve başına biraz kayganlaştırıcı damlatıyor. İçime doğru iterken, girdiği için irkiliyorum. "Üzgünüm, biraz acıması normal."

O hareket ettirirken ben de ne görmek istediğimden emin olamadan ekrana bakıyorum. Bu durumda sadece iki seçenek var: Ya hamileyim ya da değilim ve hangisinin daha iyi bir seçenek olduğunu bilemeyecek kadar kederimin içinde kaybolmuş durumdayım - ta ki ekran gri bir daireyle dolana ve bu dairenin içinde daha küçük bir oval olana kadar. Bir düğmeye tıklıyor ve oda hafif bir vınlama sesiyle doluyor.

"Bu kalp atışı. Güçlü ve sabit. Burada ölçemiyorum ama büyüklüğüne bakarak altı ila sekiz haftalık olduğunu söyleyebilirim."

O gidene ve odada tek başıma kalana kadar zihnimin uyuşmasına izin vererek söylediği diğer her şeyi bloke ediyorum. Robot gibi yataktan çıkıyorum ve doğruca banyoya gidiyorum. Gömleğimi başımın üzerine çekiyorum ve duşa girip sıcak suyu açıyorum. Su vücudumdan aşağı akarken, her şey bir anda yüzüme çarpıyor.

Isaac'in bebeğine hamileyim ve o gitti. Aşkımızla yarattığımız bebekle asla tanışamayacağını fark edince hıçkırıklara boğuluyorum. Onu asla kucağına alamayacak, öpemeyecek, sarılamayacak. Hamileliğimi benimle birlikte yaşayamayacak, ilk adımlarına ya da anaokulunun ilk gününe tanıklık edemeyecek. Ama birlikte asla sahip olamayacağımız her şey için ağlarken, sonunda onun gittiğini kabul ederken, elim karnıma gidiyor ve bu korkunç, trajik kabusta bana en değerli küçük mucizeyi bıraktığı için şükretmekten kendimi alamıyorum. Kendinden bir parça. Onu bir daha asla göremeyecek olsam da, bir parçası hep benimle olacak.

Duş soğuyunca çıkıp giyiniyorum ve kendimi patlama gününden beri hissetmediğim kadar iyi hissediyorum.

"İyi misin?" Noah, oturma odasına gittiğimde onu kanepede oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken bulduğumda soruyor. "Doktor dedi ki..."

"Ben hamileyim." Karşısındaki koltuğa oturdum ve bacaklarımı altına aldım. "İyi miyim? Hayır, ama bebek için iyi olmam gerekiyor." Hala dümdüz olan karnımı kucaklıyor ve bu küçük adamı ne pahasına olursa olsun korumaya yemin ediyorum. Isaac'ten bana kalan tek şey o. Bunu o kadar çok istiyordu ki, kalp atışlarını duyana kadar benim de ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Sadece bir yıldır birlikte olmamızın bir önemi

yoktu.

Kısa bir süre. Birbirimizi sevdik ve bu bebek sayesinde sevgimiz yaşımaya devam edecek.

"Özür dilerim," diyor Noah usulca.

"Bu senin suçun değil." Kollarımı vücuduma doluyorum ve Noah ayağa kalkıp üzerime bir battaniye örtüyor. "Peki, cenaze töreni? Pazartesi günü mü?"

"Evet. Frank her şeyle ilgilendi. Cenaze töreni ailesinin cenaze töreninin yapıldığı kilisede yapılacak."

Bu ironi karşısında mizahsızca homurdanıyorum. Anne ve babası bir araba kazasında ölmüş, bedenleri arabanın patlaması sonucu yanmış ve on iki yıl sonra Isaac de benzer bir şekilde ölmüş. Cesetleri yok, hiçbiri için kapanış yok. Asla toprağa verilemeyecekler. Külleri yok. Hiçbir şey yok. Sanki hiç var olmamışlar gibi.

CHAPTER TWENTY-FOUR

CAMILLA

Isaac'ın cenazesine katılmak hayal ettiğimden daha zordu. Onun öldüğünü kabullenmiş olabilirim, ancak kiliseye adım atmak ve ona veda etmek için orada bulunan insanlarla çevrili olmak hiç de kolay değildi. İlk kişi bana doğru yürüyüp kendisini Isaac'ın iş arkadaşı ve dostu olarak tanıttığında ve ben onun kim olduğunu bilmediğimde ya da adının geçtiğini hiç duymadığımda, sevdiğim adam hakkında hala öğrenmem gereken ne kadar çok şey olduğunu anladım - ve bunu yapma fırsatım asla olmayacaktı. Sahip olduğumuz şey... o kısa, güzel aylar, sahip olabileceğimiz tek şeydi.

Noah kendimi kaybetmek üzere olduğumu görünce araya girdi ve beni kurtardı. Kilisenin ön sırasında yanıma oturdu ve ben sessizce ağlarken bana sarıldı, rahip sevgi ve kayıptan bahsetti ve Isaac'ın gittiği gerçeğini değiştirmeyecek başka ne söylediye söyledi.

Törenin sonunda o kadar dağılmıştım ki Noah cenaze sonrası resepsiyona katılmak yerine beni evine götürmekte ısrar etti. Orada kimseyi tanıımıyordum ve Noah ve Yasmin dışında kimse yoktu - onlar da farklı bir sırada oturuyordu, çünkü ilk sıranın sadece aileye ayrılmış olması gerekiyordu

-Sadece Noah, ben ve daha önce hiç tanışmadığım başka bir adam olduğu için bu oldukça iç karartıcıydı -beni tanıyor.

"Yemek yemelisin," diyor Noah, bir tepsi yemek getirip yanımdaki komodinin üzerine koyuyor. Aç değilim ama bebeğin iyiliği için ona teşekkür ediyorum ve benim için hazırladığı sandviç ve çorbadan seçiyorum. Karnımı yeterince doyurduktan sonra yorganın altına uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve kalbimdeki acının azalıp azalmayacağını merak ediyorum. Isaac'ın ölümünün üzerinden sadece kısa bir süre geçtiğini biliyorum ama bir insanın nasıl yaşadığını hayal bile edemiyorum.

her gün acı çekiyorum. Kalbim her gün her saniye dikenli bir tel tarafından sürekli sıkıştırılıyormuş gibi hissediyor. Belki de annemi çok genç yaşta kaybettiğim içindir ama bu kadar acı çektiğimi hatırlamıyorum. Bazı sabahlar uyandığımda yastığımın gözyaşlarımla lekelendiğini görüyorum. Görünüşe göre kalp kırıklığımdan uykumda bile kaçamıyorum.

Günler ilerliyor ve ben Noah'ın misafir odasında kalmaya devam ediyorum. Beni götürmeyi teklif ediyor ama ben hiçbir yere gitmek istemiyorum. Bana kitaplar getiriyor, onunla televizyon izlememi sağlamaya çalışıyor ama içimde uyumaktan, yemek yemekten ve Isaac'i düşünmekten başka bir şey yapacak gücü bulamıyorum.

Noah beni kontrol için doktora götürene ve doktor bana ne kadar hamile olduğumu söyleyene kadar hangi gün, hangi ay, hatta hangi yıl olduğundan bile emin değilim. "Ölçümlere göre on beş haftalıksın. Doğum tarihin 20 Şubat'tır."

"On beş hafta mı?" Doğrulmaya çalışıyorum ama bana ultrason çekeceğini hatırlayarak kendimi durduruyorum. "Ben sekiz haftalık falan olduğumu sanıyordum."

Dr. Parker durdu ve bana baktı, dudakları endişeli bir kaşla kıvrıldı. "Camilla, son randevumuzda sekiz haftalıktın. Beni on iki haftalıkken görmem gerekiyordu ama unutmuşsun. Seni kontrol etmek için Noah'ı aradım ve o da bir randevu ayarladı. Seni görmeyeli neredeyse iki ay oldu."

İki ay... Isaac'in ölümünün ve anne olacağımı öğrenmemin üzerinden iki aydan fazla zaman geçti. İyi gittiğimi, atlattığımı sanıyordum ama görünüşe göre öyle değilmiş çünkü son iki ayın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Henüz hissedemiyorsun," diye devam ediyor, "ama bebeğin içeride kıvranıyor." Ekranı işaret ediyor ve gözlerim onu takip ederek minik bebeğin üzerine düşüyor. Aman Tanrım! Bu bir bebek. Bir kafası, küçük uzuvları ve minik göğsünde çırpınan bir kalp atışı var.

Göz kapaklarımdan yaşlar fışkırıyor ve Noah anında yanıma geliyor. Burada olduğunu fark etmemiştim. "İyi misin?" diye soruyor, yüzümün kenarından akan bir damla gözyaşını silerken.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Ben sadece..." Gözlerimi ekrandan, hareket eden küçük bebekten alamıyorum. "Hamileyim. Bir bebeğim olacak," diye boğuluyorum.

"Öylesiniz," diyor Dr. Parker tereddütlü bir gülümsemeyle. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

İçimden sayısız duygu geçiyor: korkuyorum, yalnızım, üzgünüm, kızgınım, ama her şeyden çok... "Mutluyum." Bu kelimeleri söylemeyi hiç hayal etmemiştim,

Ama gerçek bu. Isaac olmadan bunu yapmaktan çok korkuyorum. Onun rahatlatıcı sevgisi olmadan yalnızım. Burada yanımda olmadığı için zgnm ve biri onu benden aldığı için çok kızgınım. Ama içimde bizden güzel bir parça olduğu için de mutluyum.

"Bazen cinsiyeti söylemek için çok erken, ama bir an için görebildim. Kız mı yoksa erkek mi doğuracağınızı bilmek ister misiniz?"

"Umm..." Sürpriz olmasını bekleyebilirim ama şu anda cinsiyetini bilmemin bebekle bağ kurmama yardımcı olacağını düşünüyorum. "Evet, isterim."

"Tebrikler, bir oğlunuz olacak."

"Bir ocuk..." Bir oğlum olacak. Onu şimdiden Isaac'in dağınık kahverengi saçları ve şeytani yakışıklı gülümsemesiyle hayal edebiliyorum. Acaba benim yeşil gözlerime mi yoksa onun açık kahverengi gözlerine mi sahip olacak?

"Her şey yolunda görünüyor," diyor Dr. Parker ve bana birkaç mendil uzatıyor. "Gitmeden önce yirmi haftalık kontrolünüzü yaptırın." ıkıp gitmeden önce bana sertçe bakıyor ama endişelenmesine gerek yok. Ben kesinlikle burada olacağım. Bu bebek sadece bana sahip ve ona ihtiyacı olan her şeyi verdiğimden emin olacağım, tıpkı ailemin benim için yaptığı gibi.

Ailem... Babam... Aman Tanrım, babamla hiç konuşmadım. Onu görmeye gitmedim, ama beni aramamak onun yapacağı bir şey değil. Sonra telefonumu hatırladım. Isaac'in hesabında olduğu için kapalıydı. Noah bununla ilgileneceğini söyledi ama ben yas tutarken kendimi o kadar kaybetmiştim ki başka hiçbir şey düşünmedim.

"Telefonum sende mi?"

Noah'nın kaşları atılır. "Hayır. Bunu sormadın. Unutmuşum."

"Babamı görmeye gitmem gerek. Onunla hiç konuşmadım. Eminim haberlerden dolayı Isaac'in ölümünü duymuştur ama hamile olduğumu bilmiyordur." Karnımdaki pisliği siliyorum, gömleğimi aşağıya çekiyorum ve bir görev için ayağa kalkıyorum. Sanki son birkaç aydır uyuyordum ve sonunda uyandım.

"Beni babamı görmeye götürebilir misin lütfen?"

"Evet, ama geç oldu ve yapmam gereken bazı işler var. Neden eve gitmiyoruz ve sabah devam edebiliriz?"

Söyledikleri kulağa mantıklı geliyor ama söyleme şeklindeki bir şey beni tedirgin ediyor, ama bunu bir kenara itiyorum. "Tamam, teşekkürler."

Masadan kalkıyorum ve bir sonraki randevumu ayarladıktan ve sigortam olmadığı için Noah bu randevunun ücretini ödedikten sonra yola ıkıyoruz.

Arabaya bindiğimizde, "Bir iş aramam gerekecek," dedim.

"Ne için?" Noah bakışlarını tekrar yola çevirmeden önce bana bakarak soruyor.

"Para kazanmak için..." İçinde bulunduğum durumun gerçekliği yüzüme çarparken kafamda milyonlarca düşünce dönüp duruyor. "Doğmak üzere olan bir bebeğim var, yaşayacak yerim yok, onu beslemenin ya da giydirmenin bir yolu yok." Isaac'le tanıştığımda zar zor hayatta kalıyordum. Evsiz ve beş parasızdım ve şimdi yine aynı durumdayım, sadece beş aydan biraz fazla bir süre sonra dünyaya gelecek bir bebeğim var.

Evine dönüş yolculuğunun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Duş almak için izin istiyorum ve dışarı çıktığımda onu okuma koltuğunda oturmuş beni beklerken buluyorum.

"Konuşmamız gerek."

"Tamam..." Yatağın ortasına oturdum, yüzüm ona dönüktü. "Ne oldu?" "Bence evlenmeliyiz."

Söylediklerini anlamam bir saniye sürüyor ama anladığımda da doğru duyduğumdan emin olamıyorum. "Yine mi geldin?"

"Bence evlenmeliyiz." Tamam, evet. Sanırım onu doğru duydum.

"I..." Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. "Benim için yaptığınız her şey için minnettarım. Beni kabul ettiğin, bir yatak ve uyuyacak bir oda verdiğin için. Isaac'in yasını tutarken yanımda olduğun için..." Onun yasını tutmayı bıraktığımdan değil ama bugün bebeği ekranda gördükten sonra nihayet karanlığı geride bıraktığımı ve bir parça ışık görebildiğimi hissediyorum.

Noah yatağa doğru ilerliyor ve yüzümü büyük avucunun içine alıyor. O kadar yakınız ki kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Isaac'inki gibi erkeksi ve odunsu değil, onun yerine daha narenciye ve tatlı. Isaac'in ne giydiğini öğrenmenin bir yolu var mı diye merak ediyorum. Hiç dikkat etmemiştim ama şimdi keşke etseydim diyorum.

"Seni ve bebeğini önemsiyorum," diyor Noah, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Benimle evlenirsen sana göz kulak olurum..." Diğer elini karnımın üzerine koydu. "İkinize de."

"Noah," diye nefes alıyorum, olayların aniden değişmesiyle başım dönüyor. "Seninle evlenemem. Isaac'e aşığım..."

"O burada değil," diyor sertçe ve bağlantımızı koparmak için hafifçe arkama yaslanmamı sağlıyor.

"Öldüğünü biliyorum ama bu hislerimi değiştirmiyor. O" -boğazımı temizliyorum- "hayatımın aşkıydı. Benim diğer yarım. O benim ruhumun sahibi ve ben başka biriyle evlenemem."

"Beni rahat bırak," diye alay ediyor. "Onu bir dakikadır tanıyorsun."

İfadesindeki küstahlık beni yataktan kaldırdı. "Siktir git." Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum ama son birkaç haftadır yanımda olan adam bu değildi... Ya da belki de öyleydi ve ben bunu fark edemeyecek kadar kafamın içinde kaybolmuştum.

"Bak," diyorum sakince, durumu yumuşatmaya çalışarak. "Teklifini takdir ediyorum ama seninle evlenemem. Sanırım gitsem daha iyi olacak..." Hangi cehenneme gideceğimden emin değilim ama birden burada olamayacağımı hissettim.

Noah'nın etrafından dolanmaya çalışıyorum ama bunu yapamadan kolu dışarı çıkıyor ve kapıyı kapatıyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor tek çıkışı kapatarak. "Nazik olmaya çalıştım... sabırlı. Sen onun için ağlarken ben senin her kapisini karşıladım..." Aman Tanrım, neler oluyor? "Sen ve ben evleneceğiz. Burada yaşayacaksın ve çocuğu mükemmel küçük bir aile gibi birlikte büyüteceğiz."

"Hayır, *değiliz*." Ne demek istediğimi vurgulamak için başımı sallıyorum ve önümde duran yabancından korkarak geri çekiliyorum. "Sana ne oldu bilmiyorum ama unuttuysan söyleyeyim, Isaac senin için bir kardeş gibiydi."

Noah başını arkaya atıyor ve havayı dolduran o manyakça kıkırdama tüylerimi diken diken ediyor. "Isaac geçmişten başka bir şey değil. Ama sen, benim tatlı Camilla'm, benim geleceğimsin."

Bana doğru yaklaşıyor, ben de geri çekiliyorum ama gidecek yerim olmadığı için sırtım sert duvara çarpıyor. Elini uzatıyor ve ben bir çığlık atıyorum, bana tokat atacağını sanıyorum ama onun yerine yelemi yumruklayarak yüzümü kendine yaklaştırıyor. "Üç gün içinde sen ve ben evleniyoruz. Programa uymanı öneririm, yoksa meseleyi kendi ellerime almak zorunda kalacağım."

Ve son sözlerini söyleyip topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı ve beni yalnız, şaşkın ve çok korkmuş bir halde bıraktı.

Kapı kapanır kapanmaz ona doğru koşuyorum ama kapı kolu dönmüyor ve o zaman içeride kilitli olduğumu fark ediyorum. Ne oluyor lan? Beni içeri kilitledi. Kilidin dışarıda olduğunu nasıl fark etmedim? Yoksa bunu yeni mi yaptı?

"Noah!" Kapıya vurarak bağıriyorum. "Çıkar beni!"

Cevap vermeyince pencereye gidiyorum, ancak vidalanmış olduğunu görüyorum.

"Lanet olsun!" Elimi cama vuruyorum.

Camı kırabileceğim bir şey bulmak için etrafa bakıyorum ama yatak, şifonyer, komodin ve sandalyeden başka bir şey yok.

atabileceğim kadar büyük ve ağır. Banyoya koştum, dolapları ve çamaşır dolabını aradım. Hiçbir şey yoktu. Dolaba gidiyorum ama birkaç parça giysi ve ayakkabı dışında hiçbir şey yok. Kapıya geri dönüyorum, tekrar kıpırdatıyorum, bunun bir tür şaka ya da rüya olması için dua ediyorum.

Kapıdan aşağı kayarken, burada kilitli kaldığımı, telefonumun olmadığını ve kimsenin beni aradığını bile bilmediğimi fark ettim. Ne halt edeceğim ben?

CHAPTER TWENTY-FIVE

CAMILLA

"BUGÜN O GÜN" diyor Noah, sanki beni esir tutmuyormuş ve onunla evlenmeye zorlamıyormuş gibi odaya girerken. Yatağın üzerine diz hizasında beyaz bir elbise ve bir çift topuklu ayakkabı koyuyor ve bana dönüyor. "Hazırlanman gerekiyor. Nikâh memuru öğleden sonra burada olacak."

"Nikâh memuru mu tuttun?" Tiksintiyle tükürdüm. "Evlilik cüzdanını nasıl aldın?"

Noah homurdanıyor. "Ben Isaac'in sağ koluyum. Şehrin onun olduğunu unuttun mu? Adını taklit ettim ve bir tane için başvurdum." Bana doğru yürüdü ve yüzüme baktı. "Ve nikâh memuruna çoktan ödeme yapıldı, yani ona yardım çığlıkları atabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

"Sen kafayı yemişsin!" Tıslıyorum, bu da onu sadece güldürüyor ve ne demek istediğimi kanıtlıyor.

"Babamla olan sorunlarımdan dolayı suçluyorum." Omuz silkiyor ve kapıyı arkasından çarparak çıkıyor.

Kıyafetleri ve ayakkabıları silkeleyerek yatağa tırmanıyorum ve battaniyeye sarılıyorum. Bu pisliği giymemin ya da kendi isteğimle gitmemin imkânı yok. Beni burada tutup kendisiyle evlenmeye zorlamak istiyorsa, beni bu yataktan tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklemesi gerekecek.

Öğleden sonra uykuma -ve uykunun getirdiği kaçışa- hazırım; gözlerimi kapatıyorum ve uykunun beni ele geçirmesine izin veriyorum.

BİR TÜR SES BENİ UYKUMDAN UYANDIRDI VE BİR ANI İÇİN

İkincisi, Noah olduğunu ve sahte evliliğimiz için beni almaya geldiğini sanıyorum. Ama daha ne olduğunu anlayamadan yatağımdan kaldırılıyorum. Gözlerimi açtığımda en güzel kahverengi gözlerle karşılaşıyorum ve rüya gördüğümü fark ederek saf bir mutlulukla gülümsüyorum. Uykumda bana pek çok kez gelmişti ama hiç bu kadar canlı olmamıştı. Kendine özgü topraksı, sedir kokusunu alabiliyorum ve ona doğru eğilip kokuyu derin derin içime çekiyorum, kokuyu daha sonra kullanmak üzere beynimde saklamayı umuyorum.

Beni odadan çıkarıp evin içinde dolaştırırken bana bakıyor ve göz kapaklarıma dolan yaşlara engel olamıyorum. Saçları uzamış ve sakalları çıkmış ama o hala benim Isaac'im. Hayatın kendisinden daha çok sevdiğim adam.

"Seni çok özledim," diye mırıldanıyorum, rüyamda sahte bir adamla konuştuğumu umursamadan. Elimizi yüzüne götürüyorum ve yanağında gezdiriyorum, tüm bunların ne kadar gerçek hissettirdiğinin tadını çıkarıyorum. Uyandığımda göğsümdeki boşluğu hissedeceğim, ama şimdilik o delik geçici olarak tıkanmış gibi, bana bir anlık rahatlama veriyor.

Isaac'in de beni özlediğini söylemesini bekliyorum, ne de olsa bu *benim* rüyam, bu yüzden onun yerine bana bakıp tek kelime etmediğinde biraz şaşırıyorum. Dışarı çıktığımızda, birkaç gündür görmediğim parlak güneş beni neredeyse kör ediyor, gözlerimi kapatmaya ve yüzümü göğsüne yaslamaya zorluyor. *Tanrım, onun güvenliğini ve rahatlığını özlemişim.*

Birkaç saniye sonra bir aracın içine giriyoruz ve gözlerimi açıp etrafıma baktığımda bir limuzinin içi olduğunu görüyorum. Isaac hala beni tutuyor, yüz hatlarında huşu ve incinmişlik karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. Ona bakarken birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Çok... *gerçek* görünüyor. Parmağımı burnunun ortasında gezdiriyorum ve kaşları birbirine çatılıyor.

"Bir şey söyle," diye mırıldanıyorum, sesini duymaya ihtiyacım var. Bu rüyanın ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok ve onun bir şey, herhangi bir şey söylediğini duymaya ihtiyacım var.

"Yakında konuşuruz." Sözlerindeki soğukluk beni ikiye katladı. Ne olduğunu anlamaya çalışarak ayağa fırlıyorum ama Isaac beni tutuyor, böylece kucağına oturuyorum.

"Bu bir rüya mı?" Ellerimi başına götürüp parmaklarımı saçlarında gezdirerek soruyorum. O kadar gerçek hissediyorum ki... o kadar canlı ki.

"Daha çok bir kabus gibi," diye mırıldanıyor ve irkilmeme neden oluyor.

Etrafıma bir kez daha bakıp her şeyi -aracı, Isaac'i, şoförünü, yanımızdan geçen dışarıyı- gözümün önüne getiriyorum ve sonra uzanıp kolumu çimdikliyorum. *Ah!*

"Isaac..." Cevabını duymaktan korkarak yavaşça söylüyorum. "Bu bir rüya mı?" Kaşları birbirine çarpıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Uyuyor muyum?" Bu gerçek olamaz. O yaşıyor olamaz. Onunla arabada, kucağında oturuyor olamam.

"Cam, iyi misin?" Sert yüz hatları bana *Isaac'imi* göstererek endişeye dönüşüyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Yaşıyorsun," diye nefes alıyorum, ellerimi yüzünün iki yanına bastırarak. "Rüya görmüyorum. Gerçekten yaşıyorsun." Öne doğru eğilip onu dudaklarından usulca öpüyorum.

Onu
hissedebiliyor
um. Tadına
bakabiliyoru
m.

Teorimi tekrar test etme ihtiyacı duyarak önce kaşınan yanağını, sonra da diğer yanağını öpüyorum. Sonra da kokusunu içime çekerek boynunu öpüyorum. "Aman Tanrım! Yaşıyorsun," diye haykırıyorum.

"Umursuyormuş gibi konuşuyorsun," diye mırıldanıyor.

Ona hayatta olmasını neden umursamadığımı sormak üzereydim ki araç durdu ve Isaac kapıyı açıp kollarında benle limuzinden dışarı çıktı. Dışarı çıktığında beni yere bırakmaya çalışıyor ama ben bacaklarımı beline doluyor, ayak bileklerimi kilitliyor ve bir koala ayısı gibi ona yapışıyorum. Milyonlarca farklı düşünce beynimi istila ediyor. Ya öldüm ve cennette Isaac'e katıldım, ya şimdiye kadarki en gerçek rüyayı görüyorum ya da Isaac yaşıyor. Hangisi gerçek olursa olsun, yakın zamanda onu bırakmayacağım.

Şoförüne teşekkür ediyor ve bugün artık ona ihtiyacı olmayacağını söylüyor, sonra ben ona bağlıyken yolda yürümeye başlıyor. Nerede olduğumuzu görmek için başımı çeviriyorum ama mekânı tanıyamıyorum. Kolonyal tarzda sütunları olan iki katlı bir ev, ikinci katın etrafını saran verandasını ayakta tutuyor. Güzel ama bir süredir ihmal edilmiş gibi görünüyor. Çimler uzamış, biçilmesi gerekiyor, muhtemelen bir zamanlar güzel çiçekler barındıran çiçek tarhları yabani otlarla dolu ve evin duvarları biraz kirli.

"Neredeyiz biz?" Kapının kilidini açmak için beni hafifçe kaydırırken vücudum şok içinde titreyerek soruyorum.

"Ailemin evi."

Bizi içeri götürdü ve içerisi muhteşemdi. Mermer zeminler, üst kata çıkan spiral bir merdiven. Fuayenin ortasında bir fiskiye -evet, acayip bir fiskiye- var.

Bizi doğruca oturma odasına götürüyor ve koltuklardan birine oturtuyor. Muhteşem bir şömine var ve şöminenin üzerinde Isaac'ın gençliğine benzeyen büyük bir resim ve... "Onlar senin annenle baban," diyorum, bariz olanı işaret ederek.

"Evet. Bu resim liseden mezun olduğum gün çekilmişti ve babam anneme hediye olarak boyatmıştı."

Bizi kanepeye oturtuyor ve beni yanına oturtmak için hareket ettirdiğinde reddediyorum. "Beni uzaklaştırmaya çalışmayı bırak." Suratımı astım. "Seni aylardır hissetmiyorum."

"Özür dilerim, *nişanlının* bundan memnun olmayacağını düşünmüştüm." Bana dik dik bakıyor ve ben de gerçek yüzüme çarpınca nefes nefese kalıyorum. Noah ve beni biliyor muydu? Ama nasıl?

"I..." Başımı sallıyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama ben bulamadan o tekrar konuşuyor.

"Bana sadece şunu söyle. Beni hiç gerçekten sevdin mi? Çünkü senin öldüğünü ve birkaç gün içinde yerine geçecek başka birini bu kadar kolay bulduğunu hayal edemiyorum. Yani, lanet olsun Cam, sanki senin için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi hayatına devam ettin."

Sorusu... *suçlaması*... suratıma bir tokat gibi çarpıyor ve son birkaç ay aklıma geldikçe ondan sıyrılıp ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Hangi cehennemdeydin sen? Herkes senin aylar önce bir patlamada öldüğünü sanıyordu."

"Buradaydım," diyor soğuk bir şekilde. "Şimdi, cevap ver bana."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben *asla hayatıma devam etmedim*. Sana söylediklerimde ciddiydim, sen benim sonsuza kadarımsın." Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum ama duygularım beni ele geçiriyor ve her şeyi değiştiren o günü hatırladıkça hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Isaac ondan ayrılabilceğime nasıl inanabilirdi, hem de bu kadar kolay?

"Evlilik cüzdanını gördüm!" diye bağırarak beni geri sıçrattı. "Noah ile evlenmeyi planladığınızı biliyorum. Seni sevdim ve sen aramızdaki şey senin için bir bok ifade etmiyormuş gibi hayatına devam ettin."

Sehpanın kenarını kavırıyor ve ters çeviriyor. Sehpa mermere çarpıyor, üzerinde duran mumlar birkaç parçaya ayrılıyor.

Şu anda ciddi mi bu? "Öyle bir şey olmadı." Durumun aslını açıklamak üzereyken, keskin bir acı yan tarafımı kesiyor ve ellerim karnıma giderek iki büklüm oluyorum.

Isaac bir anda yanımdaydı. "Neyin var?"

"Karnım... Sanırım bebek yüzünden." Aşk koltuğuna oturuyorum ve ağrım hafifçe geçene kadar sakinleştirici birkaç nefes alıyorum.

"Hamile misin?" Isaac bembeyaz kesiliyor ve sanki kalbim göğsümden yeniden sökülüyormuş gibi hissediyorum. Uyanacağım ve ölümünün kötü bir rüyadan başka bir şey olmayacağı günü hayal ettim, ama kafamda kavuşmamız her zaman farklı gitti.

"Neredeyse on altı haftalık oldum."

Birkaç saniye sessiz kaldı ve sonra öyle bir soru sordu ki, eğer oturuyor olmasaydım, kırımın üstüne düşecektim. "Bebek benim mi?"

"Tabii ki senin!" Tıslıyorum. "Bana bunu sorduğuna bile inanamıyorum." Yüzümü ellerimin arasına alıp her şeyin nasıl bu kadar karıştığını merak ediyorum.

"Sen ve Noah hakkında öğrendiklerimden sonra beni suçlayamazsın."

"Lafı açılmışken, neden ona değil de bana üçüncü dereceden ceza veriyorsun? O nerede ki?"

"O yokken seni aldım çünkü onunla evlenmene izin veremezdim. Ben de ona çok kızgınım ama sana aşık olduğum için onu suçlayamam. Kendimi durduramadığımdan eminim. Ama sen? Sözde beni seviyordun ve bir anda..." Parmaklarını şıklatır. "En iyi arkadaşım, benim için kardeş gibi olan adamla hayatına devam ettin."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. *En iyi arkadaşın* bir psikopat ve dünyadaki son insan bile olsa ona dokunmazdım."

Isaac şaşkınlıkla başını sallar. "Cam, onunla evlenmek üzereydin... Ruhsatı gördüm-"

"Çünkü beni misafir odasına kilitledi ve dışarı çıkmama izin vermedi!"

"Ne yaptı?" diye bağırdı, ayağa kalkarak. "Az önce ne dedin sen?"

"Onun misafir odasında kilitliydim. Gelip beni onun evinden aldığınızda, kapıyı nasıl açtınız?"

"İçinde bir anahtar vardı..." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Siktir*." Saçlarının ucunu çekiyor. "Düşünmüyordum bile. Onun gittiğini gördüm ve seninle yüzleşmek için sana ulaşmaya o kadar kararlıydım ki bunu düşünmedim bile." Tekrar oturdu ve kalçası benimkine sürtündü. "En baştan başlaman gerekecek. Bana her şeyi anlat."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Başlangıcı nerede? *Öldüğün* zaman mı?" Bağlantıyı kopararak ondan hafifçe uzaklaşıyorum. "Neden bana daha yeni geliyorsun? Neden ölmediğin halde öldüğünü düşünerek aylardır senin yasını tutuyorum? Ruhsat başvurusu daha birkaç gün önce yapıldı. Bence en baştan başlamalısın."

CHAPTER TWENTY-SIX

ISAAC

Patlama Günü

Otoparka doğru ilerlerken aklım Camilla'da ve onun üzerinden yemem gereken o lanet keklerde değil, yangın alarminin çalışıp çalışmadığına bakmam gerekiyor çünkü büyük ihtimalle James sinirlenmiş ve daha fazla oyun oynamak istiyor. Bir noktada, bu saçmalığa bir son vermem gerekecek. Camilla misilleme yapmamamı istedi ama bu oyuna katılmamak için artık çok geç. Bu noktada tek seçeneğim daha sert oynayıp James'i yenmek.

Asansör çalışıyor ve ben de inip garaja giriyorum. Kamyonetimin kilidini açmak için anahtarlığa basıyorum ve tam kapıyı açmak üzereyken köşeden tamamen siyah giyinmiş bir adam beliriyor.

"Horatio? Burada ne halt ediyorsun?" Yıllardır onun şirketine silah tedarik ediyorum ama önümüzdeki aya kadar yeni bir sevkiyat yapmamız gerekmiyor.

"Isaac, benimle gelmen gerek."

Tamamen siyah BMW'ye bakıyorum, kafam çok karışık. "Neler olduğunu açıklamak zorundasın." Elbette bu adamı yıllardır tanıyorum ama kimseye asla tamamen güvenmemem gerektiğini uzun zaman önce öğrendim.

"Yapacağım, ama zaman çok önemli. Bu bir ölüm kalım meselesi."

Onu arabasına kadar takip ettim ve bindim. Arabayla çıkarken, "Anahtarlarını ve telefonunu ver" dedi.

Dediğini yapıyorum ve camındaki düğmeye basıp telefonumu garaja fırlatıyor. Kamyonetimin yan tarafına çarptı, sonra da

yere.

"Ne oluyor be?" Tam inip anahtarı almak üzereydim ki, aracımı otomatik olarak çalıştıran düğmeye bastı - bu, aracıma bindiğimde sıcak ve güzel olmasını istediğim soğuk sabahlar için harika bir şey. Ona ne yaptığını sormadan anahtarları da kamyonetime fırlatıyor ve sonra garajdan çıkıp gidiyor. Bir saniye sonra, bir patlama aracı sarsıyor ve alevler garajın duvarlarını yalarken kafamı çeviriyorum.

"Bu ne lan!" Çoktan yola çıkmıştık ama ben hâlâ şok içinde arkama bakıyordum. "O benim kamyonetim miydi?"

"İtfaiyenin gelip yangını söndürmesinin ne kadar sürdüğüne bağlı olarak, bu tüm garajınız ve büyük olasılıkla binanızın bir kısmıydı."

İlk aklıma gelen Cam oldu. "Nişanlım binada."

"O iyi olacak. Tüm kameralar kapatıldı ve güvenlik sisteminiz bloke edildi, ancak alarm yine de çalacak ve yangın büyümeden önce dışarı çıkmak için bolca zamanı olacak."

"Bana neler olduğunu ve neden birkaç milyon dolar değerinde aracı ve mülkü havaya uçurduğunuzu söylemek ister misiniz?"

"İki hafta önce şirketim sizi dışarı çıkarmak için tutuldu. Talep anonimdi ve ödedikleri ücret için normalde soru sormazdım. Ancak bilgi geldiğinde ve siz olduğunuzu gördüğümde oyun değişti. İş geri çevirip size söylemeyi düşündüm ama o kadar para ödeyecek biri için başka birini bulacaklarını tahmin ediyorum."

Vay anasını. Ailemin suikaste uğraması gibi, ama ben hala hayattayım.

"Bildiğin gibi, babanla geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Öldürülmeden önce ona çok şey borçluydum, o yüzden bunu bir geri ödeme olarak kabul et."

"Teşekkür ederim. Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?"

"Sizi karargâhıma geri götüreceğim, böylece düzgün bir şekilde bilgi alabiliriz."

Oraya vardığımızda, beni dışarı çıkarma emrinin ayrıntıları söylendi. Bunu yapabileceğini düşündüğüm tek kişi James, ama elimde kanıt yok ve onun da harcayacak o kadar parası olduğundan emin değilim. Neler olduğunu öğrenmek için Camilla'yı aramam gerektiğinden bahsettiğimde Horatio başını sallıyor.

"Seni öldürmek isteyen her kimse, iş yapmak istiyordu. Şu andan itibaren, o ya da o, senin öldüğünü düşünüyor. Eğer şimdi ortaya çıkarsan, sorumlunun kim olduğunu bulmaya yaklaşılamazsın ve tekrar deneyebilirler. Nişanlından hiç bahsedilmedi, bu da bana seni öldürmek isteyen kişinin onun peşinde olmadığını gösteriyor. Sen ölürsen, şu anda ortaya çıkmadan daha güvende olur."

"Peki, ne yapmamı öneriyorsun?"

Mevcut

"HORATIO İLE PLANIN ÜZERİNDEN GEÇTİKTEN SONRA FRANK'I ARADI. İ Ne olduğunu anlattı ve sanki ben ölmüşüm gibi işlemleri yapmasını istedi. Aslında ölüm belgesini doldurmadı ama cenaze törenini ve vasiyetnamenin okunmasını halletti. Ben bana kimin suikast düzenlediğini bulmaya çalışırken herkes öldüğümü düşünecekti."

Camilla karşımda oturuyor, olduğu yerde donmuş ve bana ters ters bakıyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Aylarca öldüğüne inanmama izin verdin ve tüm bu süre boyunca hayattaydın."

Ayağa kalkar ve yerde volta atmaya başlar. "Ağladım... günlerce... haftalarca... aylarca! Keder içinde kendimi kaybettim." Duygudan cam gibi olmuş gözleri benimkilerle buluşuyor. "Neler yaşadığım hakkında bir fikrin var mı? Evimiz, sahip olduğum her şey... Seni kaybetmenin üzerine hepsini kaybettim. Hamile olduğumu öğrendim... sensiz!" Sert bir nefes verdi ve ben de ona doğru gittim, ona sarılmak, onu rahatlatmak istedim. Hamile olduğunu öğrenmesi mutlu bir an olmalıydı ama olanlar yüzünden bu an lekelenmişti.

Geri çekilir ve elini kaldırır. "Hayır, şimdi beni teselli etmeye çalışma!" diye bağıyor, gözyaşları güzel yeşil gözlerine doluyor ve onları daha parlak gösteriyor. "Kontrolümü elimden aldınız ve beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bıraktınız. Hiç param yoktu, hesaplarımı kapattın ve bir telefonum bile yoktu! Beni o psikopatla bıraktın."

"Böyle olmaması gerekiyordu," diye tıslıyorum, ardından gelen olaylar dizisine sinirlenerek. "Frank seni bulamadı." Aramızdaki boşluğu dolduruyorum ve neyse ki bu sefer bana izin veriyor. "Seni aramak için her yeri didik didik eden adamları vardı. Babanı bile aradı."

"Onu görmedim ya da onunla konuşmadım," diye itiraf ediyor başını sallayarak. "O kadar kendimde değildim ki gerçeklikle bağımı kaybettim. Sonunda kendime gelmeye başladığımda telefonumun kapalı olduğunu fark ettim ve Noah bununla ilgileneceğini söyledi ama hiç ilgilenmedi. Bunca zamandır onunla birlikteydim."

"Evet, biliyorum," diye homurdanıyorum, beni sikip attığı için dünyaya kızgınım.

Gözleri büyüyor ve bir adım geri atıyor. "Sakın oraya gitmeye cüret etme. Bunu sen yaptın. Beni dışarıda tutmayı seçtin. Ailem annemin kanser olduğunu sakladığında ne kadar acı çektiğimi biliyordun ve babam tutuklandığında gafil avlandım."

Göğsümü itiyor ve etrafımda dolanıyor. "Söz vermiştin Isaac!" diye ağlıyor ve kırık sesi neredeyse kalbimi parçalıyor. "Noah beni odaya kilitledi ve onunla evlenmem için beni zorlayacaktı," diyor gözyaşlarının arasından usulca. "Ve bunca zamandır burada güven içinde yaşıyordun!"

"*Meu amor...*"

"Hayır! Bana '*Meu amor*' deme! Eğer bugün bana sahip olmasaydın, Camilla Reynolds olacaktım!"

"Böyle bir şey asla olmayacaktı," diye bağırdım, o şerefsizin Camilla üzerinde herhangi bir hak iddia ettiği düşüncesi beni kıpkırmızı yaptı. "Neden seni almaya geldiğimi sanıyorsun? Frank'in bağlantılarından biri ona Noah ve senin birkaç gün önce evlilik izni için başvurduğunuzu ihbar etmiş. Bana bu işi ona bırakmamı söyledi ama ben buna izin vermedim. Üzgün olduğunu biliyorum ama seni korumak için bunu yaptım."

"Evet, beni aylarca psikopat arkadaşınla bırakmak gibi mi?"

Yastığa yaslanıyorum ve zihinsel olarak tükenmiş bir halde iç çekiyorum. "Ona ne olduğunu anlamıyorum. *Yıllardır* arkadaşız. Ona aklından ne haltlar geçtiğini sormak istiyorum" -ve sonra Camilla'ya yaşattıkları için ellerimle boynunu kırmak istiyorum- "ama dışarıda hâlâ peşimde olan biri var, bu yüzden hayatta olduğumu belli edemem. Noah da dahil olmak üzere herkesin benim hâlâ ölü olduğumu düşünmesi gerekiyor."

Sahte ölümünden bahsetmek muhtemelen bir hataydı çünkü bahsettiğim anda Cam'in tüm vücudu geriliyor ve gözleri sertleşiyor.

"Cam..."

"Kahretsin, Isaac. Hayatta olduğun için çok mutlu ve rahatlamış durumdayım ve kızgın ve kırgın olmamam gerektiğini biliyorum ama öyleyim. Başlangıçta Noah senin öldüğünü her söylediğinde onunla tartıştım. Her yerde seni aradım. Golf kulübüne gidip James'e bile saldırdım. Hamile olduğumu öğrendiğimde, tek düşünebildiğim yarattığımız

bu bebeğin

birlikte babasını asla tanıyamayacaktı." Sözleri çatlıyor ve devam etmeden önce sakinleştirici bir nefes almak zorunda kalıyor.

Gözlerinden yeni yaşlar süzülüyor ve ellerim onu tutmak için titriyor. "Bebeğim, lütfen, kızgın ve incinmiş olduğunu biliyorum ve buna hakkın var, ama seni o evden çıkarmanın dışında, aylardır seni kucağıma almadım, bu yüzden lütfen sana sarılmama izin verir misin?"

Bana bakıyor, pes edip etmemek arasında bocalıyor, ben de nefesini tutmuş hangisine karar vereceğini bekliyorum. Bir kez başını salladığında, tüm vücudum sönüyor ve fikrini değiştiremeden, onu nazıkçe kollarıma ve kucağıma çekiyorum, tatlı kokusunu koklamak için bir an ayırıyorum.

"Seni karanlıkta bıraktığım ve ölümünden sonra hayatına hızla devam ettiğini düşündüğüm için özür dilerim. Durumu yanlış değerlendirmişim. Ölümünden sadece birkaç ay sonra Noah ile evlendiğinizi öğrendiğimde, evet, bu sonuca atladım. Kalbim yerine kafamla düşünüyordum. Ya da belki de kalbimdi... Siktir! Bilmiyorum. Benim dünyamda her şey para etrafında döner. Ve vasiyetimde her şeyi sana bıraktığımdan beri-"

"Bana ne bıraktın?" diye soruyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"Noah sana söylemedi mi?" Bu hiç mantıklı değil.

"Bana neyi anlatacaksın?"

"Vasiyetimi yeniden düzenlettim, böylece tek mirasçım sen olacaktın. Hayat sigortası poliçem dışında, ki onu da dosyalayamazdın çünkü ben gerçekten ölmemiştim ve bu yasadışı olurdu, tüm hesaplarıma erişimin olması gerekiyordu. Frank cenazede sana yaklaşmaya çalıştığını ama Noah'ın ona yas tuttuğunu ve seninle konuşacağını söylediğini anlattı."

"Noah bana her şeyi bıraktığını biliyor muydu?" diye yavaşça soruyor.

"Evet. Vasiyetimi yeniden düzenletirken içeri girdi. Vasiyet değişikliği sana söylemeyi planlamıştım ama aklımdan çıkmış. Ama o biliyordu. Frank'ın seni bu yüzden aradığını biliyordu ama nereye kaybolduğunu bilmiyormuş gibi davrandı. Tüm bu süre boyunca onunla birlikte, onun evinde olduğunu öğrendiğimde, ilişkinizi sakladığını düşündüm."

"Bana hiç söylemedi," diye nefes alıyor. "Hiçbir şey bilmiyordum."

"Her şey ölmüşüm gibi görünmek zorundaydı, ama seni asla terk etmezdim

sana bakıldığından emin olmadan."

"Aman Tanrım!" Nefes nefese kalmış. "Şimdi her şey anlam kazandı." "Ne?"

"Noah benimle evlenmek istiyordu. Her şeyi terk ettiğimi biliyordu..."

Lanet olsun, görmedim. Evlendikleri için duyduğum öfke gözümü kör etmişti, onun kolayca hayatına devam edip beni geride bırakabileceğini düşünüyordum.

"Bebeğe ve bana bakmak istediğini ve bunu onunla evlenerek yapabileceğini söyledi. Reddettiğimde, kendini kaybetti. Tam bir psikopata dönüştü. Tatlı ve şefkatli biriyken delirdi."

"Çok zengin bir kadın olduğunu öğrenmemen için seni Frank'ten saklıyordu. Eğer bilseydin, onunla evlenmek için bir nedenin olmazdı." Orosu çocuğu! Onu elime geçirdiğimde, ölü bir adam olacak.

Camilla parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve ben onun dokunuşundan zevk alıyorum. Kahretsin, onu çok özledim. "Beş parasızken, yaşayacak bir yerim, sığınacak kimsem yokken bile ona hayır dedim. Ona senin hayatımın aşkı olduğunu ve senden başkasıyla asla evlenemeyeceğimi söyledim." Başını sallıyor ve söylemek üzere olduğu şeyden korkuyorum çünkü her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Yanlış sonuçlara atladım. "Ben senin yasını tutarken, parçaları nasıl toplayacağımı ve bir şekilde bu hayatı sensiz nasıl yaşayacağımı bulmaya çalışırken, sen saklanıyordun. Sana kalbimi ve ruhumu verdim ve sen öldükten sonra bile sendeydi ama-"

"Hayır... Sakın söyleme," diye yalvarıyorum, az sonra ne olacağını içten içe biliyordum. "Lütfen bebeğim..."

Kucağımdan kayıyor ve her ne kadar onu kendime çekmek istesem de, olacakları hak ettiğim için gitmesine izin veriyorum. Cebinden bir yüzük çıkarıyor - ona verdiğim yüzük - ve kucağıma koyuyor. "Noah bulmasın diye çıkarmak zorunda kaldım ama her zaman yanımda olsun diye cebimde tuttum. Bize inandım, Isaac. Sen benim her şeyimdin. Ama işler zorlaştığında, beni kendine çekmek yerine uzaklaştırmakla kalmadın, sana olan sevgimin gerçek olmadığını, yeterli olmadığını düşündün. Seni kaybettikten sadece birkaç gün sonra başka bir adama dönebileceğimi düşündün."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Cam, lütfen. Her şeyi berbat ettim."

"Evet, yaptın. Ve beni güvende tutmak için ölü numarası yaptığın için seni affedebilirim, ama bugün beni almaya geldiğinde bunun beni kurtarmak için değil, içimdeki en kötü şeye inandığın için olduğunu unutamıyorum."

Geri çekiliyor ve ben de peşinden gitmek için ayağa kalkıyorum ama ellerini kaldırıyor. "Biraz alana ihtiyacım var. Güvende olduğundan emin olana kadar hiçbir yere gitmiyorum ama biraz alana ihtiyacım var."

Kalbimi de yanına alarak uzaklaşırken, geri dönmesi için yalvarmak istiyorum ama gitmesine izin vermem gerektiğini biliyorum çünkü bunu

ben yaptım. Onu incittim ve Őimdi bunu nasıl dűzelteceđimi bulmalıyım.

Burada birkaç dakika oturup Camilla'nın söylediği her şeyi düşündüm. Noah ona vasiyetten bahsetmedi, onu evlenmeye zorlamaya çalıştı. Akla yatmayan bir şeyler var. Ve sonra aklıma geldi, içeri girdiği gün, ona her şeyi bıraktığımı söylediğimde kızgın görünüyordu. Bana hallededeceğini söylediğinde başka bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Halletmek... Bulmacanın tüm parçaları birbirine yaklaştıkça kalın bir şekilde yutkunuyorum. Noah'nın milyonlarca doları ve Horatio'ya erişimi vardı... Ama amacı neydi? Yıllardır benimle çalışıyordu. Neden şimdi beni ortadan kaldırmaya çalışıyor? İçimden bir ses kayıp parçayı bulduğumda her şeyin yerine oturacağını söylüyor.

Telefonum cebimde titriyor ve bu numarayı sadece bir kişi bildiği için arayanın kimliğine bakma zahmetine katlanmadan cevap veriyorum.

"Bir şey bulabildin mi?" Frank soruyor.

"Evet, Noah'ı bulmamız gerek. İçimden bir ses onun benim ölümümle bir ilgisi olabileceğini söylüyor."

"Oh, kahretsin. Tamam, hallediyorum."

CHAPTER TWENTY-SEVEN

NOAH

Elimde bir düğün pastasıyla evimin kapısından içeri girerken kıkırdarak "HONEY, BEN GELDİM" diye sesleniyorum. Camilla tüm bu evlilik meselesi hakkında inatçı davranıyor, bu yüzden tatlı bir şeyin onu neşelendireceğini umuyorum. Sanki Isaac'e duyduğu aşktan başka bir şey yapamıyormuş gibi davranıyor ama ben ona en az onun kadar iyi, hatta daha iyi bir koca olabileceğimi göstereceğim. Şu an üzgün olabilir ama zamanla beni sevmeye başlayacaktır. Ve eğer sevmezse... şey, gerçekten umurumda değil. Babası önümüzdeki on beş yıl boyunca hapiste olacak ve onun dışında Camilla'nın nerede olduğu kimsenin umurunda değil. Umurunda olan tek adam da paramparça oldu.

İyi davranmaya çalıştım. Isaac'in yasını tutarken onunla ilgilendim. Ağlayabileceği bir omuz oldum. O her gün ağlarken ben sabırlı ve anlayışlı olmaya devam ettim. Ve hamile olduğunu öğrendiğimde, hiç çocuk sahibi olmak istemediğim halde, altına bile sığmadım. Peki o bana borcunu nasıl ödedi? Bize bir şans vermeyi bile reddederek. Kimseden yardım almadan yalnız kalmak yerine ona ve bebeğine bakacağım için mutlu olmalı. Onu zorlamak istemedim ama inatçılığı bana başka seçenek bırakmadı.

Pastayı tezgâha bırakıp müstakbel gelinimi kontrol etmek için koridora yöneldiğimde misafir odamın kapısının açık olduğunu fark ettim. Koşarak kapıyı açtım ve adını seslendim. Nasıl oldu da dışarı çıktı? Her yerde onu aradım ama gitmişti. Ne oluyor lan! Kapı kırılmamış, demek ki biri onu dışarı çıkarmış. Ama kim?

Ofisimde dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve güvenlik görüntülerine tıklıyorum, böylece kimi öldüreceğimi görmek için geri sarabiliyorum, ancak her şey siyah.

Biri eşyalarımı karıştırmış. Bütün kameraları kontrol ettim. Hepsi simsiyah. "Kahretsin!" Masamdaki her şeyi toplayıp ayağa kalktım ve bir delik açtım.

alçıpanın içine. "Hangi cehennemdesin, Camilla?" Nikâh memuru birazdan burada olacak ve gelin olmadan lanet olası bir düğün olamaz!

Düşün, Noah... Bunu kim yapmış olabilir? Kimse nerede yaşadığımı bilmiyor. Daha önce hiç kimseyi misafir etmedim. Kadınları becerdiğimde, otel odası tutarım.

Kapıyı açık bırakmış olabilir miyim? Evi tekrar kontrol ettim ve sonra arabama koştum. Eğer kapıyı kilitlemeden bıraktıysam, telefonu olan birini bulmadığı sürece yürümek zorunda kalacaktı - ama bu kameralarımın nasıl çevrimdışı olduğunu açıklamıyor.

Camilla'yı kontrol ederek yavaşça sokağa geri dönüyorum. Burada tonlarca orman var ve hepsini kontrol etmem mümkün değil. Eninde sonunda dışarı çıkmak zorunda kalacak... Tanrım!

Şehre döndüğümde, evime doğru bir tur daha attım ve tekrar geri döndüm. Hiçbir şey yoktu. Lanet olası Camilla yok.

Bu sefer şehre döndüğümde, orada olup olmadığını görmek için arkadaşı Yasmin'in evine gidiyorum. Hangi birimde yaşadığından emin değilim, çünkü cenazeden sonra taksiye binmek zorunda kalmasın diye onu bırakmak için sadece bir kez buraya gelmişim. Etrafa soruyorum ve birkaç denemeden sonra onu ve nerede yaşadığını bilen birini buluyorum. Kapıyı çalabilirdim ama Camilla buradaysa bu ona sadece saklanmak ya da pencereden yangın merdivenine atlamak için zaman kazandıracaktır. Onun yerine kapıyı kırıp içeri giriyorum. Kanepede oturan yaşlı bir kadın var ve çığlık atıyor ama silahımı ona doğrulttuğumda hemen susuyor.

"Camilla burada mı?"

"Hayır! Aylardır ortalıkta yok." Sesi doğruyu söylüyormuş gibi geliyor, ama onun sözüne inanmak istemiyorum, onun yerine evi arıyorum ve Yasmin'i odasında kulaklıklarını dinlerken ve bilgisayarında bir şeyler yazarken buluyorum.

Başını kaldırıp beni gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Burada ne işin var? Cam burada mı?"

Sanırım cevabımı aldım. "Camilla'yı gördün mü?" Silahı ona doğrultarak sordum.

"Hayır! Neyin var senin?" Yasmin çığlık atıyor.

"Numaramı yaz. Onu görürsen beni ara. Baş belada ve onu bulmam gerek." Bu bir yalan, belli ki, ama ona gerçeği söylersem,

bana bir bok söylemeyecek.

Ona numaramı verdikten sonra, nereye bakacağımı bilemeden o r a d a n ayrıldım. Arabayla etrafta dolaşıyorum, gidebileceğini düşündüğüm bazı yerleri kontrol ediyorum, marina gibi, Isaac'e yakın hissedebileceği yerleri. Sonra babasının hâlâ yanında olduğunu hatırladım ve oraya gittim. Ancak güvenlik görevlisi pislik, onaylı bir ziyaretçi olmadığım için geçmeme izin vermiyor.

"Konuşmak istediğim kişiyi arayabilmemin bir yolu var mı?" "Hayır, sadece mahkumlar arayabilir."

Camilla'nın etrafta olup olmadığını görmek için etrafı araştırıyorum ama onu göremeyince eve geri dönüyorum. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve onu hala bulamayınca düğün törenini iptal etmek zorunda kalıyorum.

Kesin olan bir şey var, o kaltağı bulduğumda, onu lanet yatağa kelepçeleyeceğim.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

CAMILLA

YÜZÜK. YÜZÜK. YÜZÜK. YÜZÜK.

Çalan telefonun sesi beni derin uykumdan uyandırıyor ve sesin nereden geldiğini görmek için etrafıma bakmama neden oluyor. Cihazı komodinin üzerinde gördüğümde elime alıyorum ve bir not buluyorum: cevap ver.

"Alo?" Doğrulup gözlerimdeki uykuyu silerek mırıldanıyorum.

"Cam..." Babamın sesini duyunca gözlerim sonuna kadar açıldı.

"Baba?" Nefes alıyorum.

"Hey, tatlım, evet, benim. Senin için çok endişelendim." Endişeli tonuyla eşleşen sözleri beni gözyaşlarına boğdu. "Neredesin sen? Az önce seni bu numaradan aramamı söyleyen bir not aldım."

"Ah, baba, seni çok özledim," diye boğuluyorum.

"Neler oluyor, Cam? Beni ziyarete gelmediğinde seni aramaya çalıştım ama telefonun kapalıydı ve sonra Isaac'ın bir patlamada öldüğünü öğrendim. Burada çok endişelendim."

"Çok üzgünüm. Isaac yaşıyor. Biri onu öldürmeye çalıştı ve o da bunu kimin yaptığını bulmaya çalışırken ölü numarası yaptı." Isaac geçen gün Noah'ın artık bir şüpheli olduğundan bahsetmişti ve bu çok mantıklı çünkü parası var ve belli ki her ne sebeple olursa olsun onun parasını istiyor. Beni esir tutup evlenmeye zorlayabiliyorsa, Isaac'i öldürmek için tuzak kuramayacağını kim söyleyebilir?

"Yani, o iyi mi? Bu çok iyi. Sen nasılsın?"

Zamanımız kısıtlı olduğu için kısa tutarak ona başımdan geçenleri kısaca özetliyorum. Noah'ya nasıl sırtımı dayadığımı, onun arkadaşça davrandığını düşündüğümü, ta ki işbirliği yapmayı **reddettiğim** ve onun şalteri atana kadar,

onu bir psikopata dönüştürdü, beni esir tutuyordu ve isteğim dışında onunla evlenmemi istiyordu.

"Tanrım, Cam. Tanrıya şükür Isaac seni bulabildi," diyor babam, sesinde dehşet var. "Lanet olsun, burada kilitli kalmaktan nefret ediyorum."

"Isaac beni kurtarmadı," diye mırıldandım. "Cenazede Noah'nın beni teselli ederken çekilmiş fotoğraflarını gördü ve evlilik cüzdanı için başvurduğumuzu ve birlikte yaşadığımızı öğrenince hayatıma devam ettiğimi sandı. Hiç anlamıyorum. Sanki onu ne kadar sevdiğimi bile bilmiyor. Bu kadar çabuk hayatıma devam edeceğime nasıl inanabilir?"

"Oh, Cam. Buna inanmıyorum. İkinizi birlikte gördüm. Onu ne kadar sevdiğini biliyor, ama bazen aşkın bizi aptallaştıran bir yönü vardır." İçinden kıkırdıyor ve ben de ilk kez kendimi gülümserken buluyorum. "Ne kadar çok seversek, o kadar çok inciniriz ve en kötüsünü bekleriz, diğer ayakkabının düşmesini bekleriz, çünkü bizim dünyamızda o ayakkabı neredeyse her zaman düşer. Belki de en kötüsünü düşündüğü için ona kızmak yerine, aşkınıza inanmanın neden sorun olmadığını ona gösterebilirsiniz. Sert ve hızlı bir şekilde aşık olduğunuzu biliyorum, ama tüm bunlar hala yeni. İkinizin de büyümesi gereken çok şey var... birlikte."

Onun sözleri, onun bilgeliği, kalbimi bir sarmaşık gibi sarıyor, hala içimde olduğunu ve attığını hatırlatacak kadar sıkıyor. O haklı. Aşkımız güçlü olabilir ama hâlâ yeni ve kırılgan. Ve ikimiz de mükemmel değiliz. Hatalar yapacağız. Ondan beni kendine çekmesini istedim ama üzüldüğüm anda onu da kendimden uzaklaştırdım.

"Cam, orada mısın?" Babam usulca soruyor.

"Evet, teşekkür ederim baba. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Her zaman yanıdayım, tatlım. Şimdi bana iyi bir şey söyle. Konuşmamızın kötü bir notla bitmesini istemiyorum."

Fırtına sırasındaki gökkuşağını hatırlayarak, "Hamileyim," diye ağzımdan geçiriyorum. "Ne? Dede mi olacağım?" diye soruyor, ses tonu Duygu.

"Evet. Şubat'ta doğum yapacağım."

"Tebrikler. Harika bir anne olacaksın." "Teşekkür ederim."

Görevli süremizin dolduğunu anons edince isteksizce vedalaştık ve ben onu en kısa zamanda göreceğime, o da beni arayabildiğinde arayacağına söz verdi.

Telefonu kapattık ve ben birkaç dakika boyunca yatakta oturup telefona baktım, şüphesiz Isaac sayesinde. Isaac'ın hayatta olduğunu öğreneli bir hafta oldu ve ben onu inatla görmezden gelirken, o her gün beni şımartmak için elinden geleni yaptı.

Geldiğimin ertesi günü, yepyeni bir gardırop ortaya çıktı - havuzda kullanmak için sevimli mayolarla birlikte tüm hamile kıyafetleri. Ertesi gün uyandığımda komodinin üzerinde bir iPad ve e-kitap satın almak için parayla doldurulmuş bir Amazon hesabı buldum. Dördüncü gün, tezgâhın üzerinde "Canın çekerse diye" yazılı bir notla birlikte çeşitli tatlılar buldum. Ayrıca dondurucuda en sevdiğim dondurma ve buzdolabında daha fazla atıştırmalık vardı. İki gün önce bir hamile kutusu ortaya çıktı. İkinci üç aylık dönemdeki hamile kadınlar içindi ve losyon, rahatlatıcı bitki çayı, rahat çoraplar ve pelüş bir bornoz gibi ürünler içeriyordu. Dün, her dönüm noktasını belgelemek için bir hamilelik günlüğü ve polaroid fotoğraf makinesiyle dolu başka bir kutu çıktı. Tüm bunların ötesinde, bana her gün kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği hazırladı, ben de kabul ettim ama onunla birlikte yemeyi reddettim.

Ama babamla konuşabilmemiz için bir yol bulması benim kırılma noktam. Evet, benden bir şeyler sakladığı için üzgünüm. Hayır, beni asla karanlıkta bırakmamalıydı. Ama babamın söyledikleri çok mantıklı. Bazen aşk bizi aptallaştırır. Aşkımız yeni ve birbirimizi itmek yerine birbirimize daha yakın olmalıyız. Birlikte geçireceğimiz ayları çoktan kaçırdık.

Telefonu yatağın üzerine fırlatıp Isaac'i aramak için odamdan çıkıyorum. Uyuduğu ana yatak odasını, banyoyu ve mutfakı kontrol ediyorum ama hiçbirinde yok. Dışarıya baktım ama orada da yoktu. Garaja gittim ama orayı da boş buldum. Ona bir şey oldu diye endişelenmeye başlamıştım ki daha önce fark etmediğim bir merdiven gördüm. Üçüncü katta ne olduğunu merak ederek yukarı tırmanıyorum. En tepeye ulaştığımda kapıyı açtım ve buranın bir tavan arası olduğunu gördüm, ama gerçekten büyük bir tavan arası.

"Isaac, burada mısın?" Bağırıyorum.

"Evet." Görüş alanına giriyor. "Her şey yolunda mı?"

Ona yaklaştım. "Ben de seni arıyordum. Ne yapıyorsun..." İşte o zaman eski ama muhteşem bir ahşap yuvarlak beşik gördüm.

"Bu benimdi," diyor küçük bir omuz silkmeye. "Annem her şeyi saklamayı severdi. Eski ama mükemmel durumda, ben de restore edebileceğimi düşündüm. I

Zımparalamayı yeni bitirdim ve hangi renge boyayacağıma karar vermeye çalışıyordum ama cinsiyetini bilmediğimiz için-"

"Bir oğlan," diye boğazımda düğümlenen duygu yumağını bastırmaya çalışıyorum. "Küçük bir oğlumuz olacak."

"Bir çocuk mu?" diye tekrarlıyor, sesi merak dolu. "Öyle mi?"

"Evet. Son randevumda öğrendim ve tek düşünebildiğim sana benzeyip benzemeyeceğiydi. Seni yanımda göremeyeceğim için yıkılmıştım ama bu yıkımla birlikte senden bir parçaya sahip olacağım için de mutluydum."

Isaac çenesini göğsüne indirir ve başını sallar. "Çok özür dilerim, Cam. Tek yapmak istediğim seni korumaktı." Parlak gözlerle tekrar bana bakıyor. "Ya Horatio hayatımı kurtarmasaydı ve sen de benimle o kamyona binseydin? Ya yüzümü gösterseydim ve bir dahaki sefere evimizi ya da başka bir aracı havaya uçursaydı? Seni o kadar çok seviyorum ki bebeğim. Canının ne kadar yanacağını düşünmedim, sadece güvende olacağını düşündüm... Kahretsin!" Elindeki aleti duvara çarptı. "Bunu bile başaramadım! Muhtemelen beni öldürmeye çalışan o piçle birlikte yaşıyordun, onun esiri olmuştun. Saklandım ve bunu yaparak seni doğrudan aslanın inine gönderdim. Evlilik cüzdanı için başvuruda bulunmasaydı..."

Başka bir şey fırlatmak üzereydi, ama o yapamadan ben ona doğru koştum, kendimi vücuduna sardım, kollarımı boynuna doladım. Kolları beni sıkıca sarıyor, yüzü boynuma sokuluyor. "Kahretsin Cam," diye mırıldandı. "Çok özür dilerim. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum..." Sözlerinin her biri acı, korku ve özürle karışık ve biliyorum ki ben ona ne kadar kızgınsam, o kendine daha da kızgındı.

"Sus," dedim. "Sorun yok. Benim için en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Tıpkı annemle babamın yaptığı gibi." Seçimlerinin hiçbirine katılmıyor olabilirim, ama şimdi beni incitmek için yapmadıklarını görebiliyorum. Beni korumak için yaptılar, çünkü beni seviyorlardı. Sadece birkaç aylık hamileyim ve bebeğimi korumak için elimden gelen her şeyi yapacağımı şimdiden biliyorum.

"Yaralanabilirdin. Sana zarar verebilirdi."

"Ben iyiyim. Hayattayım ve iyiyim, sen de öylesin. Bunu birlikte atlatacağız. Sadece gelecekte birlikte ayrı olduğumuzdan daha güçlü olduğumuzu hatırla. Tamam mı?" Geri çekiliyorum ve gözlerimiz buluşuyor.

"Seni çok seviyorum. Söz veriyorum. Şu andan itibaren bu işte beraberiz." Eğilip dudaklarıma tüy gibi bir öpücük konduruyor ve ben de memnuniyetle iç çekiyorum.

"Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, ellerimi göğsünde ince Henley'sinin üzerinde gezdirirken. "Her gece bunun hayalini kurdum. Diledim, umut ettim ve dua ettim..." Gömleğinin eteğinden tutarak başının üzerinden kaldırıyorum, sıkı kaslı göğüs kaslarını ve karın kaslarını ortaya çıkarıyorum. Her nasılsa, aylar öncesine göre daha da belirginleşmişlerdi. "Hayatta olduğunu biliyordum. Burada hissettim." Avucumu kalbinin üzerine koyuyorum ve o da sert bir nefes veriyor.

"Seni korumaya o kadar kararlıydım ki, bunun sende yaratacağı stresi düşünemedim." Elimini kaldırıp ağzına götürüyor ve bileğimin iç kısmını öpüyor. "Bir hata yaptım, boktan bir karar..."

"Her şey yolunda. Önemli olan tek şey artık burada olmamız." Kollarımı Isaac'in boynuna doluyorum, aynı anda o da beni kaldırıyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve beni tavan arasından çıkarıp merdivenlerden aşağı, ebeveyn yatak odasına taşıyor.

Beni yatağın ortasına yatırıyor ve kıyafetlerimi parça parça çıkarıyor, ta ki üzerimde sadece bana aldığı küçük bir çift arsız hamile iç çamaşırı kalana kadar.

Pantolonuna doğru başımı sallayarak, "Sıra sende," diyorum. Cebine uzanıp telefonunu ve anahtarlarını çıkarıyor, kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını çekmeden önce onları komodinin üzerine koyuyor, kaslı kalçalarından aşağı itiyor ve onu sadece boxer'ıyla bırakıyor.

Dikkatini tekrar bana çeviriyor ve ateşli bakışları vücudumda gezinerek yeni çıkmaya başlayan karnımda duruyor. Hiçbir şekilde büyük değilim, ama son birkaç hafta içinde ortaya çıkan ve beni hafif şişkinlikten hamile durumuna getiren gözle görülür bir şişlik var.

Eğilip karnımın ortasına birkaç öpücük kondururken yüzüne yumuşak bir gülümseme yayılıyor. Büyüyen bebeğimizi barındıran etimin her santimini öpmesini izlerken, telefonuna uzanıyorum ve bana aldığı günlük için birkaç fotoğraf çekiyorum.

Karnımla ilgilenmeyi bitirdikten sonra vücuduma tırmanıyor ve ağzı yavaş ama tutkulu bir öpücükle benimkiyle birleşiyor. Ellerinden biri onu yukarıda tutarken, diğeri vücudumdan aşağı kayıyor, meme ucumu çimdikliyor, yan tarafıma masaj yapıyor ve bacaklarımın arasına iniyor. Parmakları yavaşça içime girerken öpüşmemiz ısınıyor.

"Vücudun dokunuşumu biliyor," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Sana dokunduğum anda tepki veriyor. Ne kadar ıslak olduğunu hissediyorsun..." Parmaklarını içime daha sert, daha derin sokuyor, sonra çekip çıkarıyor, yukarı kaldırıyor.

Ağzıma götürüp dudaklarımla kenarında gezdiriyor, böylece kendi tadıma bakabiliyorum. Dilimi dışarı çıkarıp parmağımı yalıyorum ve gözleri parlıyor.

Ağzını tekrar benimkine çarpıyor ve boxer'ını indirip bacağımı gövdesine doladıktan sonra, tek bir akıcı hareketle içime giriyor ve beni lezzetli bir şekilde dolduruyor. Parmaklarım omuzlarını kavırıyor ve sırtım hafifçe yükseliyor.

Isaac benimle yavaşça, metodik bir şekilde seviyor, sanki kalçalarının her hamlesi, dilinin her darbesi, dudaklarımla her ısırtışı sessiz bir özür gibi, onu affetmem için yalvarıyor. Ben de karşılık olarak ona daha sıkı sarılıyorum, kalçalarımı daha sıkı sıkıyorum, onu daha derin öpüyorum, onu ne kadar sevdiğimi, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu ve onu affettiğimi sözsüz olarak ifade ediyorum.

İkimiz de rahatladığımızda, Isaac çekilip beni kucağına alıyor ve temizlenebilmemiz için beni banyoya taşıyor. İşimiz bittiğinde beni yatağa geri götürüyor ve güçlü, rahatlatıcı kollarıyla sarıyor, arkamdan kaşıklıyor. "Seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım," diye mırıldanıyor usulca. "Ne seni ne de bebeğimizi."

Elini koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koyduğunda ikimiz de uykuya dalıyoruz ve aylar sonra ilk kez gerçekten uyuduğumu hissediyorum.

CHAPTER TWENTY-NINE

ISAAC

"Hey, Isaac. Tek çocuk olduğunu söylememiş miydin?" Camilla tavan arasındaki bir kutunun arkasından yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Camilla bir kutuda birkaç bebek eşyası fark ettikten sonra sabahı tavan arasındaki eşyaları gözden geçirerek geçirdik. Çoğunlukla çocukluğumdan kalma duygusal eşyalar vardı ve Camilla bebekken giydiğim birkaç parça kıyafeti bile buldu, bebeğin de giyebilmesi için onları yıkamayı planlıyor. Annem ve babam öldükten sonra burayı kapattım ve kimsenin bilmediği saklanacak bir yere ihtiyacım olana kadar da bir daha geri dönmedim. Herkes burayı yıllar önce sattığını düşündüğünden, burası ortadan kaybolmak için mükemmel bir yerdi.

"Ben." Baktığım kutuyu yere bıraktım ve onun olduğu yere doğru yürüdüm.

"Bu doğum belgesine göre değil." Bana bir belge uzattı ve ben de göz gezdirdim. Eski görünümlü bir doğum belgesi. Üzerindeki isim Ian Perry, ebeveynleri ise Ophelia Perry ve Samuel Petrosian. Şok içinde tüm bilgileri okudum.

"Bu ismi daha önce hiç duydun mu?" Camilla soruyor.

"Hayır, ama bu her kimse, annemle babam tanıştıktan sonra doğmuş. Babamın başka bir çocuktan haberdar olduğuna ve onunla hiçbir ilgisi olmadığına inanamıyorum. Büyürken çok ilgili bir babaydı."

"Belki ona bir şey oldu, mesela öldü ve bu baban için konuşulamayacak kadar zordu."

"Belki." Telefonumu çıkardım ve Frank'i aradım. İlk çalışta cevap verdi.

"Her şey yolunda mı?"

"Emin değilim. Ian Perry diye birini tanıyor musun?" Diğer uçtaki sessizlik bana tanıdığını söylüyor. "Frank..."

"Annen gelmeden önce baban sahada oynuyordu. Gençti ve eğleniyordu. Ophelia ile tanıştı ve bir kaçamak yaptılar. Annenle tanıştığında ilişkiyi bitirdi çünkü gözü sadece annendeydi. Ophelia bu ayrılığa çok üzülmüş ve onu cezalandırmak için bir oğlu olduğunu söylememiş. Ancak yıllar sonra, hastalandığında ona söylemeye karar vermiş."

Bu da ne... "Bana dışarıda bir yerlerde hiç bilmediğim bir üvey kardeşim olduğunu mu söylüyorsun?"

"Babana yaklaştığında annen de hastaydı. Kanseri ve kemoterapi görüyordu. Baban bu bilginin yıllarca kendisinden saklanmasına çok kızdı ama annen bu kadar kırılğan bir durumdayken onu üzmemek istemedi, bu yüzden geçmişini geçmişte bırakmaya karar verdi."

Sert bir nefes alıp küvetin üzerine düşünüyorum. "Annemi neden korumak istediğini anlayabiliyorum ama lanet olsun, oğlunu inkar etmek mi? Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim."

"O en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Haklı mıydı, haksız mıydı? Onu yargılayacak değilim. Hepimiz hayatımızda doğru olduğunu umduğumuz kararlar vermek ve doğru olmayanlarla yaşamak zorundayız."

"Benim için Ian hakkında bilgi bulabilir misin? Nerede yaşadığını, hayatında neler yaptığını. Belki tüm bu saçmalıklar bittikten sonra ona ulaşabilirim. Geriye kalan tek kan bağım o."

"Evet, bakacağım. Sen nasılsın? Camilla nasıl?"

Yerde oturmuş, karnını ovuşturan kıza bakıyorum. Buraya geldiğimizden beri geçen birkaç hafta içinde karnı belirgin bir şekilde büyümüş. Bebeğin içinde çırpındığını hissetmeye başladı ama ben henüz dışarıdan hissedemiyorum. Kimsenin Noah'ı bulamaması bizi endişelendirse de, kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için birlikte zaman geçirdik.

"Biz iyiyiz. Haber var mı?"

"Hayır. Camilla ilk kaybolduğunda onu sorması dışında sessiz kaldı. Evini aradık ama orada değildi. Bir şey duyarsam size haber veririm. Ian Perry'nin de araştırılmasını sağlayacağım."

"Teşekkürler, Frank."

Telefonu kapattık ve Camilla'ya Frank'in bana söylediklerini anlattım ve tabii ki o da babam konusunda onunla aynı fikirdeydi. "O hayatta değil, bu yüzden ona ne olduğunu soramazsın."

oldu, ama babanı tanıyordun. Kendi çocuğunu sebepsiz yere görmezden geleceğine inanıyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum." Babam sert bir adamdı ama aynı zamanda bir aile babasıydı. İyi bir nedeni olmadan oğlunu reddettiğine inanmıyorum. Annem iyileştikten sonra neden Ian'a hiç ulaşmadığını bilmiyorum ama bir nedeni olmalıydı.

"Açlıktan ölüyorum," diyor Camilla, konuyu değiştirerek. "Bir ara verip öğle yemeği yemeye ve yüzmeye gitmeye ne dersin?"

"Kulağa mükemmel geliyor." Kalkmasına yardım ettim ve aşağı indik. Son zamanlarda acı biber seviyordu, bu yüzden ben biraz ısıtıyorum, o da birkaç parça ekmek kızartıp meyve dilimliyor. Sonra güzel bir sonbahar öğleden sonrası olduğu için yemeğimizi verandaya çıkarıyoruz. Çok yakında kış tüm hızıyla devam edecek, bu yüzden yapabiliyorken güneş ışığını içimize çekiyoruz.

Biz yemek yerken o da hamilelik günlüğünü karıştırıyor, böylece bana bugün bebekle ilgili neler olduğunu anlatabiliyor. Her gün için bebeğin büyümesiyle ilgili bir bilgi veriyor. "Bugün yirmi haftalık oldum," diye başlıyor, sonra durup gözlerini kocaman açıyor. "Olamaz! Yirmi haftalık oldum."

Doğum tarihinin yarısı olması dışında bunun ne anlama geldiğini bilmediğim için hemen alarma geçiyorum. "Neyin var? Neye ihtiyacın var?"

"Oh, hiçbir sorun yok. Planlanmış bir doktor randevum vardı..." Yüzü buruşuyor. "Noah'ın benim için bulduğu kadın doğum uzmanıyla."

Rahatlayarak iç çektim. "Tanrım, kadın. Ödümü kopardın."

"Özür dilerim." Yüzü kızarıyor. "Ama bir doktora görünmem gerekiyor. Son randevumun üzerinden bir aydan fazla zaman geçtiğine inanmıyorum." Etrafına bakınıyor ve gülümsüyor. "Düşünüyordum da... Eskiden yaşadığımız bina harabeye döndüğüne göre, yaşayacak ve bebeğimizi büyütecek bir yere ihtiyacımız olacak... Burada kalmaya ne dersin?"

Burada olma fikri bile beni üzüyordu. Ailemin bir daha asla bu evde olmayacağını bilerek etrafta dolaşmak zordu. Ama aradan çok zaman geçti ve buraya geldiğimden beri onlara biraz daha yakın olduğumu hissediyorum. "Burayı evimiz yapmak istiyor musun?"

"Evet." Gülümsemesi genişliyor. "Buranın ne kadar huzurlu olduğunu seviyorum ve bir çocuğun etrafta koşup oynaması için güvenli. Bazı güncellemelere ihtiyacı olduğu için istediğimiz gibi yeniden düzenleyebiliriz, ama yaşanması gereken güzel bir ev." Omuz silkiyor. "Bu sadece bir fikir."

"Bayıldım." Sandalyesini kendime doğru çekiyorum ve onu öpüyorum.
"Ben de seni seviyorum."

Yemeğimizi bitirdikten sonra Frank'i arayıp Camilla'nın kayıtlarını eski doktorundan alıp yeni bir doktora göndermemiz gerektiğini söylüyorum. Her şeyin gizli tutulması gerektiğini zaten biliyor. Birkaç saat sonra bana yeni doktorun adını ve randevu bilgilerini içeren bir mesaj attı.

"Dr. Tobias yarın sabah saat dokuzda burada olacak. Kendisi ihtiyatlı davranılması gerektiğinin farkında ve buraya getirilmeyi kabul etti."

"Çok hızlıydı."

"Para konuşur."

"BU KADAR KISA S Ü R E D E GELDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM." DR. TOBIAS'IN ELİNİ SIKIYORUM.

Asistanı randevu için gerekli ekipmanı taşıırken elini uzatarak onu içeri buyur ediyor.

"Sorun değil." Dikkatini Camilla'ya çevirir. "Ve sen de hasta olmalısın." Tatlı tatlı göz kırpmıyor ve Camilla rahatlıyor. Diğer doktoru sevdiği gibi bu doktoru da sevmeyeceğinden endişeleniyordu. Gergin olduğunu anlayabiliyorum ve daha da stresli olmasından nefret ediyorum.

"Öyleyim. Buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Josie'ye kanınızı aldıracağım. Bu standart bir prosedür. Sonuçlar geldiğinde, endişelenecek bir durum varsa sizi arayacağım."

Kan alındıktan sonra Camilla'nın uzanabilmesi için misafir odasına geçiyoruz. Hemşire ultrason makinesini kurarken doktor da iç organlarını kontrol edebilmek için getirdiği önlüğü giydiriyor.

Gezici bir makine olduğu için yenileri kadar net olmayacağı konusunda bizi uyarıyor, ancak ölçümleri alabilecek ve kontrol etmesi gereken her şeyi kontrol edebilecek.

Her şeyi görmek istediğimden, doktor yerini alırken ve hemşire Camilla'nın tansiyonunu ölçerken, Camilla'nın başının yanına oturmak için bir sandalye taşıyorum. Camilla'nın eli benimkini buluyor ve usulca sıkıyor. Ona baktığımda ağzından "Seni seviyorum" sözleri dökülüyor ve ben de eğilip alnından öpüyorum.

"Seni seviyorum, *meu amor*." Dönüştürücü Camilla'nın karnındayken doktor ekrana tıklıyor. Birkaç saniye sürüyor, ama sonra yüksek sesli bir *vınlama, vınlama, vınlama* sessizliği dolduruyor ve Camilla kıkırdıyor.

"Bu kalp atışı," diye fişkırıyor. "Dünyadaki en güzel ses değil mi?"

"Evet, öyle," diye kabul ediyorum, bakışlarım bebeğimizin ana hatlarını gösteren gri beyaz ekrana kilitleniyor. Lanet olsun, bir bebeğimiz olacak. Birkaç ay içinde bu dünyanın bir parçası olacak minik bir insan. Onu korumam ve güvende tutmam gerekecek. Bu arada Noah saklanıyor ve bana suikast düzenleyen kişi o olabilir de olmayabilir de. Bir yerlerde hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kardeşim var ve dünya benim öldüğümü düşünürken Camilla ve ben saklanıyoruz.

"Hey, iyi misin?" Camilla beni düşüncelerimden uyandırarak soruyor.

"Evet, sadece bu küçük adam buraya gelmeden önce yapmamız gereken her şeyi düşünüyorum."

Doktor bize ölçümler ve diğer teknik konularla ilgili bilgi veriyor ve bebeğin doğum tarihine göre mükemmel ölçülerde olduğu, on bir ons ağırlığında ve yedi inç uzunluğunda olduğu sonucuna varıyor.

Bir sonraki randevuyu ayarladıktan sonra onu uğurluyoruz ve içeri dönüyoruz ki telefonum cebimde Frank'ten gelen bir mesajla çalıyor.

Frank: Camilla'nın önceki doktoru Dr. Parker aradı ve dosyasının ofisinden alındığını söyledi. İçinde Dr. Tobias'ın bilgileri varmış. Şimdi Dr. Tobias'ı arıyorum.

Orospu Çocuğu.

"Hey, Cam, daha önce hiç silah kullandın mı?"

Sorum karşısında bembeyaz kesildi. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, bebeğim." Onu kollarıma çekiyorum, ona verdiğim sözü hatırlamadan önce yalan söylemeye hazırım. "Aslında, evet. Birisi Dr. Parker'ın ofisine girip bilgilerinizi içeren dosyanızı çaldı ve şimdi yeni doktorunuzun kim olduğunu biliyor."

Yüzü korkudan bembeyaz kesilir. "Noah yapmış olmalı. Ya buraya gelirse?"

"Doktor evinden alınıp buraya getirildiği için bunun olma ihtimali çok düşük ama benden dürüst olmamı istediniz, ben de size olanları anlatıyorum. Bir şey olması ihtimaline karşı hazırlıklı olmanı istiyorum." Fuayedeki masaya doğru yürüyüp küçük çekmeceyi açıyorum ve aylar önce oraya yerleştirdiğim silahı ortaya çıkarıyorum.

"Isaac," diye soluk soluğa bağılıyor ama olduğu yerde sabit kalıyor.

"Eğer bir şey olursa ve kendinizi korumanız gerekirse, önce ateş eder sonra soru sorarsınız. Bu emniyet." Silahı eline veriyorum ve

isteksizce kabul ediyor. "Ateş etmek için emniyeti açmalısın." Ona nasıl yapıldığını gösteriyorum. "Şimdi sen dene." Emniyeti tekrar açıyorum ve bırakıyorum, böylece kendisi deneyebiliyor.

Benim yaptığımı taklit ediyor, sonra onay için bana bakıyor. "Güzel. Bu çekmecede bir silahım var." Silahı tekrar çekmeceye yerleştirip kapatıyorum. "Bir tane de lavabonun solundaki mutfak çekmecesinde, bir tane de komodin çekmecemde var."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu usulca öpüyorum. "Umarım hiç kullanmak zorunda kalmazsın ama Noah'ın neler yapabileceğini bilmiyorum."

"Anladım," diyor kararlı bir sesle. "Onu arayan adamlarınız onu bulduğunda ne olacak?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Ama o ve biz arasında kalırsam, her zaman bizi seçeceğim."

"AMAN TANRIM! BUNU HISSETTİN Mİ?" CAMILLA'NIN YÜZÜ AYDINLANDI, GÖZLERİ Öyle sevgi ve mutluluk dolu ki, kalbim neredeyse göğsümde tekliyor.

"Neyi hissetmek?" Şaka yapıyorum, omzumu tokatlamasını sağlıyorum. Cinsel birleşme sonrası mutluluk içinde yatakta uzanıyoruz ve Camilla bana bebeğin tekmelerini hissettirmeye çalışıyor. Son birkaç haftadır bebek daha aktif hale geliyor ve onun hissettiklerini benim de hissetmem için can atıyor. Dr. Tobias bu sabah yirmi dört haftalık kontrol için geldi ve her şey yolunda görünüyor. Camilla'nın kan tahlilleri mükemmel ve kendisini biraz hasta hissetmesine neden olan bir glikoz testi yaptı, ancak doktor bunun önemli olduğunu söyledi.

Camilla'nın burada huzursuzlanmaya başladığını söyleyebilirim. Babasını özlüyor ve tatil yaklaşırken, Şükran Günü'nde yalnız kalmaması için onu ziyaret etmek istediğinden bahsetti. Bu onların birbirleri olmadan geçirecekleri ilk tatil olacak. Ayrıca, Noah'yı bulup bu işi çözene kadar kimseyle konuşmadığı için Yasmin'in ölü mü diri mi olduğunu bilmediği için de kendini kötü hissediyor.

Kendime, eğer adamlarım Şükran Günü'ne kadar onu bulamazlarsa, tekrar spot ışıklarının altına çıkacağımı söyledim çünkü Camilla'yı sonsuza kadar burada kilitli tutamam, her ne kadar yirmi dört-yedi saat boyunca tek başıma olmasını sevsem de. Zaten üniversitenin bir dönemini kaçırdı ve tekrar başlayamayacak.

Ocak ayına kadar, onu geride bırakıyor. Üstelik bebek Şubat ayında doğacak.

"Elini... tam... buraya koy," diyor, elimi yumruğuna koyarken gözleri benimkilere kilitleniyor. Birkaç saniye sessizlik içinde uzandık ve ben tam onun üzerine yuvarlanıp onu öpmek üzereydim ki bir şey hissettim. Elime doğru bir dürtme.

"Vay anasını," diye nefes alıyorum. "Bu..." "Bebeğimiz."
"Tekrar yap."

Başını geriye atıp gülüyor. "Bunu tekrar yapamam. Sorun bebek, ben değilim."

"Bir daha yapana kadar elimi üzerinde tutacağım," diyorum ona, oğlumun minik bedeninin benimkiyle bir şekilde birleşmesi hissiyle büyülenmiş bir halde.

"Saatler sürebilir!" diyor bir kahkaha daha atarak.
"Umurumda değil."

"Evet, çünkü işemem ve duş almam gerekiyor." Oturur pozisyona geçti. "Bana katılmak ister misin?" Kaşlarını sallıyor. "Beni kirleten sen olduğun için beni temizleyebilirsin."

Tam ona açık olduğunu söyleyecektim ki telefonumun sesi evin içinde çınladı. "Kahretsin, aşağıda unutmuş olmalıyım. Suyu akıt, seninle orada buluşuruz."

Dudaklarını öpüyorum ve yataktan kalkıp üzerime eşofmanlarımı geçirdikten sonra koridorda ve merdivenlerde koşarak çalan telefonumu buluyorum. Bir an duruyor ve sonra bir mesaj olduğunu gösteren ses çalıyor. Tezgâhta bıraktığım yerden alıp mesaja tıklıyorum ve okumaya başlıyorum ki arkamdan gelen bir boğaz sesi dikkatimi çekiyor.

"O kaltağın nasıl kaçtığını anlayamadım. Her yerde onu arıyordum ve sonra şüpheli bir şeyler olduğunu fark ettiğimde, radarın altında kalmak için ortadan kayboldum. İyi saklandın." Ben arkamı dönüp ona bakarken Noah yavaşça alkışlıyor. "Ve ölü numarası yaptığın için de bonus puan." Boktan sırtışı zaten bildiğim şeyi doğruluyordu. Beni öldürtmeye çalışmaktan o sorumluydu.

"Buraya gelmek hiç aklıma gelmezdi," diyor ve bir silah çıkarıp doğrudan bana doğrultuyor. Emniyetini kapatıyor. "Bunca yıldır burayı tuttuğundan bir kez bile bahsetmedin."

Az önce okuduğum mesaja cevaben "Görünüşe göre bir bok saklayan tek kişi ben değilmişim," diyorum. "*Kardeşim*."

Noah gülüyor, deli gibi gülüyor. "Demek anladın, ha?"

"Senin Ian Perry ve benim üvey kardeşim olduğunu... evet. Ama bilmek istediğim şey, bana neden söylemediğin. Bunca yıldır arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Beni tanıdığı on yılı tek kelime etmeden geçirmesi hiç mantıklı değil.

"Ben senin arkadaşındım," diye bağıyor. "Ta ki sen o kaltağı bana tercih edene kadar, tıpkı babamızın anneni bana ve anneme tercih ettiği gibi." Sözleri ensemdeki tüyleri diken diken ederken, her şey bir anda yerine oturuyor. Kamyonetime bombalanması... Babamın aracının havaya uçması... İmkânı yok... Olamaz.

"Sen... ailemi öldürdün mü?"

"Bir sonraki öğününüzü nasıl karşılayacağınızı merak etmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" diye soruyor. "Annem bana bakmak için her gün kışını yırttı, ama hastalandığında, vücudu ve beyni ona karşı çalışmaya başladığında, işinden kovuldu ve kimse onu işe almadı. Yıllarca iki yakamızı bir araya getirmek için mücadele ettik ve tüm bu zaman boyunca... Tüm bu lanet zaman boyunca!" diye bağıyor, tüm vücudu öfkeyle titreşiyor. "Ailen malikanelerde ve yatlarda yaşıyordu!"

Noah'yı daha fazla kızdırmak istemediğim için ağzımı kapalı tutuyorum. Bu durumu düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok ve onu benden uzak tutarak Camilla'dan da uzak durmasını sağlamış olacağım.

"Ona gittim," diyor uzun bir aradan sonra usulca. "İşler gerçekten kötüye gittiğinde ve annemin karşılayamayacağımız tıbbi yardıma ihtiyacı olduğunda Samuel'e gittim. Ona oğlu olduğumu söyledim ve o ne yaptı biliyor musun? Beni kovdu. Lanet olası beni kovdu! Bana karısının hasta olduğunu ve iyileştiğinde ona ulaşacağını söyledi."

"Ve yaptı mı?" Bilmek istediğim için soruyorum. "Kız iyileştikten sonra ona ulaştı mı?"

"Denedi ama artık çok geçti. Ben sonradan düşünülmüş biri değilim," diye tışlıyor.

Gözümün ucundaki küçük bir hareket Camilla'nın buraya doğru geldiğini söylüyor ve ona daha fazla yaklaşmamasını, varlığını belli etmemesini tembihliyorum. Noah'nın dikkatini üzerimde tutmak için yüksek sesle konuşuyorum.

"Senden haberim yoktu. Hiçbir şey söylemedi."

"Biliyorum. İlk tanıştığımızda sana aileni sormuştum ve sana benden hiç bahsedilmediği açıktı, bu yüzden annem öldükten ve babamızı öldürdükten sonra seni hayatta bıraktım."

Orospu çocuğu. Biliyordum. İçimden bir ses, Ian'ın Noah olduğunu öğrendiğimde parçaları birleştirdiğimi söylüyordu ama yanıldığımı umuyordum. Çünkü bu, son on yıldır ailemi öldüren adamın hayatına girmesine izin verdiğim anlamına geliyor. Babamın hayatını sonlandırdığı için kazandığı parayla yaşadı. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Camilla yaklaşıyor ama Noah'ın onu görmesini istemediğim için ona bakmıyorum. "Neden canımı bağışlıyorsun? Sen zaten ailemi öldürdün."

"Çünkü senin babamız olmadığını fark ettim. Bir kadını oğlundan üstün tutmuş olabilir ama sen o değildin. Ta ki sen..." Elindeki silahla tezgâhın üzerindeki bir kavanoza vurarak yere düşürür ve kavanoz etrafa saçılır. "Tanıştığımız günden beri beni ilk sıraya koydun! Sonra o kaltakla tanıştın. Ve tıpkı babanın anneni bana ve anneme tercih ettiği gibi, sen de onun için beni bir kenara attın!"

Silahını doğrudan bana doğrultmuş bir şekilde öne çıkıyor ve gözlerindeki manik bakışla öldürmek için ateş edeceğinden hiç şüphem yok.

Bir adım daha attığında, keskin bir nefes alıyorum, gelecek darbeye hazırlanıyorum, Camilla'nın hayatı için koşup kendini ve oğlumuzu kurtarması için sessiz bir dua gönderiyorum.

Gözlerim Noah'ın üzerindeyken ona söyleyebileceğim tek şeyi söylüyorum. "Özür dilerim." "Hiç iyi değil-"

Bam! Bir kurşun vücudunu delip geçiyor ve silahı elinden fırlayıp yere düşüyor. Neresinden vurulduğundan emin değilim ama umursayacak zamanım yok. Yerden silahı hızla alıp, Camilla'nın peşinden gelme şansını reddederek öldürmek için nişan alıp ateş ediyorum.

Kurşun göğsüne girdiğinde, boş gözleri benimkilerle buluşuyor. "Seni bir kardeş gibi sevdim," diyorum ona, bilmesini isteyerek. "Ama haklısın, ben her zaman Camilla'yı seçeceğim."

EPILOGUE

CAMILLA

On üç ay sonra

"GERGIN MISIN?" Aynadaki yansıma bakaarken Yasmin soruyor. Yere kadar uzanan, uzun kollu bir gelinlik giymişim ve daldırmalı illüzyon korsajı ve ısıltılı payet dantelleriyle, seksi ile masal prensesinin mükemmel bir karışımı. Makyajım yapılmış ama çok fazla değil ve saçlarım kumsal dalgaları halinde, güzel bir elmas saç bandıyla hafifçe arkaya tutturulmuş.

"Hayır," diyorum ona, arkamı dönüp kollarımı uzatarak. "Şimdi bana kıymetli bebeğimi ver."

Sam -diğer adıyla Samuel Isaac Petrosian- Yasmin'in kucağında kıpırdanıyor, tombul kollarını uzatarak kıkırdıyor ve benim için gevezelik ediyor. Ama ben onu yakalayamadan, Yasmin onu hafifçe geri çekiyor.

"Gerçekten de muhteşem gelinliğinize kusması riskini almak istiyor musunuz? Daha yeni yedi." Bir an düşündüm ve umursamadığıma karar verdim çünkü onu kucağıma alabildiğim her an alacağım. Büyüdükçe ve daha bağımsız oldukça, artık emekliyor ve mobilyaların üzerinde yürüyor, o kadar az kucağa alınmak istiyor - tabii yorulmadıkça.

Onu kollarıma alıp sıkıca sarılıyorum, başının üstünü öpüp taze bebek kokusunu içime çekerken etrafımızda dönüyoruz. Siyah sevimli bir smokin giymiş, pembe papyonu da elbisemin boncuklarıyla uyumlu. O kadar kaygısız gülüyor ve gülümsüyor ki, kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Butiğime gelen tüm kadınlar

Çünkü o çok mutlu bir bebek, onunla konuştuklarında hep gülümsüyor ve gülüyor. Çok çapkın, tıpkı babası gibi.

Yasmin adımı söyleyene kadar gözlerimi kapatıyorum ve bir an için oğlumun içinde kayboluyorum.

"Cam, cidden, iyi misin?"

"Evet," diye boğuldum. "Hayatımın aşkıyla evlenmek üzereyim, güzel, sağlıklı küçük bir oğlum var..."

"Ama..."

"Ama keşke babam da burada olsaydı," diye itiraf ediyorum. "O kadar çok şey kaçırdı ki. Evin tadilatını bitirdikten sonraki yeni eve taşınma partimizi, Sam'in doğumunu, nişan partimizi, vaftiz törenini, mezuniyetimi, mağazamın açılışını."

"Özür dilerim tatlım," diyerek kollarını bana ve oyun oynadığını düşünerek sevinçle ciyaklayan Sam'e doluyor. "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Biliyorum ve bunu takdir ediyorum." Derin bir nefes alıp Sam'i alnından öpüyorum ve onu Yasmin'e geri veriyorum. Sadece Isaac, ben, şahitlerimiz Yasmin ve Frank ile Sam'in katılacağı samimi bir düğün yapmaya karar verdiğimizden, sade olsun diye gelin partisi yapmadık. Ben koridorda yürürken Yasmin Sam'i tutacak ve yeminlerimizi ettikten sonra onu bana geri verecek. Daha sonra kutlama için akşam yemeğine gideceğiz ve ardından Yasmin Sam'i geceye götürecek, böylece Isaac ve ben Sam'le birlikte balayına çıkmadan önce düğün gecemizin tadını çıkarabileceğiz - varış yerimiz bir sır - tatili orada geçireceğiz.

Yasmin Sam'le birlikte dışarı çıkıyor ve ben de dışarı çıkabilmek için düğün marşının başlamasını bekliyorum. Isaac'ın günü çekmesi için tuttuğu fotoğrafçı elinde kamerasıyla geride kalıyor. Birkaç dakika sonra, müzik hala başlamamışken, belki yanlış anlamışımdır diye düşünerek dışarı çıkmak üzereyken kapı açılıyor ve kalbim mideme iniyor.

Bu olamaz... Bir şeyler görüyor olmalıyım... "Baba," diye nefes alıyorum.

"Tanrım, çok güzel görünüyorsun." Yumuşakça gülümsüyor. "Seninle koridorda yürüyecek birine ihtiyacın olduğunu duydum."

Babamın kollarına koşarken ham duygular boğazımı tıkıyor. "Ah, baba! Burada olduğuna inanamıyorum." Ben ona bakana kadar birkaç dakika birbirimize sarılıyoruz ve o da bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Ağlama tatlım, makyajın bozulur."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Geri adım atıp gözlerimin altını kaydırarak soruyorum. Neyse ki gittiğim makyöz su geçirmez makyaj yapmakta ısrar etti.

"Kararlı bir kocanız var. Mahkumiyetim bozuldu."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Temelli mi çıktın? Hiçbir fikrim yoktu."

Hafifçe kıkırdıyor. "Isaac benden bir şey söylemememi istedi. Seni umutlandırmak istemedi. Aslında bir haftadan biraz fazla bir süre önce çıktım, bu yüzden ziyaret etmemeni istedim. Halletmem gereken bazı şeyler vardı. Clint ve James kara para aklama ve vergi kaçakçılığının yanı sıra dolandırıcılıkla da suçlanıyor."

"Buna inanamıyorum. Nasıl inanayım?"

"Isaac... Araştırma yapmaları için adam tuttu ve Clint ile oğlunun sakladığı her şeyi bulana kadar da durmadı. İyi bir adamın var, Cam."

"Evet, öyle." Ona tekrar sarılıyorum, onu hissetmeye ihtiyacım var.

Yüzümü hızlıca temizledikten sonra babam kolunu benimkine doluyor ve müzik başlıyor. Birlikte koridorun başına doğru yürüyoruz ve orada yakında müstakbel seksi kocamı kucağında oğlumuzla mihrapta dururken buluyorum.

"Anne!" Sam bağılıyor ve hepimizi güldürüyor.

Öne doğru bir adım atıyorum, koridorda koşarak çocuklarıma ulaşmaya hazırım ama babam beni olduğum yerde durduruyor. "Yavaş git, Cam. Her şeyi içine sindir. Annenle evlendiğim günü hâlâ hatırlıyorum."

Onun sözleriyle sakinleştirici bir nefes alıyorum ve birlikte ilerliyoruz. Ön tarafa doğru yürümek sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ama babamın dediğini yapıyorum ve tüm detayları içime çekiyorum. Isaac smokinini giymiş, oğlumuzu güçlü kollarıyla tutarken beni onlara doğru ilerlerken izliyor. Ön tarafa vardığımızda Isaac Sam'i Yasmin'e veriyor, o da heyecanla çılgılık atmaya devam ediyor ve beni istiyor.

Babam elimi bırakıp Isaac'ın eline koyarken yanağımı öpüyor. "Onu sevdiğin ve mutlu ettiğin için teşekkür ederim," diyor babam Isaac'e. Isaac bir kez başını sallıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Bugünü mükemmelleştirdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum müstakbel kocama mihraba çıkarken.

Nikah memuru aşk, yaşam ve mutluluk hakkında konuşuyor ve o konuşmasını bitirdiğinde biz de Tanrı'nın, ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde ölüm bizi ayırana kadar birbirimizi seveceğimize dair yemin ediyoruz.

Isaac'ın alyansını parmağına taktıktan sonra, "Şimdi gelini öpebilirsin," dedi. Yaklaşıyor ve yüzümü ellerinin arasına alarak beni yumuşak ve tutkulu bir şekilde öpüyor.

"Sonunda benimsin," diyor dudaklarıma karşı.

"Resmi olarak," diye mırıldandım, "ama ikimiz de biliyoruz ki tanıştığımız günden beri seninim."

"Evet, öyle," diye kabul ediyor. "Tıpkı benim her zaman senin olduğum gibi." Sadece Senin Olan'ı beğendiniz mi? [Daha fazla kitabıma göz atın.](#)

Bir sonraki kitabımdan bir Önizleme için okumaya devam edin: [Tesadüfi Bir Karşılaşma.](#)

COUUKCTVITHUIflflI

[Facebook](#) * [Twitter](#) * [Instagram](#) * [Goodreads](#)
[Amazon](#) * [Web sitesi](#) * [Nikki Ash'in okuyucu](#)
grubu Bugün [bültenime katılın](#) ve [ÜCRETSİZ bir](#)
[kitap kazanın!](#) E-kitap ve sesli kitap listemin
[tamamına göz atın!](#)

ABOUT THE AUTHOR

Okumak nefes almak, yazmak ise nefes vermek gibidir. - Pam Allyn

Nikki Ash Güney Florida'da yaşıyor ve gündüzleri İngilizce öğretmeni, geceleri ise yazarlık yapıyor. Yazmadığı zamanlarda onu elinde bir kitapla bulabilirsiniz. Boxcar Çocukları'ndan Uğultulu Tepeler'e ve en yeni tek ebeveynli romantizme kadar her t ü r kitabı yaşamış ve solumuştur. Okumak ve yazmak onun tutkusu olsa da, iki çocuğu onun tüm dünyasıdır. Muhtemelen onları hafta sonları evde bulamadan önce bir Disney parkında bulabilirsiniz!

KARANLİK KENTLERİN EİLİŞKİN PROGRAM

Sophia

"ÜÇ KIZIL SAÇLI SÜRTÜK." SHOT BARDAKLARINI BARIN ÜSTÜNE BIRAKIYORUM.
ve ÜÇ kadın bana teşekkür ediyor.

"Kızıl saçlı sürtüklere," diye bağıyor bir kadın - esmer - bangır bangır müzik eşliğinde. "Ve hepsi ateşli cehennem çukurlarında yansın."

Seni anlıyorum, kardeşim.

İkisi de sarışın olan diğer iki kadın, kadehlerini kaldırıp birbirlerine vurarak alkışlıyor, sonra da kadehlerini geri çevirip bir dikişte içkilerini yutuyorlar.

"Bir daha vur!" diye bağıyor esmer kadın, dudaklarını şapırdatarak. "O kadar sarhoş olmadan buradan bir saniye bile ayrılmayı reddediyorum, beni o kızıl saçlı sürtükle aldatan pisliği unutuyorum!" Sözleri bana sertçe çarpıyor ama onları bastırıyorum. Çalışıyorum ve baharda üniversiteye kaydolabilmek için para kazanmam gerekiyor. Başka bir şeye odaklanacak vaktim yok. Başka şeylere odaklanmak beni en başta bu pisliğe bulaştırdı.

"Tamamdır." Sahte bir gülümseme takınıyorum ve üç bardağı alıp kirli kutusuna atıyorum, sonra hepsini yeniden yapmaya başlıyorum. Daha çok içki, daha sarhoş insanlar demektir ve daha sarhoş insanlar da daha çok bahşiş demektir. Ve ben büyük bahşişleri severim.

Jägermeister, şeftali likörü ve kızılık suyunu bir çalkalayıcıya koyup buzla doldurduktan sonra çalkalamak için üstünü tutuyorum. İçkileri üç temiz shot bardağına doldururken gözlerim *ona* kilitleniyor. Çenesini dışarı çıkardı,

ve dudaklarının köşesi bir sırtıışa dönüşüyor. Beni ona çeken, kandıran aynı sırtıış. *Artık değil, pislik.*

Bayanların içkilerini önlerine koyduktan ve adisyonlarına ekledikten sonra, onun içkisini hazırlıyorum, sonra yanına gidip ona gösteriyorum. "Viski ekşisi... yanında da siktir git, seni yalancı, hilekâr pislik!" İçkiyi ona doğru fırlatıyorum, yüzünü ve gömleğini karamel renkli sıvıyla ıslatıyorum.

"Bu ne lan!" Freeman gürlüyor, ayağa fırlıyor ve yüzünü silmek için peçete kapıyor. "Senin derdin ne Sophia?" Islanmış peçeteleri barın üstüne fırlatır.

"Benim sorunum, seni televizyonda gördüm" -barın etrafından dolanıp parmağımın göğsünü işaret ediyorum- "kıvı saçlı bir kadınla, görünüşe göre nişanlın."

Gözleri açılıyor ve kısa bir an için bir pişmanlık belirtisi gördüğümü sanıyorum ama sonra mavi gözleri buz gibi oluyor. Bileğimden tutuyor ve beni sadece çalışanlara ayrılmış karanlık koridordan aşağıya, birkaç ay önce ilk kez seks yaptığımız depo dolabına çekiyor. "Ne sandın?" diye tıslıyor kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra. "Yaptığımız şeyin hayatımı seninle geçirmek istediğim anlamına geldiğini mi?" Kötü kötü kıkırdıyor, sesi kusma isteği uyandırıyor.

"Düşündüm de..." Kalın kalın yutkunuyorum, söyleyeceğim şeyin beni zavallı biri gibi göstereceğini biliyorum ama yine de söylüyorum. "Beni önemseydiğini sanıyordum."

Alay ediyor. "Gerçek dünyanın nasıl işlediğini en iyi senin bildiğini sanıyordum. Sen karavan parkında beyaz pislik annesiyle yaşayan bir barmensin ve ben de sikimi ıslatmak istiyordum."

Sözleri istediği gibi oldu, beni iliklerime kadar yaraladı. Ona sırrımı açtım, ailemden bahsettim, babamın ben sekiz yaşındayken nasıl çekip gittiğini ve başka bir ailenin yanında yeni bir hayata başladığını, annemle beni kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bıraktığını anlattım. Annem evimizi kaybetti ve biz de geniş bir karavana taşınmak zorunda kaldık. Bana nerede yaşadığının kim olduğumu tanımlamadığını söyledi. Bana inandığını söyledi. Ona hukuk fakültesine gitmek istediğimi söylediğimde, bana bunu yapabileceğimi söyledi. Şimdi de doğrularımı yüzüme vuruyor.

Bu adam bana güzel olduğumu söyleyen ve her gece yatağında benimle sevişen adam değil. Bana bir gece işten eve dönerken bu bara uğradığı için ne kadar minnettar olduğunu söyleyen adam. Bu adam tamamen farklı biri. Kapalı, soğuk. Tüm duygulardan yoksun.

"Nişanlım belediye başkanının kızı. Berkeley'den üniversite mezunu," diye devam ediyor. "Sana planlarım olduğunu söyledim ve bu planlar asla senin gibi birini içeremez." Gözleri ve ses tonu tiksintiyi yansıtıyor ve kendime oldukça güvenen bir insan olmama rağmen, aniden üzerimde bir ışık parlıyormuş ve her bir kusurumu vurguluyormuş gibi hissediyorum. "Biz iki farklı dünyadanız Sophia. Sırtında iyiydin ama eş olarak uygun değilsin."

Gözyaşlarım göz kapaklarımla arkasını yakıyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Onu ve bindiği yüksek atı sikeyim.

"Nişanlısının neyin peşinde olduğunu biliyor mu?" Serbest kalmakla tehdit eden bir hıçkırığı bastırarak suçluyorum. "Son birkaç aydır yatağında başka bir kadın olduğunu mu? Nişanınızı ilan ettikten sadece birkaç saat sonra, şu anda nerede olduğunuzu sanıyor?"

Bu adamın doğru kişi olabileceğini düşündüğüme inanamıyorum. Yatağa uzandığımızda bana kendimi özel hissettirirdi. Hepsi sahteydi. Hepsi sahte. Ve şimdi, boku yedim. *Kelimenin tam anlamıyla.*

"Birincisi, yattığın yatak benim değildi. Ülke dışında olan bir arkadaşımındı." Mizahsız bir kahkaha attı. "Parmağına yüzük takacağımı ve seni ailemle tanıştıracığımı düşünmüş olamazsın." Alay ediyor. "Ve hayır, bilmiyor, asla da bilmeyecek."

"Belki de bilmesi gerekir." Omurgamı dikleştiriyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup çenemi tavana doğru kaldırıyorum. "Belki de sadece bir *karavan barmeniyle* yatmakla kalmayıp onu hamile bıraktığını da bilmeli."

Freeman olduğu yerde donup kalıyor, gözleri karnıma kayıyor. "Yalan söylüyorsun."

"Hamileyim."

Amazon'da [A Chance Encounter](#)'a göz atın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.